

Zgromadzenie Oblatów św. Józefa

**RATIO
FORMATIONIS**

2023

Spis treści

SKRÓTY CYTATOWANYCH DOKUMENTÓW.....	3
ROZDZIAŁ I.....	5
OGÓLNE ZASADY.....	5
I.FORMACJA OBLATÓW ŚW. JÓZEFA	5
II.FORMACJA LUDZKA.....	8
III.FORMACJA ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO I DUCHOWEGO	9
IV.FORMACJA DO ŻYCIA ZAKONNEGO I WSPÓLNOTOWEGO	11
V.FORMACJA KULTUROWA.....	13
VI.FORMACJA APOSTOLSKA.....	15
VII.FORMATORZY I MIEJSCA FORMACJI	16
ROZDZIAŁ II.....	21
ETAPY FORMACJI.....	21
A.ASPIRANT.....	21
B.POSTULANT.....	36
C.NOWICJAT.....	41
D.JUNIORAT.....	61
ROZDZIAŁ III.....	80
FORMACJA STAŁA.....	80
I.definicja.....	80
II.MOTYWACJE.....	80
III.PRZESTRZENIE.....	81
IV.PODMIOTY FORMACJI STAŁEJ	89
V. ETAPY FORMACJI STAŁEJ.....	90

SKRÓTY CYTOWANYCH DOKUMENTÓW

DOKUMENTY SOBORU WATYKAŃSKIEGO II

- AG Dekret *Ad gentes*, 1965
OT Dekret *Optatam totius*, 1965
PC Dekret *Perfectae caritatis*, 1965
PO Dekret *Presbyterorum ordinis*, 1965

DOKUMENTY PAPIESKIE

- AL Adhortacja apostolska *Amoris laetitia*, Franciszek, 2016
CV Adhortacja apostolska *Christus vivit*, Franciszek, 2019
EG Adhortacja apostolska *Evangelii gaudium*, Franciszek, 2013
ET Adhortacja apostolska *Evangelica testificatio*, Paweł VI, 1971
FT Encyklika *Fratelli tutti*, Franciszek, 2020
GE Adhortacja apostolska *Gaudete et exsultate*, Franciszek 2018
LS Encyklika *Laudato si'*, Franciszek, 2015
PaC Adhortacja apostolska *Patris corde*, Franciszek 2020
PDV Adhortacja apostolska *Pastores dabo vobis*, Jan Paweł II, 1992
RC Adhortacja apostolska *Redemptoris Custos*, Jan Paweł II, 1989
RD Adhortacja apostolska *Redemptionis donum*, Jan Paweł II, 1984
VC Adhortacja apostolska *Vita Consecrata*, Jan Paweł II, 1996
VELM Motu Proprio *Vos estis lux mundi*, Franciszek, 2019

INNE DOKUMENTY STOLICY APOSTOLSKIEJ

- KPK *Kodeks Prawa kanonicznego*, 1983
DCVR *La dimensione contemplativa della vita religiosa*, Kongregacja do spraw Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego (CIVCSVA), 1980
DFIR *Direttive sulla formazione negli Istituti religiosi*, CIVCSVA, 1990
EE *Elementi essenziali della vita religiosa applicati agli istituti consacrati all'apostolato*, CIVCSVA, 1983
IMF *Identità e Missione del Fratello Religioso nella Chiesa*, CIVCSVA, 2015.
LVC *Vita consacrata nella chiesa e nel mondo* (Zarysy IX Synod Biskupów), 1994.
MR *Mutuaerrelationes*, CIVCSVA i Kongregacja do spraw Biskupów, 1978.

- OCP *Orientamenti per l'utilizzo delle competenze psicologiche nell'ammissione e nella formazione dei candidati al sacerdozio*, Kongregacja wychowania katolickiego, 2008
 PI *Potissimum institutioni* (Dyrektywy formacji w Instytucjach zakonnych), CIVCSVA, 1990
 PVN *Per vino nuovo otri nuovi*, CIVCSVA, 2017
 RdC *Ripartire da Cristo*, CIVCSVA, 2002
 ReCa Instrukcja *Renovationis causam*, CIVCSVA, 1969
 RFIS *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*, Kongregacja do spraw Duchowieństwa, 2016
 SAO Il servizio dell'autorità e l'obbedienza, CIVCSVA, 2008
 VFC *La vita fraterna in comunità*, CIVCSVA, 1994

DOKUMENTY ZGROMADZENIA OBLATÓW ŚW. JÓZEFA

- K Konstytucje, 2018
 RG Regulamin Generalny, 2018
 L (Listy) Św. Józefa Marello (wydanie Opera Omnia, 2010)
 INS Nauczanie św. Józefa Marello (wydanie Studi Marelliani, 2017)

INNE TEKSTY (OPUBLIKOWANE PRZEZ ZGROMADZENIE)

- Krok po kroku (dokument duszpasterstwa młodzieżowego OSJ), 2005
- Dom-Szkoła z Nazaretu (dokument duszpasterstwa edukacyjnego OSJ), 2017
- Karta Komunii (wierni józeficko marelliańscy) 2020
- Reguły proceduralne w przypadkach nadużyć wobec nieletnich i chorych dorosłych, 2020
- Mszał i teksty liturgiczne dla własnych celebracji Oblatów św. Józefa, 2021
- Pasterze Bożej owczarni z charyzmatem dyspozycyjności (dyrektorium duszpasterstwa parafialnego OSJ), 2022.

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE ZASADY

- I. FORMACJA OBLATÓW ŚW. JÓZEFA
- II. FORMACJA LUDZKA
- III. FORMACJA ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO I DUCHOWEGO
- IV. FORMACJA ŻYCIA ZAKONNEGO I WSPÓLNOTOWEGO
- V. FORMACJA KULTURALNA
- VI. FORMACJA APOSTOLSKA
- VII. FORMATORZY I MIEJSCA NA FORMACJĘ

I. FORMACJA OBLATÓW ŚW. JÓZEFA

- 1- Ratio Formationis jest *„projektem formacyjnym inspirowanym charyzmatem instytucjonalnym, w którym droga, którą należy podążać*
- 2- *, aby w pełni przyswoić*
- 3- *duchowość własnego Instytutu, jest przedstawiona w sposób jasny i dynamiczny”*. (VC 68).

Dla Oblatów św. Józefa, którzy są formowani w różnych prowincjach i delegacjach, Ratio Formationis musi być

uważane za podstawowe dla wszystkich, biorąc pod uwagę różne sytuacje geograficzne i kulturowe, aby móc je zharmonizować

w jednym wspólnym projekcie duchowości józeficko-mareliańskiej.

- 4- Cel życia konsekrowanego polega na upodobnieniu się do Chrystusa Jezusa i do Jego całkowitej ofiary, która jest osiągnięta przez całkowite poświęcenie się Bogu w naśladowaniu Chrystusa, w służbie misji (por. VC 65) .

Ratio Formationis jest przewodnikiem przygotowującym ludzi do osiągnięcia tego celu, który dla Oblatów św. Józefa można określić

jako *podążanie za Boskim Mistrzem i poświęcenie się sprawom Jezusa, na wzór św. Józefa* (por. L 108).

- 5- Droga przygotowania wymaga szczególnej uwagi na różnych etapach formacji, z uwzględnieniem norm Kościoła, a także różnych sytuacji związanych z wiekiem, dojrzewaniem człowieka, przygotowaniem chrześcijańskim, kulturą itp., od których każdy kandydat rozpoczyna swoją drogę.

Etapy procesu formacyjnego dla Oblatów św. Józefa to: aspirant, postulat, nowicjat, juniorat, aż do profesji wieczystej, a następnie kontynuowanie formacji ciągłej.

- 6- Dynamika wzrostu na drodze powołania:

- jest niezbywalną odpowiedzialnością każdej powołanej osoby, która musi ofiarować
- przestrzeń swojego życia działaniu Ducha Świętego, aby przyjąć uczucia Chrystusa;
- jest wielkoduszne podążanie za formacyjną drogą, przyjmując z wiarą pośrednictwa, jakie Pan oferuje w Kościele i w Zgromadzeniu;
- jest uświadomienie sobie specyfiki powołania do życia zakonnego w Kościele, utożsamia
- się z nim zgodnie z duchem Zgromadzenia.

- 7- Ponieważ „*odpowiednia odnowa instytucji zależy w dużej mierze od formacji członków*” (PC 18), w zadaniu formacyjnym należy mieć

- 8- na uwadze następujące elementy:

- rozpozna

wezwanie Pana, które można wytłumaczyć

jedynie miłością, jaką ma On do osoby;

- sprawdzi

, czy kandydat nie jest związany żadną przeszkodą (por. KPK kan. 597 § 1);

- towarzyszy

kandydatowi w podejmowaniu konkretnych wymagań ślubów i życia duchowego, wspólnotowego i apostołskiego, aby osiągnąć harmonijną integrację różnych wymiarów osoby konsekrowanej.

- 9- Formacja musi zmierza
- 10- do doskonalenia całej osoby w każdym aspekcie jej indywidualności, zarówno w zachowaniu, jak i intencjach. Z tego powodu zaangażowanie w formacji nigdy nie ustaje. Ponadto musi obejmowa
- 11- wszystkie dziedziny życia chrześcijańskiego i życia konsekrowanego. Należy zatem pomyśle
- 12- o przygotowaniu ludzkim, kulturowym, duchowym, religijnym i duszpasterskim, zarówno na poziomie osobistym, jak i wspólnotowym
- 13- Formacja nie ogranicza się tylko do aspektów indywidualnych, ale zmierza do rozwijania zdolności osoby do życia i pracy jako członek wspólnoty, zarówno w Kościele, jak i w rodzinie zakonnej. Umiejętność życia we wspólnocie będzie jednym z nieodzownych punktów w tym procesie formacyjnym.

- 14- *«Wśród kandydatów można znaleźć takich, którzy wywodzą się z określonych doświadczeń – ludzkich, rodzinnych, zawodowych, intelektualnych, emocjonalnych – które w różny sposób pozostawiły niezagojone jeszcze rany i które powodują zakłócenia, nieznanne w rzeczywistym zakresie samemu kandydatowi i często przez niego błędnie przypisywanych przyczynom zewnętrznym, nie mając w związku z tym możliwości odpowiedniego zajęcia się nimi. Oczywiście jest, że wszystko to może warunkowa*
- 15- *zdolność do postępu na drodze»(OCP 5).*

Zadanie formacyjne będzie polegało na tym, aby z rozwagą i delikatnością pomóc formującym się lepiej pozna

samych siebie, wyjaśni

niejasne punkty własnej egzystencji i patrze

w przyszłość ku ewangelicznej doskonałości z duchem wolnym i wielkodusznym. Radość z poświęcenia się Panu mierzy się także tą głęboką równowagą osoby.

- 16- Ostatecznym celem każdego programu formacyjnego jest przygotowanie osób, które będą bohaterami własnego dojrzewania, które przyswoją sobie wartość i życia zakonnego

Józeficko-Marelliańskiego i które będą zdolne do autonomii i osobistej inicjatywy, w kontekście posłuszeństwa przełożonych i współpracy między współbraćmi.

17- mi.

Aby osiągnąć ten cel, program ten musi być

organiczny, empiryczny i stopniowy na każdym etapie, tak aby towarzyszył osobie w podjęciu wolnej, odpowiedzialnej i ostatecznej decyzji.

II. FORMACJA LUDZKA

10- Zaangażowanie w formację ludzką odpowiada pewnym potrzebom i zasadom.

- *«Łaska zakłada naturę i ją doskonali»* (św. Tomasz z Akwinu). Celem formacji ludzkiej jest pomoc formowanemu w bardziej uległej współpracy z Duchem Świętym, który w nim działa, aby przemieni jego człowieczeństwo w człowieczeństwo Chrystusa.
- *«Nowe powołania, które pukają do drzwi życia konsekrowanego, charakteryzują się głęboką różnorodnością i wymagają osobistej i metodologicznej uwagi, odpowiedniej do przyjęcia ich konkretnej sytuacji ludzkiej, duchowej i kulturowej. [...] Konieczne jest prowadzenie dialogu formacyjnego, zdolnego do zaakceptowania cech ludzkich, społecznych i duchowych, których każdy jest nosicielem, rozpoznania w nich ludzkich ograniczeń, które wymagają przewyciężenia, oraz prowokacji Ducha, które może odnowi*
- *życie jednostki i Instytutu»* (RdC18).
- Na początku formacji kandydat musi wziąć pod uwagę jego rodzinę pochodzenia, środowisko socjologiczne, z którego pochodzi i jego historię osobistą, a także te czynniki, które wpłynęły na wychowanie charakteru i formację ludzką w tamtym czasie wejścia do wspólnoty.
- W dialogu między wychowawcą a studentem wyjaśniane są podstawowe postawy i motywacje, od których musi rozpocząć się proces formacji w seminarium.

11- W całym okresie formacyjnym będzie kładziony nacisk na wymiar ludzki formujących się, aby pomóc im:

- w poznaniu i akceptacji własnej osoby i historii;

- w wychowaniu w sprawiedliwie odpowiedzialnej wolności;
- w wystarczającej dojrzałości serca, umysłu i woli;
- w poznaniu i akceptacji wartości, które nadają sens życiu własnemu i innych;
- w praktykowaniu cnót naturalnych, takich jak szczerłość, życzliwość, delikatność, poczucie odpowiedzialności, bezinteresowność, otwartość na innych, zdrowa przyjaźń, szacunek itp.;
- w zdolności stawianiu czoła trudnościom z hartem ducha i pogodą ducha, do wierności swoim zobowiązaniom, nie dając się łatwo zniechęci
- ;
- w praktyce trzeźwego życia i dystansu, przyjęcia wyrzeczeń, poświęcenia i własnych ograniczeń;
- w prawidłowym korzystaniu ze środków komunikacji, aby móc krytycznie ocenić ich przekaz i wykorzystać je w dobrym celu;
- w docenianiu pracy intelektualnej i fizycznej oraz dobrze wykorzystywaniu pieniędzy.

12- Szczególna dziedzina formacji człowieka dotyczy umiejętności panowania nad emocjami i panowania nad zmysłami wewnętrznymi i zewnętrznymi, z pozytywną wizją własnej seksualności i zdolnością do pogodnych relacji z innymi.

13- *«W celu dokładniejszej oceny stanu psychicznego kandydata, jego ludzkich zdolności do odpowiedzi na Boże wezwanie i dalszej pomocy w jego ludzkim rozwoju, w niektórych przypadkach może być*

14- *pożyteczne zwrócenie się do ekspertów w dziedzinie nauk psychologicznych [.. .]. Skorzystanie z pomocy specjalistów z zakresu nauk psychologicznych, zarówno przed przyjęciem do seminarium, jak i w trakcie procesu formacyjnego, może pomóc kandydatowi w przezwyciężeniu tych ran, mając na uwadze coraz trwalszą i głębszą internalizację stylu życia Jezusa [...]. Pomoc ekspertów może być*

15- *również przydatna dla formatorów w nakreśleniu spersonalizowanej ścieżki szkoleniowej zgodnie z konkretnymi potrzebami kandydata»(OCP 5).*

III. FORMACJA ŻYCIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO I DUCHOWEGO

- 14- W kandydacie do życia konsekrowanego muszą być
- 15- dobrze ugruntowane podstawy życia chrześcijańskiego, ponieważ na nich opiera się całe duchowe dzieło uświęcenia. Polega to zatem na tym, aby łaska chrztu zaowocowała drogą otwarcia na Boga, wiedząc, że możemy liczyć
- 16- na moc Ducha Świętego (por. GE 15). *„Ta misja [świętość] znajduje pełny sens w Chrystusie i może być*
- 17- *zrozumiana tylko wychodząc od Niego. Zasadniczo świętość to przeżywanie w jedności z Nim tajemnic Jego życia”* (GE 20).
Szczególnie na pierwszych etapach formacji konieczne jest pogłębienie doktryny Katechizmu Kościoła Katolickiego, dając jej niezbędne miejsce w odpowiednich programach.
- 18- Z duchowego punktu widzenia wydaje się pożyteczne, aby na początku formacji pomóc formowanemu w przeprowadzeniu dobrego oczyszczenia pamięci, zarówno z duchowego punktu widzenia, jak i moralnego i psychologicznego punktu widzenia. Zostanie to osiągnięte poprzez drogę modlitwy i praktykę kierownictwa duchowego.
- 19- Słowo Boże, Sakramenty Pokuty i Eucharystia winny mieć
- 20- pierwszeństwo przed wszelkimi formami pobożności i dlatego zajmować
- 21- pierwsze miejsce w programie modlitw i w życiu duchowym.
- 22- Wszelka formacja duchowa, w swoich różnych fazach, początkowej i ciągłej, ma przede wszystkim na celu zanurzenie zakonnika w doświadczeniu Boga i stopniowe doskonalenie go w jego życiu. W programach wspólnoty musi zajmować
- 23- pierwsze miejsce, aby doprowadzić
- 24- zakonników do upodobnienia się do Chrystusa, praktykując śluby i obowiązki życia konsekrowanego. *„Właśnie duchowa jakość życia konsekrowanego może wstrząsnąć ludźmi naszych czasów”*(VC 93).
- 25- Pamiętając o ewangelicznym imperatywie nakazującym „czujność”, w proces formacyjny włącza się również odpowiednie i stopniowe wychowanie do ascezy, zgodnie z tradycjami Kościoła i Zgromadzenia.

- 26- Droga, która prowadzi do świętości, wymaga koniecznej uwagi w samozaparciu, unikaniu ulegania modom czasu i zasadzkom sekularyzacji, które powodują utratę zapалу do życia duchowego i religijnego. „*Wspólnota bez mistycyzmu nie ma duszy, ale bez ascezy nie ma ciała*”(VFC 23).
- 27- «*Kierownictwo duchowe w procesie duchowego i kontemplacyjnego rozwoju każdego człowieka zasługuje na swój słuszny tytuł. [...] Trzeba temu sprzyja*
- 28- *dostępność ludzi kompetentnych i wykwalifikowanych*» (DCVR 11).

Kierownictwa duchowego nie można zastąpi

odkryciami psychologicznymi, które muszą by

włączone w ramy całościowej formacji i towarzyszenia duchowego kandydata.

IV. FORMACJA DO ŻYCIA ZAKONNEGO I WSPÓLNOTOWEGO

- 21- Konsekracja zakonna, która „*ma swoje głębokie korzenie w konsekracji chrzcielnej i jest jej najdoskonalszym wyrazem*” (PC 5), musi by
- 22- przedstawiona jako „*nowy kairós, czas łaski, wezwanie Ducha Świętego do ponownego odkrycia bogactwa i możliwości tej formy życia*» (RdC 13).
- 23- Może się zdarzy
- 24- , że kandydat zgłaszający się, aby stać się oblatem ma na myśli przede wszystkim duszpasterstwo kapłańskie, apostołstwo wobec ubogich, młodzieży, chorych lub wolontariat, aby kontynuowa
- 25- i rozwija
- 26- te działania, które już dokonane jako osoba świecka w swojej parafii lub w ruchu, z którego pochodzi. Zadaniem formatora będzie dyskretne wyjaśnienie, że w okresie formacji początkowej i ciągłej priorytetem jest praca nad sobą, aby sta
- 27- się dobrym zakonnikiem i promieniowa

- 28- w apostołacie własnym świadectwem bogactwem łaski i zbawienia, zgodnie z charyzmatem Zgromadzenia.
- 29- Życie zakonne realizuje się poprzez śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, które mają by
- 30- przeżywane we wspólnocie, i należy dobrze wyjaśni
- 31- , jakie są implikacje poszczególnych ślubów i wymagania autentycznego życia braterskiego we wspólnocie i w apostołstwie. Będzie się to odbywało stopniowo, udzielając pierwszych pojęć podczas aspirantatu i postulatu oraz pełnego nauczania w nowicjacie. Również w okresie junioratu nie omieszka przypomnie
- 32- otrzymanych nauk na ten temat.
- 33- Konstytucje przywiązują wielką wagę do życia wspólnotowego, które winno by
- 34- przeżywane wśród nas w atmosferze braterstwa i wzajemnego dzielenia się, z poszanowaniem indywidualnych kompetencji i prerogatyw. *„Indywidualizm nie czyni nas bardziej wolnymi, równymi, bardziej bra*
- 35- *mi. Sama suma indywidualnych interesów nie jest w stanie stworzy*
- 36- *lepszego świata dla całej ludzkości”* (FT 105).

Życie braterskie we wspólnocie stanowi jedną z najcenniejszych wartości naszego powołania i dlatego należy je pielęgnować

od początku procesu formacyjnego, ukazując formującym się, że jesteśmy *„rodziną zjednoczoną w imię Pana”* (PC 15a).), że się kochamy i umiemy ze sobą współpracować

. Jest to wymóg priorytetowy, jeśli chcemy, aby kandydaci przyjęli nasze zaproszenie do wytrwania w Zgromadzeniu.

Formatorzy oferując formującym się wspólnotę prawdziwie braterską, będą mogli im pomóc, w następujący sposób:

- żyć

i modlić

się razem, tworząc prawdziwą *„modlącą się wspólnotę”*;

- przezwyciężyć

wszelkie formy indywidualizmu, pokornie oddając się służbie współbraciom;

- ukierunkować

się na wspólną misję, która jest powierzona w pierwszym rzędzie wspólnocie i w której każdy powinien współpracować

stosownie do swoich darów.

-

- 37- *«Wielokulturowe i międzynarodowe wspólnoty, powołane do dawania świadectwa o poczuciu wspólnoty między narodami, rasami, kulturami, są już pozytywną rzeczywistością z wielu stron, gdzie doświadczają - (doświadczą*
- 38- *muszą!) - wzajemnego poznania, szacunku, wzbogacenia. Okazują się miejscami integracji i inkulturacji, a jednocześnie świadectwem powszechności orędzia chrześcijańskiego»* (RdC 29). Wymiar wspólnoty międzynarodowej realizuje się bowiem w przestrzeganiu tego samego charyzmatu, takiego samego dla wszystkich współbraci każdego narodu i kultury. Należy więc skoncentrować
- 39- *się na tym, ponieważ „fundamentem wymiaru charyzmatycznego jest komunia w Chrystusie, ustanowiona przez jedyny pierwotny charyzmat [...] Życie we wspólnocie oznacza bowiem przeżywanie woli Bożej razem, zgodnie z ukierunkowaniem własnego daru charyzmatycznego”* (VFC 45).

Formatorzy będą mogli ukazywać

duchowość i charyzmat Zgromadzenia na różnych etapach procesu formacyjnego, korzystając z pomocy przygotowanych przez Międzynarodowe Centrum Duchowości Józeficko-Marelińskiej dla wszystkich nowicjatów i domów formacyjnych.

.

V. FORMACJA KULTUROWA

- 26- Rzeczywistość społeczno-kulturalna świata, w którym obłaci są powołani do życia i pracy, wymaga odpowiedniego przygotowania, które uzyskuje się poprzez program organiczny, prowadzący do uzyskania tytułów w sferze kościelnej i/lub cywilnej, w tematy religijne, psychopedagogiczne lub inne sfery kulturowe, w związku z posługą Zgromadzenia i pracą duszpasterską w Kościele.
- 27- W panoramie edukacji kulturalnej należy dać
- 28- *miejsce aktualnym zagadnieniom, wobec których rozwinęła się nowa wrażliwość, zwłaszcza na polu społecznym, politycznym i ekonomicznym.*

Wychowa

się w „kulturze spotkania” lub w „styl życia, który dąży do tworzenia tego wielościanu, który ma wiele twarzy, wiele boków, ale wszystkie tworzą jedność bogatą w niuanse, ponieważ „całość jest większa niż część» (FT 215). Chodzi o uczenie się, jak sprawi

, by różnice współistniały, integrując się, wzbogacając i oświetlając siebie nawzajem, ponieważ od każdego można się czegoś nauczyć

..

Nie wolno zapominać o pogłębieniu „problemu ekologicznego”, z rzeczywistą i właściwą formacją kandydatów do ochrony stworzenia i troski o nasz wspólny dom, Ziemię, którzy w pełni mieszczą się w chrześcijańskiej wizji człowieka i rzeczywistości. „Potrzebne jest nawrócenie ekologiczne, które polega na tym, aby wszystkie konsekwencje spotkania z Jezusem ujawniły się w relacjach z otaczającym światem. Życie powołaniem stróżów dzieła Bożego jest istotną częścią cnotliwej egzystencji, nie stanowi czegoś opcjonalnego ani nawet drugorzędneho aspektu doświadczenia chrześcijańskiego” (LS 217). Konieczne jest, aby indywidualnie i jako wspólnota kandydaci byli silnie uwrażliwieni na ten temat i edukowani poprzez konkretne ścieżki odpowiedzialnego gospodarowania zasobami naturalnymi, zwracając uwagę na odpady i zrównoważoną konsumpcję.

- 29- W chwili wstąpienia do wspólnoty każdy kandydat, również ze względu na wiek, w którym rozpoczyna formację zakonną, może już posiada
- 30- kwalifikacje akademickie lub ich nie mieć
- 31- . Zasada, której należy przestrzega
- 32- w tych przypadkach, nie może być
- 33- jednorodna, ale musi być
- 34- dostosowana do każdego przypadku, z uwzględnieniem różnych sytuacji i potrzeb.
- 35- Jednakże można narysować obraz, który będzie jednakowy dla każdego kandydata:
  - przed Nowicjatem osoby w trakcie formacji muszą posiada
  - świadectwo ukończenia szkoły średniej, zgodnie z prawem kraju, z którego pochodzą;
  - w czasie nowicjatu nie odbywają się żadne specjalne studia, z wyjątkiem przygotowujących do profesji zakonnej, według programu wspólnego dla wszystkich nowicjatów Zgromadzenia;

- po nowicjacie bracia profesji czasowi, którzy nie mają tytułu naukowego, mogą być
- zaangażowani w uzyskanie dyplomu studiów, zgodnie z osądem kompetentnego przełożonego i potrzebami Zgromadzenia;
- profesji czasowi kandydaci do kapłaństwa, kontynuują swoje studia filozoficzne i teologiczne.

VI. FORMACJA APOSTOLSKA

30- Kandydatom należy również zapewnić

31- formację o charakterze specyficznym duszpasterskim, która pomoże im w zdobyciu wewnętrznej wolności, niezbędnej do przeżywania apostołstwa jako służby, w trosce o sprawę Jezusa.

«Każdy ochrzczony, niezależnie od pełnionej funkcji w Kościele i poziomu wykształcenia swojej wiary, jest aktywnym podmiotem ewangelizacji [...] Każdy chrześcijanin jest misjonarzem w takiej mierze, w jakiej spotkał się z miłością Boga w Chrystusie Jezusie; nie mówimy już, że jesteśmy „uczniami” i „misjonarzami”, ale zawsze jesteśmy „uczniami-misjonarzami”» (EG 120).

„Jednocześnie pracujemy nad lepszą formacją, pogłębieniem naszej miłości i jaśniejszym świadectwem Ewangelii” (EG 121).

32- Zgodnie z roztropnym osądem przełożonych, przez cały okres formacji, w najbardziej odpowiednich terminach i sposobach, należy stopniowo wprowadzać

33- pewne doświadczenia apostołskie, które są niezbędne dla integralnej formacji kandydata, dostosowanej do wieku i różnych postaw jednostek.

34- Te doświadczenia należy zaplanować

35- zgodnie z różnymi etapami formacji, zwracając uwagę na obszary, w których kandydaci będą realizować

36- swoje przygotowanie duszpasterskie, preferując te, które są zgodne ze specyficznym charyzmatem Zgromadzenia, zwłaszcza katecheza i formacja młodych ludzi.

- 37- Zapewni
- 38- kierownictwo i towarzyszenie współpracownicy i współpracowników-ekspertów, aby odpowiednio wspiera
- 39- formujących się i pomóc im w ocenianiu wykonywanej posługi.

VII. FORMATORZY I MIEJSCA FORMACJI

- 34- Trudna praca formacyjna musi zaczyna
- 35- się od Chrystusa, *«ponieważ do On posłał pierwszych uczniów do Galilei; to od Niego, w całej historii Kościoła, wyruszyli mężczyźni i kobiety wszystkich stanów i kultur, którzy, konsekrowani w Duchu Świętym na mocy powołania, zostawili dla Niego swoją rodzinę i kraj i poszli za Nim bezwarunkowo, oddając się do dyspozycji dla głoszenia Królestwa i czynienia dobra wszystkim»*(RdC 21).

Wielkimi wzorami do natchnienia, które zaproponował nam nasz Założyciel, są bez wątpienia Najświętsza Maryja Panna i jej Oblubieniec, Święty Józef, w ich roli przyjęcia, opieki i przygotowania samego Jezusa do Jego misji.

- 36- Odpowiedzialnym za formację, jest sama osoba w trakcie formacji, która musi *„przyjąć wszystkie konsekwencje odpowiedzi na wezwanie”* i musi przyswoi
- 37- sobie *„wartość życia zakonnego i jednocześnie proponowaną mu regułę życia przez jego formatorów. [...] Należy zatem znaleźć właściwą równowagę między formacją grupy a formacją każdej osoby, między przestrzeganiem czasu określonego na każdym etapie formacji a dostosowaniem go do tempa każdej osoby»* (PI 29).
- 38- Każdy formator powinien by
- 39- przede wszystkim zakonnikiem głębokiej wiary, duchowo zakorzenionym w Bogu i w duchu Instytutu oraz człowiekiem prawości moralnej. Ten delikatny urząd powinien sprawowa
- 40- z sercem ojcowskim i braterskim: *„kiedy ktoś bierze odpowiedzialność za życie drugiego, w pewnym sensie sprawuje wobec niego ojcostwo”* (PaC 7). Musi by
- 41- stale obecny pośród formujących się, a zatem wolny od innych zobowiązań; chętny do uważnego słuchania ich i zdolny do zaangażowania ich w planowanie osobiste i wspólnotowe.

- 42- Konstytucje zalecają odpowiednie przygotowanie formatorów (por. K 86). Rozpoczynają określone kursy, włączając ich w praktyczne szkolenia, które pozwalają im poznać
- 43- młodzieżową rzeczywistość kraju, w którym działają oraz potrzeby życia zakonnego i naszego charyzmatu józeficko-mareliańskiego.
- 44- Formatorzy są świadomi otrzymanej misji i wagi swojego zadania dla Kościoła i Zgromadzenia; przyjmują z radością i z poczuciem wielkiej odpowiedzialności powierzone im zadanie; zechcą to czynić w czasie, który przełożeni uznają za pożyteczny, także ze względu na konieczną ciągłość formacyjną; i żyją
- 45- razem w ścisłej jedności działania (cfr. K 87).
- 46- Do zadań formatorów należy:
- Poznać

„osobowość, zdolności, usposobienie, zasoby, możliwości każdego kandydata”, aby móc mu pomóc w rozeznaniu jego powołania do życia zakonnego. Powinno się to odbywać

w drodze dialogu osobistego, „z poszanowaniem kompetencji spowiednika i kierownika duchowego” (PI 30).
  - Karmić

wspólnotę życiem duchowym, stawiając

się nauczycielami modlitwy i odpowiednio organizować

dzień, aby ułatwić

praktykowanie pobożności i dać

każdemu możliwość wzrastania w życiu osobistym i w zjednoczeniu z Bogiem (por. KPK kan 663).
  - Dbać

o to, aby „w domach formacyjnych... byli zwykli spowiednicy” (KPK kan. 630 § 3) i dobrzy kierownicy duchowi.
  - Upowszechnianie wiedzy o duchowości józeficko-mareliańskiej.
  - Stworzenie we wspólnocie środowiska duchowego i ascetycznego zaangażowania, dostosowanego do różnych etapów formacji.
  - Wprowadzanie młodych w doświadczenia apostołskie, towarzysząc im radą i weryfikacją.

47- Oprócz zadań ogólnych, formatorzy mogą mieć

48- zadania specjalne, zgodnie z potrzebami różnych etapów formacji.

- Osoba odpowiedzialna za duszpasterstwo powołaniowe, w pełni świadoma swojej misji, ma za zadanie być

wraz z młodzieżą punktem odniesienia i mądrym przewodnikiem. *„Ci, którzy towarzyszą, potrafią rozpoznać*

, że sytuacja każdego podmiotu przed Bogiem i jego życie w łasce jest tajemnicą, której nikt z zewnątrz nie może w pełni poznać

. [...] W każdym razie ważny towarzysz nie zniża się do fatalizmu ani małoduszności. On zawsze zaprasza nas do uzdrowienia siebie, do powstania na nowo, do przyjęcia krzyża, do porzucenia wszystkiego, do wyjścia zawsze na nowo, by głosić

Ewangelię” (EG 172).

- Zadaniem formatora aspirantów i postulantów jest weryfikacja przymiotów i intencji młodych ludzi, którzy zgadzają się na przynależność do wspólnoty formacyjnej. *„Ich formacja musi mieć*

znamiona wtajemniczenia w radykalne naśladowanie Chrystusa” (RdC 18), aby móc dobrze przygotować

ich do nowicjatu.

Magister nowicjuszy ma ważne zadanie *„rozeznania w kandydacie autentyczności powołania i zdolności do złożenia pierwszej profesji”* (EE 47). Musi być

osobą o wielkiej duchowości i zdolną do stworzenia środowiska wspólnotowego w *„atmosferze zaufania, tak aby kandydat mógł się otworzyć*

i z przekonaniem uczestniczyć

w dziele rozeznania i towarzyszenia, ofiarowując osobistą, pełną przekonania i serdeczną współpracę” (OCP 12).

- Formator profesów musi posiadać

te same cechy, co mistrz nowicjuszy, aby mógł kontynuować

swoje zadanie formacyjne w świetle profesji wieczystej.

49- Nasz model formacji jest inspirowany przez Trójcę Świętą, która jest relacją międzyosobową we wzajemnej komunii życia: w ten sposób nasze relacje z formującymi się będą inspirowane

międzyosobową wzajemnością. Nawet tajemnica Rodziny z Nazaretu daje nam wzór relacji między nami, które nazywamy „duchem rodzinnym”. Metoda ta ma na celu tworzenie pozytywnych relacji bogatych w człowieczeństwo, zdolnych sta

- 50- się laboratorium dojrzewania ludzkiego i chrześcijańskiego, poprzez proste i pogodne relacje rodzinne.

Formatorzy dzielą się z formacją doświadczeniem życia codziennego: w modlitwie, nauce, pracy, rekreacji. Żyjąc dla młodych i wśród nich, przyczyniają się do tworzenia atmosfery rodzinnej, unikając form sztywności i narzucania się, tworząc relacje przeniknięte życzliwością, życzliwością i radością. W ten sposób uzyskają szacunek i posłuszeństwo we wspólnej służbie Panu, jak uczy św. Józef Marelllo: „*Ten spokój, ta radość musi by*

okazywana także na zewnątrz i zarówno w samotności, jak i w towarzystwie, zawsze zachowujcie tę słodki, wesoły, pogodny, który rozweseli również innych, a tym samym przyniesie szczęście własne i tych, z którymi musimy ży

” (INS 84).

- 51- Niezbędne jest zachowanie tych dwóch szczególnych uwag:

- w Domu Formacyjnym cała wspólnota ma wychowywa

i jednoczy

się z przełożonym i formatorem, zachowując przy tym swoje bezpośrednie zadania i wypełniając je z otwartością i braterską współpracą;

- między różnymi etapami formacji panuje jedność metod wśród wszystkich formatorów, tak aby ułatwi

przejście z jednego etapu do drugiego i z jednej wspólnoty formacyjnej do drugiej, również w kontekście międzynarodowym.

- 52- Środowisko formacji powinno mie

- 53- cechy miejsca przytulnego, sprzyjającego modlitwie, gościnnego i pogodnego, jak mały dom w Nazarecie, aby sprzyja

- 54- postępowi duchowemu każdego członka. Niech króluje miłość, prostota, która sprawia, że wspólne życie jest szczęśliwe, trzeźwość i porządek w lokalach i we wspólnym korzystaniu ze wspólnych rzeczy, duch przyjaźni, braterskiej współpracy i wzajemnego wspierania się we wspólnocie życia, tak aby każdy czuł się protagonistą i sługą wszystkich w tym samym czasie.

- 55- W każdej Prowincji i Delegacji należy stworzy
- 56- Ekipę Formatorów, dla porównania idei, środków i metod dla jak najlepszej koordynacji różnych etapów formacyjnych.

ROZDZIAŁ II

ETAPY FORMACJI

A. **ASPIRANT**

- I. DEFINICJA
- II. CEL
- III. FUNDAMENTY FORMACJI
- IV. PROJEKT EDUKACYJNY
- V. FORMACJA LUDZKA
- VI. FORMACJA DUCHOWA
- VII. FORMACJA INTELEKTUALNA
- VIII. FORMACJA ŻYCIA ZAKONNEGO
- IX. FORMACJA DUSZPASTERSKA
- X. WSPÓLNOTA FORMUJĄCA
- XI. PRZYJĘCIE DO ASPIRANTATU

I. **DEFINICJA**

- 45- Aspirant jest uprzywilejowaną fazą przyjmowania, towarzyszenia, rozeznawania i wzrostu cech ludzkich i duchowych (por. RFIS 16) w procesie dojrzewania powołania do życia zakonnego i kapłańskiego Oblatów św. Józefa.

Etap ten pokrywa się, zgodnie z różnymi programami formacyjnymi poszczególnych Prowincji i Delegacji, ze Szkołą Apostolską, Niższym Seminarium Duchownym, Liceum i Uniwersytetem i/lub Kursami Filozoficznymi.

Trwa od roku do siedmiu lat.

II. **CEL**

- 46- Celem aspirantatu jest pomoc w dojrzewaniu ludzkim i chrześcijańskim kandydatom, którzy wykazują, że mają w sobie załączki powołania do życia konsekrowanego i kapłaństwa, aby stosownie do wieku rozwija

- 47- tę wewnętrzną wolność, która uzdalnia ich do odpowiedzi na Boży plan w ich życiu (por. RFIS 18; RG 58).

Oferuje się aspirantom głębokie chrześcijańskie i odpowiednie środowisko do poważnej oceny swojego powołania w Zgromadzeniu Oblatów św. Józefa (por. K 95; RG 58). W ten

sposób przygotowują się do pójścia za Chrystusem Odkupicielem wielkodusznym umysłem i czystym sercem (por. OT 3).

Aspirantat jest otwarty na rozwój powołania józeficko-mareliańskiego w dwóch specyfikacjach: bracia i kapłani.

III. FUNDAMENTY FORMACJI

PRZEDMIOT

48- Podczas formacji aspirant przedstawia siebie jako „tajemnicę dla siebie”, w której dwa aspekty jego człowieczeństwa splatają się i współistnieją, aby wzajemnie się zintegrowa

49- : z jednej strony charakteryzują się darami i bogactwami, ukształtowanymi przez łaskę; z drugiej naznaczona jest ograniczeniami i kruchością. Zadanie formacyjne polega na próbie pomocy osobie w zintegrowaniu tych aspektów, pod wpływem Ducha Świętego, na drodze wiary oraz stopniowego i harmonijnego dojrzewania wszystkich składników, unikając fragmentacji, polaryzacji, ekscesów, powierzchowności lub stronniczości .

Czas formacji jest czasem próby, dojrzewania i rozeznania aspiranta i instytucji formacyjnej (por. RFIS 28).

Już od samego początku aspirant jest drogą formacyjną, która musi być pojedynczym i integralnym procesem, który prowadzi do uczynienia swojego życia darem dla Jezusa i dla braci (por. RFIS intr. nr 3).

WIARA

50- Formatorzy, a także aspiranci opierają swoją pracę przede wszystkim na zasadach i motywacjach wiary. Przybiera to posta

51- :

- w synowskim zdaniu się na wolę Bożą;
- w nieograniczonej ufności w nieustanne działanie Ducha Świętego, który wspiera tych, którzy pracują w imię Pana dla budowania Jego Królestwa.

PEDAGOGIKA

52- Działanie pedagogiczne wychowawców opiera się na:

- prymacie planu Bożego w życiu każdego chrześcijanina i każdej wspólnoty;
- nad propozycją wartości i wzorców powołaniowych, rozumianych jako „służba” dla swobodnej i świadomej odpowiedzi na Boże wezwanie;
- na osobistym, pełnym szacunku i stopniowym towarzyszeniu indywidualnemu aspirantowi w rozeznawaniu powołania poprzez wzrost ludzki i chrześcijański (por. RFIS 44);
- o towarzyszeniu wspólnotowym w celu wywierania wpływu na jednostki, oczyszczania ich intencji i przekształcania ich postępowania w perspektywie stopniowego wzrostu ludzkiego i duchowego (por. RFIS 50).

KOMPETENCJE

- 53- Przygotowanie i ciągle doskonalenie formatorów wymaga:
- stałe studiowanie dokumentów Magisterium dotyczących formacji i duszpasterstwa powołaniowego;
  - odpowiednią znajomość różnych doświadczeń i metod wychowawczych przyjętych z widocznymi rezultatami w innych domach formacyjnych;
  - udział w kursach dokształcających i studyjnych w celu lepszego zakwalifikowania swojej roli również poprzez dyscypliny psychopedagogiczne.

DIALOG

- 54- Poprzez wspólnotowy i indywidualny dialog formatorzy powinni nawiąza
- 55- z aspirantami relację szacunku i miłości, w nieustannym poszukiwaniu dobra osobistego i wspólnotowego.

OCENA WSPÓLNOTY

- 56- W tym klimacie współpracy i zrozumienia między formatorami a aspirantami wspólnota będzie mogła wyrazi
- 57- , w odniesieniu do indywidualnych kompetencji, swoje własne oceny, które jest od niej wymagane w odniesieniu do drogi powołaniowej każdego indywidualnego aspiranta.
- Te oceny lub sądy muszą by
- wyrażone na zakończenie różnych etapów szkolnych i formacyjnych, przed przystąpieniem do postulatu.

WKŁAD NAUK PSYCHODIAGNOSTYCZNYCH

- 58- Tam, gdzie jest to możliwe, w ocenie badanych wykorzystuje się wkład nauk psychodiagnostycznych, aby w miarę możliwości wyrazi
- 59- osąd odpowiadający rzeczywistym postawom i intencjom.
- Ta ocena psychologiczna jest umieszczana przez formatora w specjalnej teczce dotyczącej każdego kandydata.

RELACJE PRZYJAŹNI

- 60- Jeśli w wyniku swobodnej decyzji aspirantów lub po ocenie wychowawców idea życia w szczególnej konsekracji okaże się błędną hipotezą, zainteresowanego należy skierowa
- 61- ku innym wyborom, stale przypominając o znaczeniu chrześcijańskiego powołania.
- Niech relacje przyjaźni i szacunku zostaną utrzymane z tymi, którzy weszli na inną drogę, zachowując niezbędne więzi.

IV. PROJEKT EDUKACYJNY

OBSERWACJA

- 62- W latach aspirantatu, w celu pełnej formacji, należy odnieść się do „projektu wychowawczego”, który ma kwalifikujące treści i orientacje, tkwiące w aspekcie ludzkim, duchowym i kulturowym, mające na celu harmonijny rozwój osobowości, do wolnego wyboru i wielkodusznego przyjęcia własnego powołania.

Tworząc projekt edukacyjny, należy unika dwóch przeciwstawnych niebezpieczeństw:

- sztywnego modelu życia, niedostosowanego do potrzeb epoki;
- środowiska nieopartego na fundamentalnych normach wielokrotnie potwierdzanych przez Kościół i potwierdzanych doświadczeniem.

Jest to projekt globalny, który musi być znany, doceniany i odpowiedzialnie realizowany przez naszych aspirantów z pomocą Boga, pracą formatorów i wsparciem wspólnoty.

STYL ŚW. JÓZEFA

- 63- Projekt formacyjny powinien wzorować się na przykładzie św. Józefa, Opiekuna Odkupiciela, który uczynił darem swoje życie, aby
- 64- *„troszczy się o sprawy Jezusa”*.
- 65- *„troszczy się o sprawy Jezusa”*.

DUCH RODZINY

- 66- Należy pielęgnować typowego dla naszego Zgromadzenia ducha rodzinnego.
- 67- Dlatego bardzo ważne jest stworzenie pogodnego, a jednocześnie wymagającego środowiska, zdolnego do wychowania w wielkoduszności, bezwarunkowym zaangażowaniu, zdolności do odpowiedzialności, aby dojść do wolnego i dojrzałego wyboru powołania.
- Należy także utrzymywać kontakty z rodziną pochodzenia oraz z rzeczywistością kościelną i józeficką tego miejsca.

UCZESTNICTWO

- 68- Współpraca między środowiskiem formacyjnym, parafią i rodziną powinna być stała i popierana przez różne inicjatywy, spotkania rodziców, proboszczów, aspirantów i formatorów, chwile weryfikacji, pogłębienia i braterstwa. Ta współpraca musi być
- 69- zaakcentowana przede wszystkim w okresach, w których aspiranci wracają do swoich rodzin na wakacje.
- 70-

PROGRAM

- 71- Ustala się kalendarz zajęć na cały rok, uwzględniając czas na rodzinne wakacje.
- W trakcie roku szkolnego wskazane jest organizowanie okresowych wizyt u rodziny aspiranta.

REGULAMIN

- 72- W regulaminie wewnętrznym domu formacyjnego podane są praktyczne wskazówki i normy postępowania osobistego i wspólnotowego, z poszanowaniem specyfiki środowiska i różnych grup wiekowych.

Regulamin wewnętrzny, zatwierdzony przez Przełożonego Prowincjalnego lub Delegata, oprócz zapewnienia regularnego przebiegu życia wspólnotowego, gwarantuje jednolitość podejścia w prowadzeniu różnych rzeczywistości formacyjnych.

v. FORMACJA LUDZKA

CEL

- 73- Formacja ludzka stanowi konieczną i dynamiczną podstawę wszelkiego życia i ma na celu rozwój własnej osobowości w aspirantach, mając za wzór i źródło Chrystusa, człowieka doskonałego (por. RFIS 89-93). Jest to zobowiązanie realizowane w szczególny sposób podczas ewolucyjnego wieku aspiranta.

Aspiranci, poprzez rozważne i stopniowe interwencje, powinni by prowadzeni:

- do oceniania darów i zdolności, którymi są obdarzeni;
- z korzystania z wolności i w wierności swemu obowiązkowi jak również w poszanowaniu praw innych.

ŚRODKI

ĆWICZENIE Z ODPOWIEDZIALNOŚCI

- 74- Życie wspólnotowe musi sprzyja

- 75- odpowiedzialności i uczestnictwu jednostek, unikając wszelkich form spłaszczania i biernej akceptacji.

Stopniowo, szanując wiek i możliwości poszczególnych osób, należy powierza

im określone zadania w prowadzeniu domu oraz w różnych czynnościach, w tym manualnych. Te z czasem i we właściwy sposób nie tylko nie utrudniają działalności szkoły i życia społecznego, ale wzbudzają większe zainteresowanie i uczestnictwo.

FORMACJA UMYŚLU I SERCA

- 76- W okresie dorastania i młodości badanie i doskonalenie charakteru mają fundamentalne znaczenie dla zdobycia cnót niezbędnych w stosunkach ze wspólnotą i społeczeństwem.

„Należy zatem pielęgnować

pokorę, odwagę, zmysł praktyczny, wielkoduszność serca, prawość w osądach, dyskrecję, tolerancję, przejrzystość, umiłowanie prawdy i uczciwość”(RFIS 93).

FORMACJA DOBREGO WYCHOWANIA I WDZIĘCZNOŚCI

- 77- Pozostawiając miejsce na niezbędną spontaniczność aspirantów, nie należy lekceważyć

- 78- znajomości i praktyki wspólnych zasad dobrego wychowania, które czynią życie wspólnotowe przyjemnym i przyjemnym.

Wdzięczność to typowa postawa stylu życia w naszych środowiskach formacyjnych. Wyraża szlachetną, dobrze ukształtowaną duszę, skłoną do wyrażania wdzięczności wobec tych, którzy przyczyniają się do jej wzrostu.

Wśród osób, którym winniśmy wdzięczność są:

- rodzice, zajmujący pierwsze miejsce w hierarchii wartości emocjonalnych i rodzinnych;
- Zgromadzeniu, Przełożonym, Współbraciom w formacji, za osobisty wkład w formację aspirantów;
- dobrodziejom i przyjaciółom za wsparcie duchowe, moralne i materialne.

FORMACJA AKTYWNA I SEKSUALNA

79- Znakiem harmonijnego rozwoju osobowości aspirantów jest dojrzała umiejętność relacji z mężczyznami i kobietami w każdym wieku i w każdym stanie społecznym (por. RFIS 95).

a) Rozwój osoby ludzkiej pociąga za sobą kształtowanie dojrzałości uczuciowej, której integralną częścią jest seksualność.

Postępowa, pozytywna i roztropna edukacja seksualna (por. RG 46), która powinna być włączona w zakres projektu wychowawczego aspirantatu, nie ogranicza się do czystej informacji; ale ma na celu pogłębienie tego głębokiego wymiaru człowieka w perspektywie całkowitego daru z siebie, zarówno w życiu konsekrowanym, jak i w życiu małżeńskim.

b) Niezbędnym informacjom towarzyszy stosowanie środków naturalnych i nadprzyrodzonych, bez których niemożliwe jest osiągnięcie równowagi emocjonalnej oraz panowanie nad uczuciami i instynktami.

c) Biorąc pod uwagę głęboki wpływ, jaki właściwe podejście do uczuciowości i seksualności wywiera na rozwój osoby ludzkiej, głęboka i pogodna weryfikacja dojrzewania uczuciowego aspirantów do życia konsekrowanego jest niewątpliwie pozytywna i konieczna.

Stwierdza się przydatność aspiranta do interakcji z nieletnimi i osobami wymagającymi szczególnej troski (por. VELM). Jest to szczególnie ważne na zakończenie różnych etapów formacyjnych.

d) Rodzina pochodzenia zasługuje na szczególną uwagę w zakresie formacji uczuciowej. W rzeczywistości więzi rodzinne mają fundamentalne znaczenie dla wzmocnienia zdrowej samooceny aspirantów. Dlatego ważne jest, aby rodziny towarzyszyły całemu procesowi formacji, ponieważ przyczyniają się do jego realistycznego wzmocnienia (por. AL 203).

Pod koniec wakacji należy doceni

pozytywne aspekty rosnącej dojrzałości. Jednocześnie wszelkie elementy czy implementacje, które wymagają pouczającej interwencji formatora powinny być stonowane i korygowane.

e) Zajęcia sportowe i rekreacyjne, połączone z chwilami zdrowego i braterskiego wypoczynku, mają duże znaczenie dla harmonijnego rozwoju nastolatka i młodego aspiranta.

Uprawianie sportu staje się nie tylko okazją do rekreacji i rozrywki, ale polem formacyjnym, szkołą samokontroli, lojalności, szacunku, hojności i solidarności.

f) Rozkład dnia uwzględnia i zapewnia niezbędne chwile rekreacyjne, które znajdują swoje uzupełnienie w programach i celach wychowawczych odpowiadających potrzebom formacyjnym.

- g) Nie powinno się kierowa
- h) do innych wyborów życiowych tych, którzy nie dają poważnych gwarancji lub nie nadają się do życia w celibacie, ponieważ mają przeciwwskazania powołaniowe, nierównowagę emocjonalną, dwuznaczne postawy, uporczywe słabości w dziedzinie czystości.

FORMACJA KORZYSTANIA ŚRODKÓW KOMUNIKACJI

80- korzystanie z mediów i podejście do świata cyfrowego są integralną częścią rozwoju osobowości aspiranta (por. RFIS 97).

W większości przypadków ci, którzy rozpoczynają drogę formacji, są już naturalnie przyzwyczajeni i w pewien sposób zanurzeni w cyfrowej rzeczywistości i jej narzędziach. Należy zachować

należyta ostrożność w odniesieniu do nieuchronnych zagrożeń związanych z przebywaniem w świecie cyfrowym, w tym różnych form uzależnień, którym można stawiać czoła przy odpowiednim wsparciu duchowym i psychologicznym.

Seminarzystom wygodnie jest wzrastać

w tym kontekście, pamiętając, że dom formacji jest szkołą człowieczeństwa i wiary, aby doprowadzić

do upodobnienia się do Chrystusa, który staje się bliski całej ludzkości (por. RFIS 99).

Jednak sieci społecznościowe proszą się o włączenie (poprzez czujne, ale także spokojne i pozytywne zarządzanie) w codzienne życie wspólnoty aspirantów (por. RFIS 100).

Formatorzy tworzą regulamin korzystania z tych środków, mając na uwadze następujące rzeczy:

- zdolność receptywna i krytyczna aspirantów,
- ich zainteresowania,
- cele edukacyjne aspirantatu,
- ostrożny i rozważny przewodnik, który może pomóc w wyborach i ocenach.

VI. FORMACJA DUCHOWA

Cel

81- Centrum formacji duchowej stanowi zjednoczenie osobowe z Chrystusem, które rodzi się i karmi w sposób szczególny w cichej i trwałej modlitwie.

Poprzez modlitwę, słuchanie Słowa i gorliwy udział w sakramentach, liturgii i życiu wspólnotowym aspirant umacnia własną więź zjednoczenia z Bogiem, na wzór Chrystusa, którego programem życia było pełnienie woli Ojca (por. J 4,34; RFIS 102).

Ta intymna relacja kształtuje serce aspiranta do tej wielkodusznej i ofiarnej miłości, która stanowi początek miłości duszpasterskiej (por. RFIS 101).

W procesie formacyjnym nie należy zapominać

o duchowości właściwej Zgromadzeniu: „*Polecajmy się chwalebniemu świętemu Józefowi, przewodnikowi i mistrzowi życia duchowego, wzniosły wzór życia wewnętrznego i ukrytego*” (INS 60).

Środki

- 82- W ogólnym kontekście aspirantatu, dla właściwego i wzrastającego doświadczenia Chrystusa, należy potwierdzi
- 83- znaczenie chwil duchowych, dostosowanych do wieku kandydata.
Aby zapewni
ich skuteczność, trzeba wziąć pod uwagę:
- jakość propozycji formatorów,
- osobiste przyswojenie proponowanych wartości,
- konsekwentny udział, przekonany i zmotywowany, aspirantów.

SŁOWO BOŻE

- 84- W procesie duchowego dojrzewania szczególne miejsce zajmuje relacja ze Słowem Bożym, które należy przyjąć w głębi serca.
Dlatego aspirantów należy stopniowo wprowadza
w znajomość słowa Bożego poprzez:
- metodę lectio divina;
- codzienną i głęboką medytację, praktykowana z wiernością i pilnością;
- skupienie wsparte ciszą wewnętrzną i zewnętrzną, w której zachodzi owocna wzajemność nauki i modlitwy (por. RFIS 103).

ŻYCIE LITURGICZNE

- 85- Liturgia, celebrowanie misterium paschalnego Chrystusa, zajmuje fundamentalne miejsce na duchowej drodze aspirantów.
Dlatego należy udzieli
odpowiedniego wtajemniczenia w zrozumienie treści, języka i znaków liturgicznych.
Aspiranci niech gestami, pieśniami i modlitwą wyrażają to, co odpowiada ich potrzebom, zgodnie z normami liturgicznymi

EUCHARYSTIA

- 86- Na mocy koniecznego upodobnienia się do Chrystusa aspiranci powinni by
- 87- przede wszystkim formowani w bardzo żywej wierze w Eucharystię.
Uczestnictwo w codziennej celebrowaniu eucharystycznej, która znajduje swoją naturalną kontynuację w adoracji eucharystycznej, przenika życie aspiranta tak, że dojrzewa w nim stałe zjednoczenie z Panem (por. RFIS 104).
Formatorzy powinni zachęca
aspirantów do pobożności eucharystycznej, sprzyjając modlitwie z Jezusem w Eucharystii.
Nawiedzenie Najświętszego Sakramentu i wspólnotowa adoracja, zgodnie z tradycją obłąką, są podstawowa życia modlitewnego.
Nie lekceważy się wkładu i wpływu zewnętrznego zachowania podczas modlitwy, zwłaszcza w kościele. Gesty, znaki, słowa nie tylko wyrażają szacunek, ale wyrażają miłość do Chrystusa prawdziwie obecnego w Sakramencie Eucharystii.

LITURGIA GODZIN

- 88- Stopniowo zbliżając się do modlitwy Kościoła, aspirant uczy się także cieszy
- 89- bogactwem i pięknem Liturgii Godzin, prawdziwej szkoły „modlitwy” (por. RFIS 105).

SAKRAMENT POJEDNANIA

- 90- Regularne i częste sprawowanie Sakramentu Pokuty, przygotowywane poprzez codzienny rachunek sumienia, staje się dla aspiranta okazją do nawrócenia a także pokornego uznania własnych słabości i grzechów, a przede wszystkim do zrozumienia i doświadczenia radości bycia kochanym, przebaczonego i odnowionego przez Pana (por. RFIS 106; K 54; RG 50). W pewnych okolicznościach ten Sakrament powinien być
- 91- celebrowany wspólnotowo.
- Codzienny rachunek sumienia* (por. K 52) jest momentem refleksji, którą dusza robi nad sobą, aby się nawrócić i poprawi.
- . Z tego powodu trzeba prosić Ducha Świętego o światło potrzebne do dostrzeżenia własnych wad i determinację w ich usuwaniu.

REKOLEKCJE

- 92- Rekolekcje (por. K 52) mają być
- 93- czasem głębokiej weryfikacji w długotrwałym i modlitewnym spotkaniu z Panem, przeżywanym w atmosferze skupienia i ciszy.
- Następnie należy je ponownie podjąć i znaleźć ciągłość w ciągu roku, w comiesięcznych dniach skupienia i codziennej modlitwie (por. RFIS 108).

CZYTANIE DUCHOWE

- 94- Duchowość chrześcijańska rozumie przez „czytanie duchowe” regularne praktykowanie nauk Pisma Świętego i innych ksiąg odpowiednich do ożywienia i podtrzymywania życia duchowego.
- Są to teksty chrześcijańskiej tradycji duchowej, słowa nauczycieli życia duchowego, przyjaciół Boga.
- „Musimy wnieść się trochę na wysokość wielkich wzorców, aby podnieść ton naszego moralnego kamertonu, aby raz na zawsze wyjść z błędnego koła naszych postanowień i odnowia postanowienia”* (L 26).

SAMOKONTROLA I POŚWIĘCENIE

- 95- Formacja w latach aspiracji musi uwzględniać
- 96- wszystkie aspekty pokutne, właściwe każdemu chrześcijaninowi, a zwłaszcza temu, kto wyrusza do pójścia za Jezusem (por. K 55).
- Wyrzeczenia, jakie pociągają za sobą taki tryb życia (wierność harmonogramowi, posłuszeństwo, zaangażowanie w szkole, praca fizyczna, życie wspólne, oderwanie od rodziny, korzystanie ze środków komunikacji) należy przedstawić jako stopniowe nabywanie samokontroli, ducha wyrzeczenia i zdolności wielkodusznego oddania życia Jezusowi i braciom.

KIEROWNICTWO DUCHOWE

- 97- *“Kto nie umie podda*
98- *się własnemu osądowi i pozwoli*
99- *się prowadzi*
100- *, często popełnia błędy i nieszczęśliwie upada”* (INS 135).

Kierownictwo duchowe, jako towarzyszenie aspirantowi w rozeznawaniu jego powołania i w jego integralnym wzroście, musi być systematyczne i regularne. W istocie jakość towarzyszenia, prowadzonego przez kierownika duchowego, jest istotna ze względu na samą skuteczność całego procesu formacyjnego.

Aspirant powinien otworzyć

się na nią ze szczerością, ufnością i uległością (por. RFIS 107).

POBOŻNOŚĆ

- 101- *«Radujmy się z wielkich przykładów i pracujmy»* (L 10).

Bierze się pod uwagę nabożeństwa do następujących Świętych:

a) DO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY

Aspirantów „zaprasza się do kultywowania autentycznego i synowskiego nabożeństwa do Maryi Dziewicy, zarówno poprzez Jej wspomnienie w liturgii, jak i w pobożności ludowej, zwłaszcza przez odmawianie różańca i Anioł Pański” (RFIS 112). Szczególne nabożeństwo otacza się Bolesną Dziewicę, Opiekunkę i Pośredniczkę naszych powołań. Niech będzie przykładem do naśladowania ze względu na swoją dyspozycyjność wobec planu Bożego.

b) DO ŚWIĘTEGO JÓZEFA

Obok nabożeństwa do Najświętszej Maryi Panny trzeba pamiętać o naszym patronie św. Józefie „wezwanego przez Boga do bezpośredniej służby osobie i misji Jezusa poprzez korzystanie z Jego ojcostwa” (RC 8). «“Filius accrescens Joseph” i dzieci świętego Józefa również muszą wzrasta

, cho

by w kulcie swojego patrona» (L 239).

Nasze bycie oblatami św. Józefa wyróżnia nas w zaangażowaniu w poznaniu, miłości i naśladowaniu św. Józefa oraz w szerzeniu jego pobożności poprzez:

- celebracje liturgiczne (19 marzec; 1 maj; 23 styczeń);
- odmawianie “Boleści i Radości”, różańca józefickiego i różańca do Świętych Małżonków;
- w miesiącu św. Józefa, przeżywaniu poprzez modlitwy i nowenny typową dla naszej tradycji oraz znaczącymi inicjatywami w tym miesiącu.

c) DO ŚWIĘTEGO JÓZEFA MARELLO

Zaznajomić się z życiem, nauczaniem i posługą naszego Założyciela, Św. Józefa Marello.

- Uroczystość liturgiczna 30 maja winna być świętowana po wcześniejszym odpowiednim przygotowaniu.
- Każdy wtorek, jeśli liturgia na to pozwala czyni się wspomnienie naszego Założyciela.

d) DO ŚWIĘTEGO STANISŁAWA KOSTKI

Zgodnie z naszym Regulaminem Generalnym aspiranci mają za opiekuna św. Stanisława Kostkę (por. RG 60).

Przedstawia się im jego życie i posta

, ilustrując jego przykłady, ze szczególnym uwzględnieniem jego wierności i wielkoduszności w odpowiedzi na wezwanie Pana.

Święto liturgiczne przypada 13 listopada. Powinien by celebrowane w dogodny sposób w obecności współbraci, rodziny, przyjaciół i sympatyków.

VII. FORMACJA INTELEKTUALNA

Cel

79- Formacja intelektualna ma na celu osiągnięcie solidnych kompetencji kulturowych o charakterze ogólnym. Wymagane jest zatem słuchanie, refleksja, internalizacja wartości ludzkich i chrześcijańskich (por.RFIS 116).

Środki

80- Studium osobiste i szkoła to dwa podstawowe środki do uzyskania pełnej formacji intelektualnej.

Nie wykluczając innych możliwości, przy wyborze studiów należy preferować studia humanistyczne i filozoficzne, ponieważ są one najbardziej odpowiednie do późniejszego zajmowania się studiami teologicznymi.

Oprócz bycia niezbędnym środkiem do lepszego zrozumienia i przekazywania wartości, które oferuje szkoła i kultura, nauka musi być

rozumiana jako zaangażowanie, badania, asymilacja osobista i wierność obowiązkowi.

Przestrzenie i czas niezbędny do nauki przewidziany w planie zajęć i wymagany przez potrzeby szkoły są zachowane, w pełnej zgodzie ze wszystkimi celami edukacyjnymi typowymi dla naszych środowisk szkolnych. Jednocześnie dajemy możliwość rozwoju swoich talentów.

Zaangażowanie w studiowanie znajduje swoje uzasadnienie nie tylko ze względów osobistych, rodzinnych i szkolnych, ale przede wszystkim staje się wyrazem miłości do Pana, do Kościoła i do Zgromadzenia.

Ocena szkolna, która ma być

niezwłocznie przekazana rodzinom, nie ogranicza się tylko do końcowego wyniku, ale obejmuje również inne kryteria, takie jak: wyraźna chęć do nauki, osobiste zaangażowanie w naukę, możliwość większej dojrzałości intelektualnej, umiejętność dialogu i słuchania, otwartość i zrozumienie wartości wspólnotowych.

VIII. FORMACJA DO ŻYCIA ZAKONNEGO

Cel

81- W celu przygotowania aspirantów do podjęcia zobowiązań życia zakonnego należy zachęcać

82- do:

- solidnego doświadczenia życia wspólnotowego;
- ogólnej wiedzy o życiu zakonnym;

Środki

83- Kultura komunii, która powinna ożywia
84- wszystkich chrześcijan na mocy chrztu, jest przeżywana przez aspirantów wraz z formatorami w duchu Rodziny z Nazaretu.

85- Aspirantów należy wprowadzić
86- w znajomość i praktykę rad ewangelicznych:

a) CZYSTOŚĆ

Ewangeliczna rada czystości rozwija dojrzałość osoby, czyniąc ją zdolną do przeżywania rzeczywistości własnego ciała i uczuciowości w logice daru. Cnota ta „*określa wszystkie relacje międzyludzkie i prowadzi do ‘doświadczenia i okazywania [...] szczerzej, ludzkiej, braterskiej, osobistej miłości, zdolnej do poświęcenia, na wzór Chrystusa, wobec wszystkich i wszystkich’* »(PDV 50).

b) UBÓSTWO

Aspiranci powinni konkretnie kultywować ducha ubóstwa.

Niech będą przygotowani do naśladowania serca Chrystusa, który „*będąc bogatym, stał się ubogim*” (2 Kor 8, 9), aby nas wzbogacił

. Niech troszczą się szczególnie o najbiedniejszych i najsłabszych, a przyzwyczajeni już do wielkodusznego i dobrowolnego wyrzekania się tego, co zbędne, niech będą świadkami ubóstwa poprzez prostotę i surowość życia (por. RFIS 111).

c) POSŁUSZEŃSTWO

Podążając za Mistrzem z wiarą i wolnym sercem, aspirant uczy się na wzór Chrystusa dawać

„*w posłuszeństwie swoją wolę w służbie Bogu i braciom*” (PO 15).

IX. FORMACJA DUSZPASTERSKA

Cel

84- Dobrze jest stopniowo wprowadzać
85- i przygotowuje
86- naszych aspirantów do doświadczenia apostołatu.

Podstawową ideą jest to, aby nasi aspiranci mogli formować się jako uczniowie-misjonarze, „zakochani” w Mistrzu, świadkowie żyjący pośród ludzi, aby Mu służyć

i nieść im Boże miłosierdzie (por. RFISI ntr. n. 3).

W tym celu należy doprowadzić

do dojrzałości u aspirantów tych wrażliwości:

- wierności Bogu, wyrażającej się w szukaniu zawsze i wszędzie Jego woli;
- wierności Kościołowi, Matce i Nauczycielce, przez naśladowanie w jego nauczaniu;
- wierności człowiekowi, któremu należy głosić
- orędzie Ewangelii, inkulturacja go w różnych sytuacjach (por. K 62), dla pełnego rozwoju w Chrystusie;

- wierności charyzmatowi oblatów, który jest naszym sposobem służenia Kościołowi (por. K 4), zwłaszcza w duszpasterstwie, w życiu liturgicznym i sakramentalnym, w pieśniach sakralnych, w działaniu na rzecz młodzieży i najbardziej potrzebujących.

Środki

- 87- Aspirantów należy wprowadza
- 88- w doświadczenie duszpasterskie poprzez włączanie ich w działalność oratoriów, domów młodzieżowych, internatów, szkół, parafii itp., najlepiej wykorzystując weekendy i wakacje szkolne.

x. WSPÓLNOTA FORMUJĄCA

- 89- W latach aspiracji wspólnota formacyjna powinna oddziaływa
- 90- na pojedyncze osoby poprzez relacje międzyludzkie, kontakty rodzinne, chwile dzielenia się i dyskusji, które przyczyniają się do wzrostu „tego *humusu* ludzkiego”, w którym konkretnie dojrzewa powołanie (por. RFIS 50).
Rozsądna pedagogia nie może nie zwraca
uwagi na doświadczenie i dynamikę wspólnoty, w której znajdują się aspiranci.

Formatorzy

- 91- Grupa formatorów jest nie tylko koniecznością instytucjonalną, ale jest przede wszystkim prawdziwą i właściwą wspólnotą wychowawczą, która daje spójne i wymowne świadectwo wartości właściwych drodze formacyjnej aspirantów (por. RFIS 132; C 87).

Należy pamiętać

, że formacja nie może by

improwowana, ale wymaga zdalnego i ciągłego przygotowania. Bez solidnej formacji formatorów nie byłoby możliwe realne i obiecujące towarzyszenie aspirantom. Dlatego wybór formatorów powinien by

dokonany z wielką starannością i uwagą (por. PVN 16; RFIS n. 132).

Pamiętajmy, że „formacja to praca rzemieślnicza, a nie policyjna” (Papież Franciszek).

EKIPE FORMACYJNĄ tworzą:

* Rektor, *Prefekt, *Duszpasterz powołaniowy, *Ojciec Duchowny, * Asystent, wybranych pośród Aspirantów, którzy odgrywają ważną rolę w ich procesie formacyjnym, ponieważ są niezbędnymi i niezastąpionymi protagonistami ich formacji (por. RFIS 53, 130,139; K 88; KPK kan. 233§1).

Zadania

REKTOR

- 92- Rektor jako pierwszy kierujący wspólnotą ma za zadanie:
  - koordynowa
  - i animowa

całą akcję edukacyjną w pełnym poszanowaniu obowiązków prefekta i każdego wychowawcy z osobna;

- zatwierdzi

w porozumieniu z prefektem i wspólnotą wszystko, co dotyczy planowania, postępu i życia aspirantów i domu.

PREFEKT

93- Jest bezpośrednio odpowiedzialny za aspirantów. Ma za zadanie:

- dba

nie tylko o aspekty dyscyplinarne, ale przede wszystkim formacyjne i organizacyjne;

- utrzymuje

relacje z rodzinami, z proboszczami aspirantów oraz z tymi, którzy mają z nimi kontakt;

- prowadzenia danych osobowych, rejestrów przyjęć, dzienników, ocen i raportów, aktualizowania psychodiagnostycznej dokumentacji medycznej.

- .

DUSZPASTERZ POWOŁANIOWY

94- *«Zadaniem Duszpasterza Powołaniowego i jego zespołu jest organizowanie pracy powołaniowej w Prowincji lub Delegacji; troszczy*

95- *się, w porozumieniu z Rektorem i Prefektem, o selekcję i przyjmowanie nowych aspirantów, podążając za nimi w ich pierwszym doświadczeniu w aspirantacie; utrzymywanie dobrych relacji z proboszczami, wspólnotami kościelnymi i rodzinami aspirantów» (RG 88).*

Ma również za zadanie pozyskanie informacji i ocenę wymiaru emocjonalnego kandydata.

OJCIEC/KIEROWNIK DUCHOWY

96- Ojciec/Kierownik duchowy musi być

97- osobą doświadczoną, prawdziwym nauczycielem życia wewnętrznego i modlitwy, który pomaga aspirantowi uchwyci

98- Boże wezwanie i rozwinąć swobodną i wielkoduszną odpowiedź (por. RFIS 136).

Prowadzi aspirantów, którzy zwracają się do niego po kierownictwo duchowe, a także zwykle występuje jako zwykły spowiednik.

Według uznania Prefekta, na forum sakramentalnym mogą mu pomaga inni odpowiedni spowiednicy.

ASYSTENT

99- Asystent jest zakonnikiem o ślubach czasowych, który bezpośrednio pomaga prefektowi w sprawach dyscyplinarnych i organizacyjnych.

Niech jego obecność stanie się świadectwem i przypomnieniem tych ideałów i stylów życia, do których zmierzają aspiranci.

xi. PRZYJĘCIE DO ASPIRANTATU

- 100- W aspirantacie należy wziąć pod uwagę niektóre cechy aspiranta, a także specyficzne „wskazania powołania”.
- 101- Konkretnie, niektóre wcześniejsze doświadczenia, określające ich życie w wierze, mogą być
- 102- bardzo przydatne do oceny. Na przykład: więź duchowa z zakonnikiem lub księdzem; częste przystępowanie do sakramentów; początkowa praktyka modlitwy; parafialne doświadczenie kościelne lub życie w chrześcijańskich grupach, ruchach i stowarzyszeniach; udział w działaniach powołaniowych organizowanych przez Zgromadzenie; przyjęcie pewnego zaangażowania służby w Kościele.
- 103- Należy pamiętać
- 104- o pewnych cechach ludzkich, które odpowiednio rozwinięte mogą pomóc aspirantom w ich dojrzwaniu powołaniowym (por. RFIS19).
- 105- Ponadto należy wymaga
- 106- :
- opinii ks. proboszcza;
  - zainteresowanie i współpraca rodziny;
  - Świadectwa chrztu i bierzmowania
- 107- Nie należy pomija
- 108- następujących kwestii:
- unika przyjmowania bez odpowiedniego rozeznania tych, którzy zostali wydalen z aspirantatu lub z seminarium diecezjalnego lub innego Zgromadzenia (por. PVN 23; RFIS 198);
  - odmówi przyjęcia kandydata, który znęcał się nad nieletnim lub osobą bezbronną;
  - w przypadku, gdy kandydat sam był maltretowany, należy upewnić się, że przezwyciężył możliwe obrażenia, jakie mogło mu to spowodować.
- 109- Zatem do wychowawców należy weryfikacja ogólnej przydatności (duchowej, fizycznej, psychicznej, moralnej i intelektualnej) każdego kandydata.

B. POSTULANT

- I. WSTĘP
- II. DEFINICJA, ZAMIARY, OBOWIĄZKI, DŁUGOŚĆ
- III. PRZEPISY I WYTYCZNE
- IV. CELE
- V. FUNDAMENT FORMACJI
- VI. KRYTERIUM OCENY

I. WSTĘP

- 99- Aby zosta
- 100- dopuszczonym do okresu postulatu, kandydat musi spełni
- 101- następujące wymagania:
- spędził odpowiedni okres doświadczenia we wspólnotcie oblackiej;
  - znany jest profil ludzki i psychologiczny;
  - ma wystarczającą wiedzę o duchowości i misji oblackiej;
  - zweryfikowano jego predyspozycje do życia wspólnotowego;
  - mie
- systematyczną i solidną katechezę podstawową.
-

II. DEFINICJA, ZAMIARY, OBOWIĄZKI, DŁUGOŚĆ

- 102- Postulat jest okresem próbnym dla tych, którzy chcą wstąpi
- 103- do życia zakonnego. W tym czasie „*zachęca się do studiowania i weryfikowania powołania zakonnego, aby doprowadzi*
- 104- *do progu nowicjatu z wyraźnym i pełnym przekonaniem przyjęcia tego powołania*” (K 96).
- 105- W posoborowym dokumencie „*Renovationis Causam*”, zawsze aktualnym, czytamy: „*Większość trudności napotykaných w naszych czasach w formacji nowicjuszy wynika z faktu, że nowicjusze w momencie przyjęcia do nowicjatu nie posiadają wystarczającej dojrzałości*” (ReCa 4c). Z tego powodu ten sam dokument uznaje za konieczne przygotowanie do wstąpienia do nowicjatu.
- 106- Postulat rozpoczyna się, na wyraźną prośbę kandydata i akceptację prawowitego przełożonego, aktem urzędowym przewidzianym w Rytuale Zgromadzenia. Zwykle odbywa się w wyznaczonym do tego celu domu i trwa co najmniej sześć miesięcy i nie dłużej niż dwa lata.

III. PRZEPISY I WYTYCZNE

- 103- Postulat, mając elastyczność, której wymaga jego charakter prenowicjatu i warunki lokalne, musi zagwarantowa

104- kandydatowi niektóre z niżej wymienionych zadań.

- a) Trwałość w środowisku łączącym ludzkie i duchowe warunki prawdziwego przeżywania życia chrześcijańskiego, kontakt z życiem wspólnoty józefickiej i jeśli jest potrzeba z Nowicjatem oraz okres doświadczenia wspólnotowego dla postulantów pochodzących z różnych miejsc i środowisk.
- b) Formator, który osobiście podąża za postulatem i pomaga mu osiągnąć dojrzałość wymaganą do podjęcia decyzji.
- c) Stałe zrozumienie i wytrwała współpraca odpowiedzialnych z Magistrem nowicjuszy, wybór najlepszych narzędzi i metod.
- d) Prawo kanoniczne (kan. 643 §1,1^o) określa minimalny wiek wymagany do ważnego przyjęcia do nowicjatu na 17 lat. Należy to wziąć pod uwagę przy oficjalnym rozpoczęciu Postulatu, aby nie przekroczy
- e) ustalonych terminów.
- f) Dla postulantów jest pożyteczne i formacyjne utrzymywanie pewnego kontaktu z własną rodziną, a dla odpowiedzialnych za formację poznanie środowiska rodzinnego kandydatów.
- g) W przypadku postulantów należy pamiętać
- h) o wymaganiach art. 63 RG, o rodzaju studiów lub specjalizacji, do których kandydat wykazuje predyspozycje.
- i) Postulat odbywa się zwykle poza siedzibą nowicjatu, w odpowiednim domu józefickim.
- j) Postulat rozpoczyna się oficjalnym Przyjęciem do Postulantu, umieszczonym w Rytuale własnym Zgromadzeniu.
- k) Do przyjęcia kandydata do Postulatu wymagana jest pozytywna opinia danego Animatora Powołaniowego lub bezpośredniego przełożonego prowadzącego.
- l) W celu dokładnej oceny równowagi emocjonalnej i seksualnej kandydata wskazane będzie przeprowadzenie badań psychologicznych z poszanowaniem prawa każdego do zachowania prywatności (por. DFIR 43).
- m) Kandydat po podjęciu decyzji o wstąpieniu do nowicjatu przedstawia kompetentnemu przełożonemu pisemną prośbę, określając, czy zamierza podjąć życie zakonne jako brat, czy jako kandydat do kapłaństwa. Trzeba pamiętać również o załączeniu wymaganych dokumentów (por. RG 64).
- n) Celem Postulatu jest towarzyszenie młodemu człowiekowi w dojrzewaniu decyzji o konsekracji zakonnej, która ze względu na swoją wagę nie może zbiega

- o) się z upływem czasów i okresów studiów. Dlatego to, co następuje, odnosi się do konkretnych przypadków i okoliczności poszczególnych Prowincji i Delegacji:
- wstęp do nowicjatu nie może być
  - opóźniany ponad to, co jest konieczne;
  - tam, gdzie to możliwe, należy poświęcić
  - odpowiedni okres czasu, wolny od formalnych zobowiązań szkolnych, na postulat, bardziej bezpośrednio poświęcony na przygotowanie do nowicjatu.
- p) Zgodnie ze stałą tradycją Zgromadzenia, nie przyjmuje się młodych wydalonych z seminariów lub innych instytutów zakonnych. Trzeba by
- q) bardzo ostrożnym także w stosunku do tych, którzy wyjechali dobrowolnie, dokładnie badając każdy przypadek.

IV. CELE

105- Postulat ma na celu:

- a) ukończenie (jeśli to konieczne) podstawowej formacji chrześcijańskiej, bycie uczniem Chrystusa i osiągnięcie dojrzałości ludzkiej właściwej temu etapowi formacyjnemu, która pomaga postulantom w swobodnym i odpowiedzialnym rozeznaniu Woli Bożej;
- b) wprowadzenie w styl życia i charyzmat Zgromadzenia;
- c) weryfikacja powołania kandydata i jego przełożonych pod kątem zakonnym i józeficko-marelińskim;
- d) przyjęcie do nowicjatu, w ocenie przełożonych, po uświadomieniu sobie przez postulanta swojego powołania (por. K 98).

V. FUNDAMENTY FORMACJI

106- Ta faza formacyjna jest z konieczności elastyczna, ale musi dawać

107- kandydatowi możliwość pogłębienia jego powołania poprzez formację w różnych wymiarach.

a) Wymiar ludzki:

- odpowiednia samoświadomość, aby stworzyć
- pogodną równowagę ze sobą, ze swoją męskością i z innymi osobami;
- akceptacja historii osobistej i rodzinnej;
- rozumienie i zarządzanie własnymi emocjami, ze zwróceniem szczególnej uwagi na aspekty afektywne;
- dba
- o siebie od strony fizycznej i psychicznej, aby mieć
- zdrowe poczucie własnej wartości;
- rozwój dyscypliny osobistej i samokontroli;
- umiejętność dostosowania się do zmian i różnych sytuacji;
- zbieranie elementów do opracowania projektu życia osobistego, wychodząc z własnej biografii;
- szczerą ocenę własnych uczuć
- , intencji i motywacji do potwierdzenia powołania;

- wzrost autentyczności i prawości sumienia;
  - rozwój umiejętności relacyjnych i komunikacyjnych na wolności;
  - wzrost umiejętności odpowiedzialnego organizowania czasu;
- b) Wymiar intelektualny:
- studiowanie i pogłębianie zasad doktryny i moralności chrześcijańskiej;
  - znajomość osoby Założyciela św. Józefa Marello;
  - wprowadzenie w duchowość św. Józefa;
  - wprowadzenie do historii Zgromadzenia.
- c) Wymiar duchowy:
- znajomość podstawowych treści wiary i umiejętność odniesienia się do nich;
  - zażyłość z Chrystusem Panem poprzez słuchanie Jego Słowa, praktykę milczenia, medytację, modlitwę, kontemplację tajemnicy Krzyża, w której oblaci znajdują natchnienie do nieustannego ofiarowania swojego życia;
  - życie sakramentalne, ze szczególnym uwzględnieniem Eucharystii i sakramentu pojednania;
  - ufna relacja z Maryją i Józefem, jako pierwszymi uczniami Chrystusa;
  - praktykowanie nabożeństw właściwych dla Zgromadzenia ku czci Najświętszego Serca Jezusowego, Maryi Panny, św. Józefa i Założyciela;
  - kierownictwo duchowe i otwartość wobec formatorów (por. PDV 47-48; RFIS 102);
  - rozeznanie własnego powołania.
- d) Wymiar charyzmatyczny:
- ogólne poznanie i docenienie charyzmatu Założyciela i jego Instytutu;
  - wprowadzenie do bycia uczniem Chrystusa na wzór św. Józefa;
  - poznanie i praktykowanie poszczególnych cnót duchowości Zgromadzenia, a w szczególności: pokory, prostoty, ukrywania się, milczenia, słuchania i skupienia, dyspozycyjności i pracowitości;
  - doceniając życie braterskie i ducha rodzinnego Zgromadzenia;
  - wzrost w kultywowaniu ducha służby na wzór św. Józefa, który całe swoje życie poświęcił trosce o sprawy Jezusa.
  -
- e) Wymiar wspólnotowy:
- pielęgnowa
  - poczucie ducha rodzinnego i braterstwa;
  - nauczy
  - się ży
  - razem, pielęgnując miłość braterską, przyjaźń, szacunek i szacunek dla innych, wzajemne przebaczenie;
  - nauczy
  - się przezwycięża
  - indywidualizm i wzrasta
  - w duchu współpracy i współodpowiedzialności;
  - nauczy
  - się budowa
  - wspólnotę poprzez odpowiedzialne uczestnictwo we wspólnych działaniach na wzór św. Rodziny (duchowych, religijnych, intelektualnych, społecznych, relacyjnych, manualnych) i unikanie postaw destrukcyjnych.
  -

f) Wymiar misyjno-duszpasterski:

- przeżywa
- józefickie doświadczenie apostołskie, odpowiednie dla tego etapu formacyjnego;
- dojrzeźwa
- w przekonaniu, że apostołat jest przede wszystkim świadectwem życia konsekrowanego i oblackiego: modlitwy, pokuty i miłości;
- zapozna
- się ze stylem, w jakim oblaci wykonują każdą posługę apostołską;
- możliwość odkrywania i rozwijania własnych talentów oraz oddania ich w służbie społeczności;
- pozna
- ducha pracy zespołowej także w apostołstwie.

VI. KRYTERIUM OCENY

106- Oprócz wieku, aby wstąpi

107- do nowicjatu, postulant musi posiada

108- pozytywne cechy potwierdzające jego przydatność do życia Oblatów św. Józefa takie jak:

- wystarczające zdrowie fizyczne i psychiczne oraz brak chorób dziedzicznych;
- zdolności intelektualne i praktyczne;
- klarowność intencji i motywacji;
- brak uwarunkowań (rodzinnych lub innych sytuacji społeczno-ekonomicznych);
- dojrzałość uczuciowa i seksualna;
- wyraźna świadomość własnej tożsamości seksualnej;
- zdolność do braterskiego współżycia;
- umiejętność dokonywania wolnych i odpowiedzialnych wyborów;
- ufność, uległość i posłuszeństwo w pośrednictwie przełożonych;
- stopień podstawowej wiedzy ogólnej;
- udokumentowane doświadczenie wiary chrześcijańskiej;
- dyspozycja i zdolność do życia radami ewangelicznymi czystości, ubóstwa i posłuszeństwa;
- uznanie własnych przymiotów dla życia i misji oblackiej;
- pragnienie i chęć życia w wyrzeczeniu się samego siebie;
- chęć dawania siebie;
- zdolność do inicjatywy i współodpowiedzialności.

c. NOWICJAT

- I. DEFINICJA**
- II. CELE**
- III. WYBÓR MIEJSCA**
- IV. EKIPA FORMUJĄCA**
- V. FORMACJA DUCHOWA**
- VI. FORMACJA ZAKONNA**
- VII. FORMACJA JÓZEFICKO0-MARELLIAŃSKA**
- VIII. PLAN STUDIUM**
- IX. POZOSTAŁE AKTYWNOŚCI FORMACYJNE**
- X. NORMY PRAKTYCZNE**

I. DEFINICJA

- 107- Nowicjat, od którego rozpoczyna się życie w Instytucie (por. KPK kan. 646), jest okresem intensywnego przeżywania życia ewangelicznego w Domu św. Józefa, aby odtworzy
- 108- we własnym życiu tajemnicę Chrystusa jako żył Opiekun Odkupiciela (por. VC 16; K 3).
Jest to okres, w którym nowicjusze, zamiast wzbogaca się zestawem pojęć, będą musieli zostać wprowadzeni w doświadczenie józefickiego życia zakonnego, które obejmuje autentyczne poświęcenie się Bogu i braterską jedność między nimi, pod przewodnictwem ich mistrza.

II. CELE

- 109- Nowicjat ma za zadanie zapewni
- 110- nowicjuszom:
- lepiej uświadomi
  - sobie Boże powołanie właściwe Instytutowi Oblatów św. Józefa;
  - potrafi oczyścić
  - i pogłębi
  - motywację swojego wyboru, nabra
  - mentalności wiary i pogłębiać wartości życia józefickiego;
  - mieć
  - możliwość formowania umysłu i serca zgodnie z charyzmatem i stylem życia józefickiego (por. KPK kan. 646; K 99);
  - zweryfikować
  - swoją przydatność do życia józefickiego, aby da
  - sobie i wspólnocie możliwość osiągnięcia pozytywnie udowodnionej pewności moralnej;
  - zobowiązać
  - się do życia powołaniem do bycia kartuzami i apostołami;
  - przygotować
  - się do całkowitego oddania się Bogu w sposób świadomy i wolny poprzez swoją pierwszą profesję zakonną.

III. WYBÓR MIEJSCA

- 111- Przy wyborze miejsca nowicjatu należy mieć
- 112- na uwadze następujące wymagania:
- środowisko sprzyjające skupieniu, samotności, ciszy i modlitwie;
  - harmonogram, który harmonizuje różne działania i sprzyja życiu wspólnotowemu;
  - miejsca i pomieszczenia do prowadzenia zajęć formacyjnych i prac fizycznych;
  - biblioteka ksiąg duchowych utrzymywana w należyтым porządku;
  - możliwość dogodnych kontaktów z naszymi dziełami dla poznania i doświadczenia życia Zgromadzenia;
  - wspólnota wrażliwa na formację nowicjuszy, z poszanowaniem kompetencji każdego;
  - niewskazane jest, aby nowicjat odbywał się w miejscu obcym dla kultury i języka pochodzenia nowicjuszy (por. DFIR 47), bez uprzedniego odpowiedniego przygotowania kandydata.

IV. EKIPA FORMACYJNA

- 113- *«Formacja nowicjuszy pod władzą wyższych przełożonych jest powierzona osobistej odpowiedzialności i kierownictwu Mistrza (por. KPK kan. 650 § 2). „W razie potrzeby mistrzowi można wyznaczyć*
- 114- *asystentów, którzy muszą mu się podporządkować*
- 115- *co do kierowania nowicjatem i przepisów dotyczących formacji” (KPK kan. 651 § 2). „Kształtowanie nowicjuszy należy powierzyć członkom starannie do tego przygotowanym, którzy nie obciążeni innymi obowiązkami, mogliby owocnie i na sposób stały wypełniać swoje zadania” (KPK kan. 651 §3)” (K 118).*
- 116- MISTRZ NOWICJATU:
- jako prawdziwy oblat jest człowiekiem wiary i modlitwy, żyje słuchaniem Ducha Świętego;
  - posiada umiejętność dialogu i życzliwości w kontaktach, tak aby budzić
  - zaufanie;
  - wykazuje miłość i przywiązanie do Założyciela i Zgromadzenia, gorliwość apostołską, umiejętność pracy zespołowej i tworzenia atmosfery rodzinnej;
  - kieruje i koordynuje całą formację nowicjatu (por. KPK, kan. 652) pod władzą przełożonego wyższego (DFIR 52);
  - wprowadza i prowadzi nowicjuszy, aby mieli zrównoważone doświadczenie życia jako „kartuzi i apostołowie”;
  - postara się poznać
  - środowisko, wykształcenie otrzymane w rodzinie i dotychczasowe doświadczenia życiowe każdego nowicjusza;
  - wprowadza nowicjuszy w wiedzę i praktykę życia konsekrowanego poprzez Rady Ewangeliczne, w duchowym i apostołskim aspekcie józefickim (por. RG 70);
  - rozpoznaje i weryfikuje przydatność każdego z nowicjuszy i pomaga im w tym oddaniu się Bogu, które będzie miało swój oficjalny charakter w pierwszej profesji zakonnej;
  - przedstawia wyższemu przełożonemu wszystkie elementy niezbędne do dopuszczenia do profesji (KPK kan. 653);

- sprzyja współodpowiedzialności wśród wychowawców, którzy wnoszą szczególny wkład zgodnie ze swoją rolą i angażuje ich w rozeznanie i podejmowanie decyzji;
- dba o relacje z odpowiedzialnymi za etapy poprzedzające i następujące po nowicjacie.

Środkami odpowiednimi dla niego są:

- ciągła obecność i świadectwo wśród nowicjuszy;
- szczerą miłość i szacunek dla nowicjuszy (por. RG 68);
- animacja życia liturgicznego i życia modlitewnego (zwłaszcza modlitwy myślniej, słuchania Słowa Bożego i medytacji);
- częsta rozmowa z każdym nowicjuszem;
- spotkania w celu planowania i przeglądu życia we wspólnocie;
- czytania duchowe i lekcje, zwłaszcza z życia duchowego, życia zakonnego i Konstytucji.

117- PRZEŁOŻENI:

- czują się zaangażowanymi w formację nowicjatu, wspierając i pomagając nowicjuszom, a przede wszystkim mistrzowi, utrzymując z nim osobisty kontakt na znak zaufania, aby animować go w jego pracy (por. RFIS 128).

118- WSPÓLPRACOWNICY::

W jedności i zależności od Mistrza,

- uczestniczy
- w zadaniu formacyjnym, zwłaszcza w aspektach dyscyplinarnych, w doświadczeniach apostołskich, w lekcjach, w dziełach i w chwilach rekreacji;
- uczestniczy
- jako konsultanci w rozeznawaniu i decyzjach magistra Nowicjatu..

Szczególne zadanie jest zarezerwowane dla spowiednika, ewentualnie wybranego spośród współbraci lub przynajmniej spośród odpowiednich zakonników. Spowiedników należy zapewnić

w wystarczającej liczbie, z poszanowaniem wolności wyboru; i powinien być to spowiednik, który jest zawsze dostępny (por. KPK kan. 630).

119- WSPÓLBRACIA Z DOMU NOWICJATU:

- czują się współodpowiedzialni w pracy wychowawczej nowicjuszy, dając im przykłady zjednoczenia z Bogiem i z braćmi, prostotę i pracowitość typową dla rodziny józefickiej, a także świadectwo religijnego zachowania (m.in.: rozkład zajęć, punktualność, cisza... por. RG 67);
- dają
- nowicjuszom dowód szczerzej miłości i szacunku (por. RG 68).

120- WSPÓLBRACIA:

- uważają Nowicjat za serce Prowincji/Delegacji;
- okazują szacunek dla wykonywanej tam pracy i wspierają modlitwą, dobrym przykładem i wizytami braterskimi.

v. FORMACJA DUCHOWA

Cel

- 121- *«Każde prawdziwe powołanie rodzi się z daru z siebie, który jest dojrzewaniem prostej ofiary. Tego rodzaju dojrzałość wymagana jest także w kapłaństwie i w życiu konsekrowanym. Tam, gdzie powołanie, czy to małżeństwo, celibat czy dziewictwo, nie osiąga dojrzałości daru z siebie, zatrzymując się jedynie na logice poświęcenia, tam zamiast by*
- 122- *znakiem piękna i radosnej miłości, grozi wyrażaniem nieszczęścia, smutku i frustracja»* (PaK 7).

Nowicjuszowi towarzyszy się na drodze ucznia, aby upodobni się do Chrystusa, Mistrza, który z miłości i posłuszeństwa ofiarował się Ojcu. Życie konsekrowane odzwierciedla blask tej miłości (por. VC 16.24; RFIS 36).

Nowicjusz powinien w tym czasie przeżyć:

- doświadczenia zażyłości z Jezusem, które było właściwe Najświętszej Maryi Pannie i św. Józefowi, wyrabiając w sobie nawyk wewnętrznej ciszy (VC 38);
- doświadczenia Apostołów ukształtowanych przez Jezusa w życiu w zażyłości z Nim, w całkowitym oddaniu się Ojcu i w służbie braciom (por. Mk 3,14; EE 45).

Pogłębiając wymiar teologiczny ślubów, kontemplując osobę Jezusa Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego, nowicjuszowi pomaga się zrozumie i doświadczyć miłości ofiarnej, która konstytuuje nas oblatów: *„ludzi, którzy nieustannie ofiarowują się Bogu, aby dążyć do doskonałości, oderwani od wszelkich ziemskich uciech ciała i ducha”* (L 108).

Środki

123- Aby osiągnąć zaproponowane cele, należy rozważyć

124- szereg środków i wskazówek metodologicznych.

- a) CNOTY LUDZKIE I CHRZEŚCIJAŃSKIE: nowicjuszom należy pomaga
- b) w kultywowaniu cnót ludzkich i chrześcijańskich, rozpoczętych już w poprzednich okresach formacji, poprzez bardziej wymagającą drogę doskonałości (por. K 100; RG 46). Szczególną uwagę należy zwrócić
- c) na te cnoty, które wzorując się na św. Józefa, zrozumienie i przebaczenie, spójność życia (por. PDV 43; RFIS 93). Dzięki formacyjnemu zwróceniu uwagi na różne wymiary człowieka (fizycznego, psychicznego, moralnego) nowicjuszowi towarzyszy osiągnięcie stabilnej osobowości, charakteryzującej się równowagą uczuciową i samokontrolą oraz dojrzewanie uformowanego sumienia, które czyni go odpowiedzialnym i zdolnym do czynienia dobra (por. RFIS 94).
- d) CZYTANIE MEDYTACJA SŁOWA BOŻEGO, zwłaszcza Nowego Testamentu, które musi być
- e) źródłem ducha modlitwy i samej modlitwy (por. VC 94; C 48.52.100; RG 22). *«Należy pamiętać*
- f) *, że „nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa” (św. Hieronim). Dlatego w procesie duchowego dojrzewania szczególne miejsce zajmuje relacja ze Słowem Bożym”* (RFIS 103).
- g) ŻYCIE LITURGICZNE KOŚCIOŁA, skoncentrowana na misterium paschalnym, jest przeżywana w nowicjacie w taki sposób, aby przygotowa
- h) nowicjusza do uczynienia swojego życia nieustannym aktem kultu i żywą liturgią (por. K 49; RG 68). Osiąga się to przede wszystkim poprzez docenienie celebracji Eucharystii, Liturgii Godzin i okresów liturgicznych. Uczestnictwo w codziennej celebracji

eucharystycznej przeniaka życie nowicjusza, aby dojrzewało w nim stałe zjednoczenie z Panem (por. RFIS 104; VC 95).

i) ADORACJA OSOBISTA, zwłaszcza codzienna medytacja, zaspokaja i karmi potrzebę spotkania z Bogiem, która leży u podstaw wszelkiego życia duchowego. Modlitwa indywidualna przygotowuje i kontynuuje modlitwę wspólną. Na początku nowicjatu Mistrz wprowadza nowicjuszy w praktykę medytacji; potem stopniowo wprowadza ich w praktykę osobistą. Medytacja szczególnie ceni silne momenty Liturgii (por. K51.52; RG 21.22).

j) KLIMAT SPOTKANIA Z BOGIEM, zapoczątkowana w medytacji, trwa i rozwija się w skupieniu i przeżywaniu obecności Boga, sprzyjają jej chwile osobistej adoracji oraz chwile i miejsca ciszy, upragnione przez Założyciela i określone w Konstytucji (por. Reguła z 1892 c.6; K 41).

k) CZYTANIE DUCHOWE: jest to moment formacyjny o wielkim bogactwie, nie tylko na poziomie ascezy, ale także otwarcia na aktualne dokumenty Kościoła i Instytutu. Aby nie stał się bierny i bezwładny, należy od czasu do czasu przekształcać

l) go w dialog braterski.

Jako tekst zwykle używamy Pism i Nauczania Założyciela, naszych Konstytucji i innych dokumentów Zgromadzenia, a także Ojców Kościoła i klasycznych autorów życia duchowego, bez zagłębiania się modnym nurtom (por. DFIR 47; RFIS 113; RG 22).

Nowicjuszy należy pobudzać

do owocnych lektur osobistych, ascetycznych i hagiograficznych. Niech będą prowadzeni do poszukiwania tematów poruszanych w medytacji, w duchowej lekturze, w szkole na zajęciach, itd..

m) POBOŻNOŚĆ DO SERCA JEZUSOWEGO. MARYI I ŚW. JÓZEFA są częścią duchowego dziedzictwa pozostawionego nam przez Założyciela i stanowią integralną część duchowej drogi nowicjusza józefickiego (por. Regułę z 1892 c.1; K 56.88).

n) ASCEZA: kto chce iść za Chrystusem, jest wezwany do wyrzeczenia się samego siebie i niesienia krzyża (por. Mt 16,24; VC 38; DFIR 36;). Nowicjusz, powołany do bliższego pójścia za Jezusem, powinien wierniej odtwarzać

o) w sobie jego sposób życia, który był życiem wyrzeczenia, samozaparcia i ofiary, w całkowitym posłuszeństwie woli Ojca.

Tak więc wymaga to *ASCEZY OSOBISTEJ*, czyli:

- panowanie nad sobą i wolności wewnętrznej (por. K 22);
- dyscypliny i przestrzeganie życia wspólnego (por. GR 47);
- dobrowolnie przyjęcie samotności i milczenie (por. DFIR 38);
- cierpliwe i wielkoduszne przyjmowanie niepowodzeń;
- dokładne wypełnianie swoich obowiązków;
- wstrzeźliwość i (umiarkowana) praktyka dobrowolnych umartwień (por. DFIR 37);
- umiarkowanie w korzystaniu ze środków komunikacji (por. K 22; RG 10)

Wymagane są również formy *ASCEZY WSPÓLNOTOWEJ*, w/g Konstytucji (K 41.43.44.55) i Regulaminu Generalnego (RG 24):

- akceptacja rzeczywistości ze wszystkimi jej trudnościami i niepewnościami;
- bezpłatna akceptacja wspólnotowego programu dnia;
- poszanowanie klauzury przeznaczonej dla współbraci;
- umartwienia i pokuty fizyczne: w wigilie uroczystość i św. Józefa, uroczystość św. Józefa Marelllo, wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Bolesnej oraz w wigilie

ślubów zakonnych. W tych dniach jako pomoc w modlitwie przestrzega się dłuższych czasów skupienia i ciszy oraz surowości w spożywaniu posiłków (por. RG 24).

p) SAKRAMENT POKUTY I POJEDNANIA. W spowiedzi Bóg udziela nam Łaski niezbędnej do oczyszczenia, odnowienia i postępu na drodze osobistej świętości (por. KPK kan. 664; RFIS 107; C 54; RG 23).

Należy również wziąć pod uwagę te praktyczne aspekty:

- spowiedź co najmniej raz na dwa tygodnie;
- nowicjusze mają stałego spowiednika i są mu posłuszni;
- co jakiś czas odbywają się wspólnotowe Nabożeństwa Pokutne;
- Mistrz uczy nowicjuszy robi ogólny i szczegółowy rachunek.

q) KIEROWNICTWO DUCHOWE. W kierownictwie duchowym powierzamy się doświadczonemu przewodnikowi, aby uzyskać

r) większą uległość wobec Łaski, aby uzyskać

s) pomoc w nieuniknionych trudnościach, aby przetrwać

t) niebezpieczeństwo złudzeń i oszustw, aby osiągnąć integralny wzrost nowicjusza (por. RFIS 107; L 21; RG 23).

u) ROZMOWY OSOBISTE. W rozmowie z Mistrzem nowicjusz, aby móc stopniowo upodabnia

v) się do Chrystusa, otwiera się ufnie i prosi o pomoc w weryfikacji wierności obowiązkom duchowym, przyswojeniu ducha Zgromadzenia i włączeniu we wspólnotę (por. RFIS46.107) . Rozmowy są regularne i częste.

w) REKOLEKCJE I DNI SKUPIENIA są to mocne chwile w życiu duchowym, mające na celu wprowadzenie i umotywowanie różnych etapów formacji (por. K 52, RG 65). Są one „czasem głębokiej weryfikacji w długotrwałym i modlitewnym spotkaniu z Panem, przeżywanym w atmosferze skupienia i ciszy, które następnie należy wznowić

x) i znaleźć ciągłość w ciągu roku, w okresowych rekolekcjach i codziennej modlitwie” (RFIS 108).

VI. FORMAZJA ZAKONNA

125- FUNDAMENTY

241.a) *«Życie konsekrowane przez profesję rad ewangelicznych jest trwałą formą życia, w której wierni pod działaniem Ducha Świętego naśladując dokładniej Chrystusa, oddają się całkowicie umiłowanemu nade wszystko Bogu, ażeby – poświęceni z nowego i szczególnego tytułu dla chwały Boga, budowania Kościoła i zbawienie świata – osiągnąć doskonałą miłość w służbie Królestwa Bożego i stawszy się w Kościele wyraźnym znakiem, zapowiadać niebieską chwałę» (KPK kan. 573).*

241.b) *«Oblaci św. Józefa z profesją zakonną ofiarowują się „nieustannie Bogu, dążąc do doskonałości, oderwani od wszelkich ziemskich przyjemności cielesnych i duchowych” (List 108). Dlatego każda ich działalność nabiera wartości służby Bożej i kultu oddawanego ku chwale Trójcy Przenajświętszej» (K 6).*

- 241.c) Podstawą naszego życia zakonnego jest konsekracja, inicjatywa Boga, który wzywa nas do poświęcenia się Jezusowi i Jego sprawom, w Instytucie założonym przez św. Józefa Marelllo (por. K 1-2).
- 241.d) Odpowiadamy na to wezwanie naśladowując Chrystusa ubogiego, czystego i posłusznego w duchu św. Józefa poprzez publiczne śluby rad ewangelicznych, których pośrednikiem jest Kościół.
- 241.e) Żyjemy konsekracją zakonną poprzez braterskie życie wspólnotowe, ukazując w ten sposób przymierze pomiędzy Chrystusem a Kościołem a także jedność która była obecna w Rodzinie z Nazaretu.
- 241.f) Na mocy naszej konsekracji jesteśmy z konieczności i głęboko zaangażowani w misję Chrystusa, zgodnie z formami apostołstwa służebnego, które „*codziennie wskazuje Boża Opatrzność*” (Reguła z 1892).
- 241.g) Przykładem jest św. Józef, który był *«pierwszym przykładem życia zakonnego, mając stale przed oczyma ów boski wzór, który Ojciec Przedwieczny zechciał posłać na świat, aby uczył drogi do nieba»* (Reguła z 1892, c.1).

126- ŚRODKI POMAGAJĄCE KONSEKRACJI BOGU

Przez profesję rad ewangelicznych osoby konsekrowane nie tylko czynią Chrystusa sensem swojego życia, ale troszczą się o to, by w miarę możliwości odtworzy w sobie taką formę życia, jaką przyjął Syn Boży, gdy przyszedł na świat (por. VC16).

Środkami, które pomagają konsekracji Bogu są następujące:

- te już wskazane w odniesieniu do „Życia duchowego”;
- studium życia zakonnego w jego szczegółowych elementach i potrzebach;
- praktyczne doświadczenie rad ewangelicznych i życia wspólnotowego pod kierunkiem magistra;
- znajomość dzieł Zgromadzenia połączona z odpowiednią działalnością apostołską, tak aby nowicjusze pogodzili konsekrację z zapalem apostołskim (cfr. RG 70).

127- CZYSTOŚĆ

a) *Fundamenty teologiczne i duchowe*

«Czystość osób żyjących w celibacie i dziewic, jako wyraz oddania się Bogu niepodzielnym sercem (por. 1 Kor 7, 32-34), stanowi odzwierciedlenie nieskończonej miłości, która łączy trzy Osoby Boskie w tajemniczych głębiach życia trynitarnego; miłość poświadczona Słowem Wcielonym, aż po dar swojego życia; miłość „rozlaną w sercach naszych przez Ducha Świętego” (Rz 5, 5), która pobudza do odpowiedzi całkowitej miłości do Boga i do braci» (VC 21).

Nowicjusze powinni zostać pouczeni w zrozumienie i życie w czystości jako:

- głębokiej miłości do Chrystusa, na wzór św. Józefa;
- poznania i akceptacji własnej seksualności;
- szczególnej formy miłości, która wyraża się w przyjmowaniu innych za braci i w wielkodusznej służbie bliźniemu;
- dar otrzymany od Boga i ofiarowany Mu w konsekracji zakonnej.

Magister przedstawi Niepokalaną Dziewicę, św. Józefa i św. Józefa Marelllo jako doskonałe przykłady dziewiczej miłości do Chrystusa i Kościoła, czystości i dojrzałości w postępowaniu z każdym człowiekiem. Wiedząc, że nowicjusz przygotowuje się do profesji

czystości konsekrowanej, należy mu pomóc w osiągnięciu niezbędnej dojrzałości psychicznej i emocjonalnej oraz przedstawi przełożonym jasne osądy dotyczące przyjęcia przez Nowicjusze ślubu czystości.

b) **Wskazania metodyczne i charakterystyczne aspekty**

Dla formowania nowicjuszy w wartości i poszanowaniu czystości konsekrowanej ważne jest:

- przedstawi czystość jasno, bez dwuznaczności jak również w pozytywny sposób (por. PDV 50);
- wychowywa w poprawnej i solidnej doktrynie, która ujawniając fałszywość niektórych teorii, otwiera umysł na bogactwo tego daru;
- wychowywa w dyscyplinie woli i uczu, aby osiągnąć dojrzałość psychiczną i seksualną;
- pielęgnowa gorliwe i autentyczne życie modlitewne (por. PDV 50);
- pomoc w otwarciu się na ideały czystości przyjęte dla królestwa niebieskiego (por. K 19);
- wzmacnia nieograniczoną dyspozycję do dawania siebie bez czekania na rekompensatę (por. RFIS 110);
- stosowa się do wskazówek kierownika duchowego (por. PDV 50).

c) **Elementy pedagogiczne**

Formacja do czystości musi prowadzi

nowicjuszy do dojrzałości psychicznej i uczuciowej. Będzie to możliwe, jeśli podczas formacji zostaną zastosowane elementy pedagogiczne:

- zachowywanie radości i dziękczynienia za osobistą miłość, z jaką Chrystus patrzy i wybiera każdego;
- zachęcanie do częstego przystępowania do sakramentu pojednania, korzystania z regularnego kierownictwa duchowego i wymiany prawdziwej miłości braterskiej we wspólnocie, przejawiającej się w szczerych i serdecznych relacjach;
- wyjaśnianie wartości ciała i jego znaczenie oraz przypomnienia o elementarnej higienie ciała (sen, sport, odprężenie, odżywianie itp.);
- podawanie podstawowych pojęć dotyczących seksualności męskiej i żeńskiej z ich konotacjami fizycznymi, psychologicznymi i duchowymi;
- pomagania zapanowania nad sobą, na poziomie seksualnym i emocjonalnym, a także w zakresie innych potrzeb instynktownych lub nabytych (obżarstwo, tytoń, alkohol);
- pomoc każdemu przyjąć własne doświadczenia z przeszłości, zarówno te pozytywne, aby podziękowa, jak i negatywne, aby zidentyfikowa słabe punkty; upokorzy się pogodnie przed Bogiem i zachowa czujność na przyszłość;
- podkreśla płodność czystości, ojcostwa duchowego (por. Ga 4,19), które rodzi życie dla Kościoła;
- stworzy klimat zaufania między zakonnikami a ich wychowawcami, którzy muszą by gotowi zrozumie i słucha

z miłością, aby oświeca
i wspiera

;

- wychowuje

do roztropnego zachowania się w korzystaniu ze środków społecznego przekazu i w relacjach osobistych, które mogłyby stanowi

przeszkodę w spójnym praktykowaniu rady czystości (por. KPK kan. 277 § 2 i kan. 666). Zachowanie tej roztropności należy nie tylko do zakonników, ale także do ich przełożonych (por. DFIR13).

d) **Przeciwwskazania**

Następujące sytuacje nie pozwalają nam odpowiedzialnie podjąć zobowiązania do zachowania czystości konsekrowanej:

- utrwalone nawyki i nieodwracalne wady seksualne, w szczególności homoseksualizm (por. RFIS 199.200);

- temperament nadmiernie wrażliwy emocjonalnie, zabiegający o uwagę/nadmierny egocentryzm.

- trwanie w poglądach sprzecznych z nauką moralną Kościoła lub w postawach wyraźnie światowych.

- brak równowagi między życiem seksualnym a innymi tendencjami;

- niezdolność do samokontroli.

128- UBÓSTWO

a) **Fundamenty teologiczne i duchowe**

«Ubóstwo wyznaje, że Bóg jest jedynym prawdziwym bogactwem człowieka. Życie na wzór Chrystusa, który „będąc bogaty, stał się ubogim” (2 Kor 8,9), staje się wyrazem całkowitego daru z siebie, jaki czynią sobie nawzajem trzy Osoby Boskie. Jest darem, który przelewa się w stworzeniu i objawia się w pełni we Wcieleniu Słowa i Jego odkupieńczej śmierci» (VC 21).

Oblaci św. Józefa «praktykują ubóstwo wewnętrzne i zewnętrzne, uczestnicząc w ten sposób w ubóstwie Chrystusa, który jako człowiek bogaty stał się ubogim z miłości do nas, aby nas ubogaci

swoim ubóstwem (por. 2 Kor 8,9)» (K 23).

b) **Wskazania metodyczne i charakterystyczne aspekty**

Nowicjusze winni być kształtowanie w aspektach charakterystycznych ubóstwo józefickie, czyli:

- Dyspozycyjność w poddaniu się niedostatkom i trudnościom prawdziwego i rzeczywistego ubóstwa (por. Reguła z 1892 r., § 3);

- ufne zawierzenie się Bożej Opatrzności, naśladować w tym św. Józefa (por. K 30);

- praca (por. Reguły z 1892 r., § 6; K 30);

- troska i dekoracja pomieszczeń i przedmiotów w domu (por. Regułę z 1892, c.3).

Aby pomóc nowicjuszom przeżywać

dar z siebie w ubóstwie, bez fałszu i podstępów, należy im da

jasne wyobrażenie o tym, co zawiera ślub i cnota ubóstwa, w aspektach zależności, oderwania i dzielenia się dobrami, w duchowości komunii jako członkowie tej samej rodziny (por. K 24).

- Nowicjusze są również zachęceni do składania sprawozdań z wszelkich otrzymanych wydatków i ofert oraz do dzielenia się tym, co otrzymują od krewnych i dobrodziejów (por. RG 12).

c) **Elementy pedagogiczne**

W wychowaniu w ewangelicznym ubóstwie trzeba zwrócić

na następujące punkty:

- branie pod uwagę historię każdego z nich;
- wziąć pod uwagę rzeczywistość tych młodych ludzi, którzy mieli pewną autonomię finansową przed wstąpieniem do życia zakonnego, oraz innych, którzy znajdują we wspólnocie zakonnej standard życia wyższy niż ten, który stosowali w dzieciństwie lub w przeszłości (por. DIFR n. 14).
- promowanie pracowitego życia;
- praktykowanie konkretnych i pokornych czynów w duchu wyrzeczenia, odrzucenia, które czynią wolnymi dla misji (por. K 31);
- wychowywanie do solidarności z ubogimi i potrzebującymi;
- uczyć podziwiania i szanowania środowiska oraz przełamywania kultury marnotrawstwa;
- wychowywać do dobrego korzystania z udostępnionych dóbr materialnych i powierzenie wspólnocie wyboru poziomu życia;
- wychowywać do dzielenia się dobrami z innymi i do rzeczywistego pragnienia, aby „wszystko było wspólne” (por. Dz 4, 32)
- formować wspólnotę, aby dbała o potrzeby każdego członka wspólnoty (por. Dz 4,35).

d) **Przeciwwskazania**

Sytuacje, które nie pozwalają na odpowiedzialne przyjęcie ubóstwa konsekrowanego:

- nadmierna zależność od materialnych wygód;
- tendencja do akumulacji;
- nadmierna potrzeba bezpieczeństwa materialnego;
- zakorzenione światowe ubrania/zwyczaje;
- obojętność na potrzeby innych.

-

129- **POŚLUSZEŃSTWO**

a) **Fundamenty teologiczne i duchowe**

«*Posłuszeństwo praktykowane na wzór Chrystusa, którego pokarmem było pełnienie woli Ojca (por. J 4, 34), ukazuje wyzwajające piękno zależności synowskiej, a nie służalczej, bogatej w poczucie odpowiedzialności i ożywianej wzajemnym zaufaniem, co znajduje odzwierciedlenie w historii miłosnej korespondencji trzech Osób Boskich*» (VC 21).

„*Ewangeliczna rada posłuszeństwa, przyjęta w duchu wiary i miłości, aby naśladować*

Chrystusa posłusznego aż do śmierci, zobowiązuje do podporządkowania swojej woli prawowitym przełożonym, jako przedstawicielom Boga, gdy ci rozkazują zgodnie z własnymi konstytucjami» (KPK kan. 601).

b) **Wskazania metodyczne i charakterystyczne aspekty**

W nauczaniu Świętego Założyciela jak również w tradycji józefickiej odnajdujemy te charakterystyczne aspekty posłuszeństwa zakonnego, które stanowią również wyraźne wskazania metody podczas w formacji nowicjuszy a mianowicie:

- naśladowanie św. Józefa, który był świętym chętnego i wielkodusznego posłuszeństwa (por. K 37);
- postawa wiary, która każe nam widzieć
- w przełożonym przedstawiciela Boga i prosi nas, abyśmy nie czynili rozróżnienia między przełożonym a przełożonym (por. Reguły z 1892 r.; K 32);
- patrze
- na posłuszeństwo jako na zabezpieczenie jedności (por. L 83) i źródło wewnętrznej radości nawet poprzez ofiary (por. Reguły z 1892 r., § 4);
- postawa służby, która jednoczy wszystkich oblatów w tym samym zobowiązaniu wierności woli Bożej i duchowi Założyciela (por. K 32; RG 16);
- dyspozycyjność apostołska wobec życzeń władz kościelnych (por. K 35), nawet w najskromniejszych posługach (por. K 60; RG 27; L 282), z poszanowaniem regularnej dyscypliny i wspólnego życia.

c) *Elementy pedagogiczne*

Przełożony, który sprzyja dialogowi, uczy odpowiedzialnego i czynnego posłuszeństwa. Do Niego należy jednak *„użycie swojej władzy, gdy trzeba zdecydować, co należy zrobić*

” (PC 14).

Należy pamiętać

i mieć na uwadze następujące elementy:

- aby oddać

się w posłuszeństwie, trzeba przede wszystkim istnieć

: kandydaci muszą się rozpoznać

i być

uznawani za osoby, szanowani i kochani (por. DFIR 15);

- ci sami kandydaci muszą znaleźć prawdziwą wolność, aby osobiście przejść od „tego, co im się podoba” do „tego, co podoba się Ojcu”: dlatego struktury wspólnoty formacyjnej, choć

wystarczająco jasne i mocne, pozostawiają wiele wolnego do decyzji i odpowiedzialnych inicjatyw;

- wychowują

się do przyjęcia, że wola Boża jest wyrażana częściej i w sposób uprzywilejowany za pośrednictwem Kościoła i jego Magisterium, konstytucji i regulaminu;

- nowicjusze mają zajęcia sprzyjające inicjatywie i odpowiedzialności w posłuszeństwie, takie jak: utrzymanie domu, animacja wspólnoty itp.;

- przyzwyczajają

się do działania w zależności od przełożonych i w poszanowaniu wspólnoty (por. L 83);

- kształcą

się do oceny własnych działań w pełnej wolności i odpowiedzialności;

- przyzwyczajają

się do dialogu z przełożonymi i wspólnotą;

- wychowują do uporządkowanego i zorganizowanego życia, nie popadając w mechaniczność;

- kształceni są w szczerym i przejrzystym posłuszeństwie;

- pamiętają, że jeśli chodzi o posłuszeństwo, świadectwo osób starszych we wspólnocie ma większe znaczenie dla młodych niż jakiegokolwiek inne rozważania teoretyczne (por. DFIR 15).

d) **Przeciwskazania**

Następujące postawy nie pozwalają na odpowiedzialne przyjęcie ślubów posłuszeństwa:

- brak otwartości;
- niezdolność do współpracy;
- opór wobec władzy i upomnienia braterskiego (upór);
- brak poszanowania norm społecznych;
- nieszczerłość;
- nadmierna zależność, lenistwo i brak inicjatywy (infantyizm).

130- ŻYCIE WSPÓLNOTOWE

a) **Fundamenty teologiczne i duchowe**

« Miłość Chrystusa zjednoczyła wielu uczniów, aby stali się jednym, aby jak On i dzięki Niemu w Duchu mogli przez wieki odpowiedzieć na miłość Ojca, miłując Go „całym sercem, całą duszą i ze wszystkich sił” (Pwt 6,5) oraz miłowanie bliźniego „jak siebie samego” (por. Mt 22,39)» (VFC 1).

“W Kościele i w komunii z Maryją Dziewicą wspólnota życia odgrywa uprzywilejowaną rolę w formacji, niezależnie od jej etapów, a to w dużej mierze zależy od jakości wspólnoty. Jakość ta wynika z ogólnego klimatu i stylu życia jego członków, zgodnego z właściwym charakterem i duchem instytutu. Oznacza to, że wspólnota będzie taka, jaką stworzą ją jej członkowie, że będzie miała swoje własne potrzeby i że zanim zostanie użyta jako środek formacji, zasługuje na to, by jej służyło i kochano za to, czym jest w życiu zakonnym, jak pojmuje Kościół” (DFIR 26).

b) **Wskazania metodyczne i charakterystyczne aspekty**

Fundamentem naszej konsekracji zakonnej jest komunია w Chrystusie, ustanowiona przez jedyny pierwotny charyzmat. „Wspólnota jest wychowawcą o tyle, o ile pozwala każdemu ze swoich członków wzrasta

w wierności Panu zgodnie z charyzmatem Instytutu” (DFIR 27).

Nowicjusz ma by

wtajemniczony w ten WSPÓLNY IDEAŁ duchowy i apostołski poprzez:

- przestrzeganie najwyższego przykazania miłości (por. K 38);
- w stylu życia wspólnotowego, który naśladuje miłość i jedność Świętej Rodziny (por. K 9);
- życie w tradycyjnym duchu rodzinnym Instytutu (por. K 9.85.87; RG 67).

Nasz DUCH RODZINY składa się:

- poczuciu przynależności i odpowiedzialności (por. K 40.47);
- wzajemnej akceptacji i słuchania (por. K 120; RG 128);
- prostocie i spontaniczności w relacjach między współbraćmi i przełożonymi;
- dzielenie się stylem józefickim w duszpasterstwie (K 40.45.76; RG 18).

ŻYCIE WSPÓLNE I APOSTOLSTWO: nasze wspólnoty ukazują światu znaczenie życia rodzinnego i dają świadectwo o jedności Kościoła i rzeczywistości Mistycznego Ciała Chrystusa (por. K 9). „Osoby konsekrowane proszone są o to, aby były prawdziwymi ekspertami w komunii i praktykowały jej duchowość, jako „świadkowie i twórcy tego projektu komunii, który według Boga stoi u szczytu dziejów ludzkości”. Poczucie komunii eklezjalnej, rozwijające się w duchowości komunii, sprzyja takiemu sposobowi myślenia, mówienia i działania, który sprawia, że Kościół pogłębia się i rozszerza. Życie w komunii bowiem „staje się znakiem dla świata i siłą przyciągającą, która prowadzi do wiary w Chrystusa [...]. W ten sposób komunია otwiera się na misję, sama staje się misją” , w

istocie „komunia rodzi komunię i jest zasadniczo ukonstytuowana jako komunია misyjna”» (VC 46).

c) Elementy pedagogiczne

Formacja do życia wspólnego zwraca uwagę na następujące elementy pedagogiczne:

- zna i uwzględnia wcześniejsze doświadczenia wspólnotowe oraz talenty poszczególnych osób, aby sprzyja wzajemnej integracji i dostosowywaniu programu nowicjatu do konkretnych sytuacji;
- włącza także nowicjuszy w planowanie harmonogramu i zajęć, dla większej współodpowiedzialności i wierności podjętym zobowiązaniom;
- pobudzanie uczestnictwa we wspólnotowej modlitwie i jej animacja;
- wychowuje do braterskiego dialogu i dzielenia się dobrami;
- wychowanie do otwartości mentalności i interakcji z różnymi kulturami;
- prowadzi nowicjuszy przez przejście od „ja” do *nas*;
- prowadzi nowicjuszy do pełnego uczestnictwa w życiu wspólnoty, do której są włączeni, z odpowiednim otwarciem się na wspólnoty Prowincji lub Delegacji i Zgromadzenia;
- orientuje się na wspólną misję wspólnoty;
- pomóc nowicjuszom uświadomić sobie, że wspólnota obserwująca jest owocem wielkodusznych i cierpliwych wysiłków każdego z członków.

d) Przeciwwskazania:

Takie postawy nie predysponują do wspólnego życia:

- indywidualizm;
- trudności we współpracy;
- brak socjalizacji;
- brak autentyczności i uczciwości;
- zawodność;
- bohaterstwo.

VII. FORMACJA JÓZEFICKO-MARELLIAŃSKA

Cel

- 131- Uczyni
  - 132- nowicjuszy dzie
  - 133- mi Założyciela, pomagając im uświadomić
  - 134- sobie, że pomimo świadomości swoich ograniczeń, są powołani, aby by
  - 135- jednocześnie „Założycielem żywym dzisiaj”, a w Nim „obrazem Chrystusa w Kościele i dla Kościoła”.
- Dlatego nowicjusze będą musieli:
- poznać
  - i przyswoić

- ducha Założyciela, poznać jego pobożność i w jaki sposób naśladował św. Józefa, duchowość, którą wlał swoje Zgromadzenie wraz z aktualną rzeczywistością;
- - ży
- autentycznym życiem braterskim, lepiej wyrażonym w naszych Konstytucjach jako „życie rodzinne”, które obejmuje: poczucie przynależności, dialog, wzajemną pomoc, rodzinną radość i spokój, szacunek i troskę o osoby starsze i chore (por. K 39; RG 46.67);
- pielęgnowanie zjednoczenia z Bogiem poprzez praktykę skupienia i milczenia, tak zalecaną przez naszego Założyciela (por. L 4.11.187);
- - przyswoi
- ducha służby właściwego Zgromadzeniu, sprawiając, że wypływa on z głębokiego życia wewnętrznego (por. RG 49.51).

Środki

SFORMUOWANIE CHARYZMATU JÓZEFICKO-MARELLIAŃSKIEGO

- 125- Podstawowymi tekstami pozostają artykuły 3 i 4 Konstytucji, których Mistrz rozwinie wszystkie aspekty (teologiczne, duchowe, kościelne, apostołskie) zawarte w samych Konstytucjach i innych źródłach.

ZAPOZNANIE SIĘ ZE ŹRÓDŁAMI

- 126- Życie i Pisma Założyciela; Historia Zgromadzenia (początki i rozwój); Reguła i Konstytucje.

STYL ŻYCIA CODZIENNEGO WE WSPÓLNOCIE

- 127- Cisza, skupienie, radość i pogoda charakteryzują dom św. Józefa, zgodnie ze wskazaniem Założyciela: „*Cieszę się, że duchowa radość kwitnie wśród dzieci św. Józefa*” (L 168); „*Bądź dobrej myśli pod ojcowskim płaszczem św. Józefa*” (L 278).

PRYZYWAJANIE CHARYZMATU

- 128- Nowicjusze muszą być
- 129- w stanie doświadczyć
- 130- konkretnych implikacji charyzmatu poprzez pewne uwagi:
- podkreślenie działania Łaski, która przyciągnęła nowicjusza do Domu św. Józefa.
  - przedstawienie charyzmatu józefickiego w aspekcie teoretycznym i praktycznym.
  - wspieranie działania Łaski, które prowadzi do rozpoznania siebie w ideale Założyciela i uczynienia go swoim.
  - wspieranie nowicjusza w trudnościach typowych dla drogi powołania.

DODATKI

- 131- Do przeprowadzenia części teoretycznej potrzeba jest wykorzystania TEKSTU DUCHOWOŚCI naszego Zgromadzenia.

130- ŚW. JÓZEF

a) *Cele*

- znajomość roli św. Józefa w tajemnicy Wcielenia i w Kościele;
- studium charakterystycznych cnót św. Józefa i duchowości, która z nich wywodzi;
- praktykowanie i rozpowszechnianie prawdziwego nabożeństwa do św. Józefa.

b) *Pomoce*

BIBLIJNE, TEOLOGICZNE I KOŚCIELNE:

- Św. Józef w Piśmie Świętym (ST: Józef Żyd figurą św. Józefa; NT: Ewangelie dzieciństwa)
- Św. Józef w Nauczaniu Kościoła: *Redemptoris Custos* i *Patris Corde* (Patronat, Ojcostwo, Wzorzec)
- Św. Józef w Teologii (Powołanie, Małżeństwo, Bycie ojcem).

ASCETYCZNE:

- Zjednoczenie z Bogiem, wiara, oddanie się Opatrzności (ubóstwo), poświęcenie się sprawą Jezusa (posłuszeństwo);
- Pokora, prostota, ukrytość i cisza;
- Akceptacja rzeczywistości (por. RG 24);
- Pracowitość, uświęcenie dnia codziennego i życia rodzinnego (miłość, braterskość, życie wspólne...)

POBOŻNOŚĆ:

- Liturgia: święta, brewiarz, modlitwy (litanie, modlitwa Leona XIII: «Do Ciebie święty Józefie»);
- Tradycje józefickie: miesiąc marzec, dni jemu poświęcone, nowenny, różaniec józeficki, różaniec Świętych Małżonków, ofiarowanie się św. Józefowi, pieśni...;
- Pobożność ludowa: święta i lokalne tradycje.

c) **Pomoce**

- Dokumenty kościelne
- Bibliografia o św. Józefie w szczególności teksty O. Tarcisio Stramare i innych współbraci
- Publikacje Międzynarodowego Centrum Józeficko Marelliańskiego.

131- ŚW. JÓZEF MARELLO

a) **Cele**

Ta część formacji ma na celu zapoznanie nowicjuszy z:

- najistotniejszymi etapami życia św. Józefa Marello, a w szczególności okres jego formacji ascetyczno-duchowej w latach seminaryjnych;
- cnoty charakteryzujące duchowość marelliańską;
- fundacja Oblatów i duchowa spuścizna Założyciela

b) **Pomoce**

CZAS FORMACJI SEMINARYJNEJ MARELLO:

- powołanie dojrzało w próbie; ostateczny wybór nawrócenia do świętości;
- zainteresowania kulturalne młodego Marello;
- poczucie przyjaźni i radości kleryka Marello;
- cnoty nabyte w tym okresie.

POBOŻNOŚĆ MARELLO:

- do Najświętszej Ofiary Mszy św i Najświętszego Serca Jezusa;
- do św. Józefa i jego naśladowanie w życiu wewnętrznym i w duszpasterstwie;
- do Najświętszej Maryi Panny, w odniesieniu do Jej obecności w niektórych kluczowych momentach jego życia.

MARELLO I JEGO ZGROMADZENIE:

- cel założenia;
- model na którym się wzorował;
- historia powstania;
- duch Zgromadzenia;

- obowiązki i środki ich wykonania.

WYDARZENIA:

W roku Nowicjatu należy zwrócić uwagę na ważne daty z życia Założyciela:

- Święcenia Biskupie (17 luty 1889)
- Założenie Zgromadzenia (14 marzec 1878)
- Święto liturgiczna z triduum (30 maj 1895)
- Święcenia kapłańskie (19 września 1868)
- Beatyfikacja (26 września 1993)
- Kanonizacja (25 listopada 2001)
- Narodziny (26 grudnia 1844)

Należy zachęca

do Eucharystii ku czci Założyciela w każdy wtorek (w miarę możliwości) i raz w miesiącu (najlepiej 30-go).

c) *Pomoce*

- Bibliografie marelliańskie.
- Źródła formacji marelliańskiej dla Nowicjatu, przygotowanej przez o. A. Geremia OSJ (1993).
- W cieniu św. Józefa Marello, o. Mario Guinzoni, 2018.

VIII. PLAN STUDIÓW

132- W celu rozłożenia w ciągu roku kanonicznego i ustalenia większej lub mniejszej liczby godzin lekcyjnych uwzględnia się:

a) PRZEDMIOTY GŁÓWNE:

Życie duchowe, Życie zakonne, Reguły i Konstytucje;

b) PRZEDMIOTY UZUPEŁNIAJĄCE:

Duchowość józeficko-marelliańska, historia Zgromadzenia, doktryna chrześcijańska, historia zbawienia, liturgia, elementy doktryny i duchowości maryjnej, św. Józef, katecheza, śpiew sakralny, włoski.

Główne tematy są zarezerwowane dla Magistra Nowicjatu.

ŻYCIE DUCHOWE

- Łaska: natura i efekty, potrzeby i dynamizm.
- Cnoty teologiczne i moralne, dary Ducha Świętego (Magister postara się, aby omawianie tych cnót nie było tylko w formie teoretycznej, ale przede wszystkim będzie praktykował je w codziennym życiu).
- Sakramenty, szczególnie: Chrzest św., Eucharystia, Spowiedź.
- Modlitwy: natura, rodzaje, metody.
- *Lectio Divina*: lektura medytacja Słowa Bożego.
- Przeszkody dla Łaski: grzech i pokusa do złego.
- Ascezy: natura i efekty; krótka historia rozwoju.
- Etapy i stopnie wzrastania w Chrystusie: trzy drogi, stopniowa i stała walka z grzechem, różne formy modlitwy, stopnie doskonałości.

ŻYCIE ZAKONNA

- Powołanie, powołanie w Kościele, szczególne powołania do konsekracji, Życia Zakonnego.
- Podstawowe elementy Konsekracji Zakonnej: Śluby i odpowiednie cnoty, Życie we wspólnocie, misja ewangeliczna, świadectwo, relacje z Kościołem, Formacja, Zarządzanie.

- Historia Życia Zakonnego: Zakony, Zgromadzenia Kleryckie i Świeckie, Instytuty Życia Apostolskiego i Instytuty Świeckie...

DUCHOWOŚĆ JÓZEFICKO-MARELLIAŃSKA

- Noty biograficzne Założyciela, chronologia Zgromadzenia.
- Historyczna panorama Duchowości w XIX wieku i historia powstania Zgromadzenia.
- Św. Józef i Założyciel; św. Józef i Zgromadzenie.
- Charakterystyczne cnoty Oblatów św. Józefa.
- Charyzmat Apostolski Zgromadzenia.
- Duchowość józeficka w Regule z 1892 i w Konstytucjach.
- Dokumenty Kościoła, Założyciela, pierwszych Oblatów.
- Przemówienia papieży i Biskupów na temat Założyciela i Zgromadzenia.

KONSTYTUCJE I REGULAMIN

- Pierwsza Reguła (1892).
- Konstytucje i Regulamin Generalny (2019).
- Postanowienia ostatniej Kapituły.
- Regulamin Prowincji i Delegacji.

DOKTRYNA CHRZEŚCJAŃSKA

- Podstawowe elementy dogmatyczne i moralne (Katechizm Kościoła Katolickiego).

LITURGIA

- Natura cel Liturgii ("*Sacrosanctum Concilium*").
- Psalmi i Liturgia Godzin.
- Rytuały Sakramentów.
- Święte Obrzędy.

ELEMENTY DOKTRYNALNE I DUCHOWOŚĆ MARYJNA

- Rola Maryi w planie zbawczym i w Kościele.
- Maria, przykład Konsekracji.
- Pobożność i święta maryjne, w szczególności związane z tradycją w Zgromadzeniu (św. Małżonkowie, MB Bolesna, Św. Rodzina z Nazaretu).

ELEMENTY DOKTRYNALNE I DUCHOWOŚĆ JÓZEFICKA

- Rola św. Józefa w planie zbawczym i w Kościele (por. *Redemptoris Custos*)
- Św. Józef jako przykład życia oblackiego (por. K 3).
- Pobożność i święta józefickie, w szczególności związane z tradycją w Zgromadzeniu (Św. Małżonkowie, św. Józef Patron Kościoła Powszechnego, św. Józef rzemieślnik, św. Rodzina z Nazaretu).

KATECHEZY I DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻOWE

- Podstawowe elementy metodologii katechetycznej i duszpasterstwa młodzieżowego;
- Tradycje Zgromadzenia;
- Poznanie najważniejszych dokumentów kościoła i zgromadzenia na temat duszpasterstwa młodzieżowego (*Christus vivit*, Krok po kroku, Dom-Szkoła w Nazarecie).
- Praktyka poprzez jeśli to możliwe doświadczenia dydaktyczne wśród młodzieży.

ŚPIEW LITURGICZNY

- Podstawowe elementy teorii muzycznej i gregorianka;
- Antologia i historia najbardziej znanych pieśni.

JĘZYK WŁOSKI

- Podstawowe elementy w celu znajomości źródłowych tekstów.

IX. INNE AKTYWNOŚCI FORMACYJNE

- 133- W Nowicjacie wszystkie działania winny służyć jednemu celowi jakim jest wprowadzanie nowicjusza w życie Zgromadzenia. Dlatego też oprócz wymienionych fundamentów formacji ważne jest, aby w Nowicjacie były również inne aktywności takie jak:
- Początek inicjatyw duszpasterskich, który w Nowicjacie rozumie jako animacja liturgiczna, powołaniowa i misyjna, katechezy;
  - Inicjatywy mające na celu rozwój umiejętności osobistych;
  - Prace fizyczne;
  - Aktywności rekreacyjne i animacja.

ANIMACJA LITURGICZNA

- 134- W/g najlepszych tradycji Zgromadzenia, nowicjusze rozwijają zamiłowanie do świętych ceremonii, szanują normy liturgiczne, troszczą się o ołtarz i miejsca święte; ćwiczą animacje celebracji liturgicznej, pamiętając o obowiązku przygotowania w sposób właściwy; tam gdzie jest to możliwe troszczą się o grupę ministrancką.

ANIMACJA POWOŁANIOWA I MISYJNA

- 135- Każdy dom formacyjny to centrum animacji i orientacji powołaniowej (por. K 92). Stąd też, Magister Nowicjatu będzie zachęcał do działalności powołaniowej i misyjnej, dając możliwość nowicjuszom do organizowania i przygotowania takich dni skupienia, wystaw itp. ... (por. K 93).

KATECHEZY I DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻOWE

- 136- W Nowicjacie wstęp do katechez oznacza troska o najmłodszych i nastolatków w celu stopniowej inicjacji nowicjuszy do pracy wychowawczej właściwej Oblatom. (por. Regułą z 1892; RG 70).

INICJATYWY MAJĄCE ROZWÓJ WŁASNYCH TALENTÓW

- 137- Nowicjuszy zachęca się do rozwoju tych umiejętności które mogą pomóc w życiu braterskim i duszpasterskim (muzyka, sztuka, języki...).

REKREACJA I INNE AKTYWNOŚCI

- 138- W celu zwiększenia ducha ciała i zdolności do organizowania się, jak również w celu zachowania zdrowia psychofizycznego i sprzyjać odprężającej atmosferze w środowisku Nowicjaty, dobrze byłoby zorganizować zajęcia rekreacyjne i kulturalne. Ważne jest, aby podczas roku formacyjnego, od czasu do czasu zmieniać tempo zajęć na cele rekreacyjne.

PRACA

- 139- Nowicjuszom należy zapewni
- 140- czas, miejsce i środki do wykonywania pracy fizycznej, którą należy uważa
- 141- za ważny element duchowości józefickiej w działalności formacyjnej, odpowiednią do rozwijania ducha współpracy i współodpowiedzialności, osobistej inicjatywy, ubóstwa i zainteresowania rodziny zakonnej.

x. NORMY PRAKTYCZNE

ORGANIZACJA ROKU NOWICJATU

- 142- Zgodnie z nauczaniem i doświadczeniem wielkich Mistrzów ducha, uporządkowany wzrost w Chrystusie jest owocem posłuszeństwa działaniu Ducha, poprzez etapy stopniowego upodabniania się do Chrystusa. W związku z tym Magister rozdziela proces formacji Nowicjatu zgodnie z fazami opisanymi przez Świętych jako DROGĄ OCZYSZCZAJĄCĄ, OŚWIETLAJĄCĄ I ZJEDNOCZONĄ, biorąc pod uwagę wzrost Łaski w każdym nowicjuszu.
- W szczególnych przypadkach Magister może zorganizować rok nowicjatu również w nawiązaniu do okresów liturgicznych, tak aby droga formacyjna była przeżywana w zgodzie z paschalnym misterium Chrystusa.
- W każdym razie należy również uwzględnić tradycyjne nabożeństwa Zgromadzenia: Najświętszego Serca Jezusowego, Najświętszej Marii Panny, św. Józefa, świętych Małżonków, św. Jana Berchmansa i świętego Założyciela.
- Oprócz tego, co jest przewidziane w Regulaminie Ogólnym (por. RG 91), co trzy miesiące Mistrz przeprowadza kontrolę z realizacji planu wraz z Radą Domu i/lub ze Współpracownikami w formacji.
- W ostatnich miesiącach nowicjusze (bracia i kandydaci do kapłaństwa) powinni być przygotowani na zmianę środowiska i planu formacyjnego.

ORGANIZACJA DNIA W NOWICJACIE

- 143- Nasze nowicjaty będą miały wystarczająco elastyczny harmonogram, który dostosuje się do różnych potrzeb lokalnych, ale który zawsze będzie zawierał następujące elementy wspólne:
- wstawanie: nie później niż o 6:30 w dni powszednie; najpóźniej do godziny 7:00 w dni ustawowo wolne od pracy;
  - modlitwa wspólnotowa i prywatna: łącznie mniej więcej 3 godziny, w tym: Liturgia Godzin, Msza Święta, Medytacja, Nawiedzenie Najświętszego Sakramentu, Różaniec...;
  - szkoła: łącznie 3 godziny, dogodnie rozłożone i aktywnie zorganizowane, aby nie były ciężkie;
  - nauka: 2 godziny nauki osobistej;
  - zajęcia rekreacyjno-ruchowe: łącznie 3 godz.;
  - wielka cisza: dobrze jest, aby początek wielkiej ciszy był jasno określony w harmonogramie, łącząc go z ostatnią chwilą modlitwy.
- Magister wybiera czas i sposoby (wywiady osobiste, spotkania wspólnotowe itp.), aby zweryfikować uczenie się i przyswajanie przekazywanych wiadomości.
- Te *praktyczne zasady* organizacji dnia nie wypełniają całego dostępnego czasu; i to celowo, aby pozostawić Mistrzowi i nowicjuszom możliwość odpowiedzialnego zorganizowania się, zgodnie z potrzebami osobistymi i wspólnotowymi.

OBRZĘDY W NOWICJACIE

- 144- *Początek nowicjatu*, w odniesieniu do jego kanonicznego czasu trwania (por. KPK kan. 648), jest naznaczony funkcją para liturgiczną, w której nowicjuszowi zostaje wręczony Krucyfiks jako wyraz ich nawrócenia życia i jako oficjalny akt przewidziany w naszych Konstytucjach (por. K 101).

*Na zakończenie nowicjatu, w obrzędzie ślubów zakonnych, nakładany jest habit zakonny właściwy instytutowi, jako znak konsekracji i świadectwo ubóstwa (por. KPK kan. 669). Oba obrzędy są częścią *Obrządku do profesji zakonnej*, należycie zatwierdzonego przez Stolicę Apostolską i obowiązującego w całym Zgromadzeniu.*

D. JUNIORAT

- I. CZAS FORMACJI PROFESÓW CZASOWYCH
- II. FORMACJA LUDZKA
- III. FORMACJA DUCHOWA
- IV. FORMACJA ZAKONNA
- V. FORMACJA JÓZEFICKO-MARELLIAŃSKA
- VI. FORMACJA DUSZPASTERSKA
- VII. FORMACJA INTELEKTUALNA
- VIII. PRZYGOTOWANIE BEZPOŚREDNIE PRZED ŚLUBAMI WIECZYSTYMI
- IX. PRZYGOTOWANIE BEZPROŚREDNIE DO ŚWIĘCEŃ
- X. WSKAZÓWKI FORMACYJNE DLA BRACI
- XI. MIĘDZYNARODOWY STUDENTAT

I. CZAS FORMACJI PROFESÓW CZASOWYCH

CELE

- 143- Czas po pierwszej profesji zakonnej na służyć:
- kontynuowaniu formacji rozpoczętej w nowicjacie (por. K 106), aby całkowicie i dobrowolnie odda się Bogu, dostosowując ją do potrzeb formacyjnych profesów: braci (K 107) i kandydatów do kapłaństwa (K 108).
  - „*odda się Bogu, przylgnąć do mentalności ewangelicznej i zupełnej samokontroli sta się całkowicie przekonany i świadomy*” (RG 75).
  - „*aby pomóc profesom w dojściu do ostatecznego zobowiązania profesji wieczystej*” (K 106).
  - ży w pełni duchowością Instytutu, przygotowując się do wypełniania jego misji (por. KPK kan. 659).

PRZESTRZEŃ

- 144- Proces formacyjny tego etapu obejmuje następujące wymiary:
- formacja ludzka,
  - formacja duchowa,
  - formacja zakonna,
  - formacja józeficko-mareliańska,
  - formacja intelektualna
  - i formacji duszpasterskiej.
- Każdy z nich zostanie należycie wzięty pod uwagę.

ŚRODKI

- 145- Aby osiągnąć wyżej wymienione cele, należy wziąć pod uwagę różne dostępne środki i narzędzia:
- doskonalenie charakteru poprzez rozwój cnót ludzkich i wzrost cnót teologicznych;
  - troska o intensywne życie duchowe i liturgiczne (por. RG 76);
  - autentyczna praktyka ślubów zakonnych;

- pogłębienie charyzmatu i jego zastosowanie do współczesnych potrzeb;
- formacja do życia wspólnotowego i braterskiego (por. GR 18);
- zajęcia i spotkania wspólnotowe;
- zdobycie solidnej formacji doktrynalnej i kulturowej (por. GR 79);
- stopniowe wprowadzanie do prac apostołskich Instytutu (por. RG 78).

WYMAGANE ŚRODOWISKO

- 146- Troska o stworzenie odpowiedniego środowiska niewątpliwie pomaga w procesie formacji młodych zakonników. Dlatego należy podjąć następujące środki:
- życie wspólne toczy się w specjalnych domach formacyjnych;
  - wspólnota wychowawcza jest przede wszystkim wspólnotą wiary;
  - istnieje szacunek dla ról we wzajemnej akceptacji;
  - wykonywana jest praca nad stworzeniem ducha rodzinnego i gościnnego (por. K 9,85);
  - nie powinno zabraknąć klimatu skupienia i ciszy, który sprzyja spotkaniu z Bogiem i studiowaniu (por. K 41).

FORMATORY

- 147- Odpowiedzialnymi za domy formacyjne, zgodnie z Konstytucjami i Regulaminem Ogólnym, są: REKTOR, PREFEKT I KIEROWNIK DUCHOWY (por. RG 89,90). Pozostali współbracia mieszkający w domu formacyjnym niech ofiarują swoje świadectwo i współpracę (por. RG 93).

Prowincjał i jego Rada, z racji swojej roli, są zainteresowani poznaniem i wspieraniem programów promocji, formacji i ekonomii profesów (por. K 86).

- a) *REKTOR*, jest „przede wszystkim odpowiedzialny za duchowe, apostołskie i ekonomiczne dobro wspólnoty” (K 192), planuje wspólnie z Prefektem i innymi współbra
- b) mi zaangażowanymi w formację różne działania formacyjne. Upewnij się, że programy są realizowane i sprawdza je okresowo. Przynajmniej raz w tygodniu sam prowadzi czytanie duchowe.
- c) *PREFEKT*, kontynuując pracę Magistra nowicjuszy, animuje formację młodych profesów (por. RG 89). Do szczególnego zadania Prefekta, w porozumieniu z Rektorem, należy:
  - kształtowanie umysłu i serca powierzonych mu profesów;
  - pomaganie im wzrasta w duchu wiary;
  - wychowywa ich do korzystania z wolności i odpowiedzialności (por. GR 47);
  - śledzi studia każdego zakonnika: programy, metody nauczania, podręczniki, postępy, frekwencję, wyniki egzaminów...;
  - interesowa się ich zdrowiem fizycznym i utrzymywa kontakt z rodziną;
  - krzewi jedność i braterstwo wśród wszystkich członków rodziny w formacji;
  - sprzyjają chwilom relaksu i rekreacji;
  - mie na sercu uporządkowany rozwój życia wspólnotowego, przestrzegając norm dyscyplinarnych, w szczególności: rozkładu zajęć, punktualności, udziału w aktach wspólnotowych oraz organizowania zebrań i działalności apostołskiej.
 Prefekt otrzymuje od Rektora to, co jest potrzebne na zwykłe wydatki profesów w trakcie formacji i sam składa mu wymagane sprawozdanie miesięczne.

Profes zwraca się do prefekta o wszelkie wydatki i składa mu sprawozdanie. Zwracają się do niego również o niezbędne pozwolenia.

Prefekt od czasu do czasu prowadzi osobistą rozmowę o charakterze formacyjnym z każdym profesem oraz inne momenty formacyjne ze wspólnotą (takie jak czytanie duchowne). Sam wybiera tematy tych spotkań, rozdziela je na cały rok i stara się zainteresować i zaangażować profesów.

Posłuszeństwo Słowu Bożemu, rozeznanie, wzajemne zaufanie, szczere pragnienie wzrastania w poświęceniu się Panu to cnoty, które wspierają dialog między Prefektem a każdym profesem, między Prefektem a całą wspólnotą.

- d) *KIEROWNIK DUCHOWY* osobiście prowadzi przychodzących do niego młodych zakonników i organizuje czynności liturgiczne (por. RG 90).

NORMY PRAKTYCZNE DLA FORMATORÓW

148- Tak jak wymaga nasze prawo:

- Prefekt dwa razy w roku składa prowincjałowi lub delegatowi sprawozdanie z postępowania i korzyści duchowych profesów indywidualnych (por. RG 92);
- protokół podpisuje również Rektor (por. RG 92);
- Prefekt utrzymuje kontakty z osobami odpowiedzialnymi za poprzednie etapy formacji;
- Odpowiedzialny za Formację organizuje okresowe spotkania formatorów z Prowincji lub Delegacji w celu dogłębnej weryfikacji i wspólnego planowania (por. K 117).

II. FORMACJA LUDZKA

Cele

149- Zainspirowani postacią św. Józefa i Założyciela, „*ludzi o najwyższej godności*” (RG 30), profesy zobowiązują się z pomocą swoich formatorów:

- osiągnięcie dojrzałości ludzkiej (psychicznej, uczuciowej i moralnej), która prowadzi do samokontroli (por. RG 45);
- wzmacnianie własnych zdolności afektywnych i wolitywnych, indywidualnych i społecznych;
- godzenie wartości ludzkich i nadprzyrodzonych, dawanie autentycznego świadectwa życia chrześcijańskiego i religijnego (por. K 88; RG 44.46).

Treść

150- Cele formacji ludzkiej znajdują w tych konkretnych treściach:

- Doskonalenie charakteru i cnót ludzkich (por. RG 46): dobro, wierność, stałość, sprawiedliwość i wszystkie inne cnoty zalecane przez św. Pawła, kiedy pisze: „*wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie(...) to bierzcie pod rozwagę*” (Flp 4,8).
- Gotowość do służby braterskiej i do działań we wspólnocie dla jej wzrostu (por. K 88; RG 48).
- Umiejętność komunikowania się i słuchania, szanowania opinii innych i różnych kultur, umiejętność wyrzeczenia się własnych opinii w imię prawdy.
- Otwartość na prawdziwy sens przyjaźni jako wielkiej pomocy w miłości wspólnotowej, czystości i apostołatu.
- Życzliwość i przyzwoitość do osób; porządek i właściwe zachowanie bez żadnej próżności.

- Opanowanie norm współżycia społecznego, etykiety.
- Zdrowa równowaga, która przejawia się w: optymizmie, stabilności umysłu, radości i nadziei.
- Rozeznanie, podejmowanie decyzji i przyjmowanie odpowiedzialności.
- Ćwiczenie woli i zdolności do wyrzeczenia się.
- Ćwiczenie szczerości i właściwej intencji.

Środki

- 151- Wymienione powyżej treści są osiągane głównie poprzez wytrwałe stosowanie:
- osobistej rozmowy z każdym profesem przez formatora,
  - do osobistego studium,
  - do kierownictwa duchowego,
  - rachunek sumienia i rewizja życia,
  - do duchowych lektur, dni skupienia i rekolekcji.

III. FORMACJA DUCHOWA

Cel

- 152- Profesi, pod kierunkiem swoich formatorów, powinni zintensyfikować
- 153- rozwój duchowy podjęty w nowicjacie, aby żyć
- 154- każdego dnia w ścisłym zjednoczeniu z Bogiem i troszczyć
- 155- się o sprawy Jezusa, szczególnie pielęgnując:
- ducha Nazaretu, poprzez jedność i wzajemną współpracę;
  - oddanie się Bogu i braciom w ofiarnej miłości;
  - ducha miłości i służby Kościołowi i Papieżowi pod działaniem Ducha Świętego.
  - zachowanie równowagi między życiem modlitewnym a działaniem apostołskim zalecane przez założyciela: "*bądźcie kartuzami w domu i apostołami poza domem*" (G.B Cortona, Rękopis Wspomnień).

Środki

153- SŁOWO BOŻE

W nieustannej konfrontacji ze Słowem Bożym tzw. *lectio divina*, w medytacji i studium, formacja profesów będzie starała się zawsze zachować żywą postawę koniecznego nawrócenia (por. ST 4; VC 94; RG 22). Dlatego też:

- profesi będą umieli odpowiednio docenić momenty, w których głoszone jest Słowo Boże w Liturgii Godzin i we Mszy św.;
- będą miały w sercu codzienną praktykę osobistej medytacji (por. RG 50,76);
- będą potrafiły docenić i zastosować metody proponowane przez Mistrzów ducha i nie zrezygnują ze zdobywania doświadczenia w bardziej zaawansowanych formach modlitwy;
- zapoznają się z metodami modlitwy stosowanymi dzisiaj, takimi jak refleksja partycypacyjna, przegląd życia... Z kolei formatorzy będą mogli odpowiednio zasugerować różne metody i poprowadzić profesów w modlitwie.

154- ŻYCIE LITURGICZNE

- Uczestnictwo w *CODZIENNEJ MSZY ŚWIĘTEJ* wraz z Komunią św. (por. KPK kan. 663 §2) niech będą zawsze głównym punktem życia wspólnoty (por. PO 5; VC 95).
Profesi, uczestnicząc pobożnie, karmią swoje życie duchowe z tego jakże bogatego źródła (por. PC 6) i uczą się ofiarowa siebie na wzór Bożej Ofiary (por. LG 11; RG 21,22).
Podczas junioratu zadba się o mądre i roztropne sprawowanie Eucharystii, wiernie przestrzegając wskazówek liturgicznych dnia i wykorzystując poszczególne momenty życia wspólnotowego.
Należy przeznaczyć odpowiednią ilość czasu na sprawowanie Eucharystii, zwłaszcza w święta, które powinny mieć większe znaczenie, aby podkreślić znaczenie dnia Pańskiego, przeżywanego w ścisłej jedności z Nim.
- *LITURGIA GODZIN* jest kontynuacją sprawowanej Eucharystii (por. VC 95; K 51), rozciągnięta na różne części dnia.
Profesi w trakcie formacji, w imieniu Kościoła i dla dobra Ludu Bożego, będą codziennie odmawia Jutrznę, Nieszpory i Kompletę (K 51) wspólnie (a jeśli nie mogą, to prywatnie), z możliwością odprawienia innych części Liturgii Godzin w święta. W ten sposób przygotowują się do integralnego odmawiania Oficjum Bożego, które Kościół zaleca tym, którzy są *in sacris* (por. KPK kan. 1174). Wygodnie jest, aby w każdej wspólnocie formacyjnej istniała grupa liturgiczna, której zadaniem jest odpowiednie przygotowanie i animacja czynności liturgicznych.

155- MODLITWA (por. K 48; RG 21)

Profesi nie ogranicza swojej modlitwy do Świętej Liturgii i praktyk wspólnotowych, ale kontynuuje ją i wzbogaca modlitwą osobistą, rezerwując czas na pozostawanie w głębszym zjednoczeniu z Bogiem.

156- POBOŻNOŚĆ

- Pobożność do *EUCHARYSTII*, wzmocnione praktyką nawiedzenia (por. K 52) i adoracji (por. RG 55), ożywia wiarę i duchowość oraz prowadzi do zaangażowania w naukę i obowiązki wspólnotowe, pobudza czynną miłość i przygotowuje do apostołatu.
- Pobożność do *NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA*, zgodnie z tradycją Zgromadzenia, przeżywane jest w duchu zadośćuczynienia i miłości (L 218.280, z odniesieniami w przypisach).
- *MARYJA DZIEWICA* jest czczona przez profesów w formacji z synowskim kultem i pobożnością, ponieważ jest „*Matką Boga, wzorem i patronką każdego życia konsekrowanego*” (KPK kan. 663 § 4). W życiu wspólnoty należy podkreślać
- nabożeństwo do Maryi, celebrując Jej święta: w sposób szczególny Niepokalanego Poczęcia i Matki Boskiej Bolesnej, które będą przygotowywane z nowenną lub przynajmniej z Triduum oraz z naszego kalendarza liturgicznego.
- Wartość *RÓŻAŃCA ŚWIĘTEGO* jest coraz bardziej doceniana w tym okresie formacyjnym, poznając i eksperymentując z metodami partycypacyjnego i pożytecznego odmawiania; a także dając przykład wierności jej codziennemu odmawianiu (por. K 56).
- Nabożeństwo do *ŚW. JÓZEFA*, „*przewodnika i nauczyciela życia duchowego*” (INS 60), musi mieć
- odpowiedni moment dla formacji profesów na tym etapie, poprzez odpowiednie pogłębienie i rozwój.

- - Nabożeństwo do *ŚW. JÓZEFA MARELLO* wyraża się w szczególności poprzez uroczyste obchodzenie jego święta i codzienne wzywianie go w modlitwie (por. K 56).

157- CODZIENNY RACHUNEK SUMIENIA

Powinna by

praktykowana, ponieważ jest to zgodne z nauczaniem Założyciela (por. INS 19.20), która musi uwzględnia

następujące elementy:

- komunia z Bogiem;
- komunia z bra mi;
- obowiązki wypływające ze swojego powołania;
- weryfikacja zobowiązań podjętych w medytacji i spowiedzi sakramentalnej.

158- REKOLEKCJE

Są mocnymi momentami, które mają na celu głębszą weryfikację naszego zaangażowania się w konsekracji na rzecz Pana; są one organizowane co roku, zgodnie z postanowieniami Konstytucji (por. K 52). Praktykę tę zalecają przepisy ogólne dotyczące rozpoczęcia nowicjatu i pierwszej profesji (por. RG 65); uważa się za bardzo pożyteczne w kontekście odnowienia ślubów; i w końcu jest to wymagane przez Kościół przed święceniami kapłańskimi (por. KPK kan. 1039).

Zgodnie z tradycją Instytutu przygotujcie się do uroczystości Wielkanocy kilkoma dniami rekolekcji.

159- MIESIĘCZNE DNI SKUPIENIA

Powinien trwać przynajmniej pół dnia (por. K 52). Powinien posiadać następujący generalny schemat:

- odmówienie wspólnie niektórych część Liturgii Godzin;
- medytacje;
- spotkanie wspólnotowe o charakterystyczne ascetycznej;
- celebrowanie Mszy św., lub Adoracja Najświętszego Sakramentu.

Należy przywiązywa

dużą uwagę do wyboru kaznodziei, aby w formacji profesom da mocne zasady i zdrową doktrynę.

160- KIEROWNICTWO DUCHOWE

Jest uprzywilejowanym narzędziem integralnego wzrostu osoby (por. RFIS 107). Jest to konieczne dla weryfikacji powołania, dziewiczej konsekracji i samokontroli.

Dlatego każdy profes powinien mie

Ojca Duchownego, do którego zawsze się ucieka z pokorą, szczerością i ufnością.

Jednym z głównych zadań odpowiedzialnych za formację jest właśnie zapewnienie skutecznego przewodnictwa młodych profesów przez *Kierownika Duchowego* (por. DFIR 30.63).

161- SPOWIEDŹ ŚWIĘTA

Przełożeni niech troszczą się o to, aby zakonnicy w trakcie formacji mieli *odpowiednich spowiedników*, u których mogliby często się spowiada (por. KPK kan. 630 § 2; K 54), przynajmniej co dwa tygodnie. Niech każdemu zostanie dana należna wolność, jeśli chodzi o spowiedź i kierownictwo duchowe (por. KKK kan. 630 §1).

162- CZYTANIE DUCHOWE

Jest to szczególnie ważne w czasie formacji. Treści pochodzą z Dokumentów Papieskich, z nauczania Założyciela, z okólników Przełożonych, z naszych Czasopism i ogólnie z z książek dotyczących tego etapu formacyjnego.

163- FORMACJA DO ASCEZY

Duch ofiary i skutecznego wyrzeczenia, któremu młodzi profesji powinni się formować, są wstępnymi warunkami budowania surowości życia i zachowania niezbędnego do przyszłej posługi. Bardziej niż nadzwyczajne pokuty, takie jak dyscyplina i posty, powinni praktykować małe umartwienia wewnętrzne i zewnętrzne, również we wspólnocie, w odpowiedni sposób i w czasie (por. GR 24).

Formacja do ascezy obejmuje również:

- niedostosowanie się do obecnej mentalności konsumpcjonizmu;
- samokontrola i akceptacja codziennej rzeczywistości wraz z jej trudnościami i niepewnością (por. INS 315);
- umiejętności funkcjonowania bez zbędnych rzeczy, jak również w niektórych przypadkach nawet tych niezbędnych (por. Reguła z 1892 r., § 3);
- wierne wypełnianie obowiązków związanych z nauką i służbą wspólnocie;
- umiar w spożywaniu napojów alkoholowych;
- powstrzymaniu się lub zerwaniu z nałogiem palenia;
- nie uleganie próżności w ubiorze i poszanowaniu norm ustanowionych przez Kościół i Konstytucje, dotyczących habitu zakonnego, znaku konsekracji i świadectwa ubóstwa (por. KPK kan. 669 § 1; C 15);
- umiar w wydatkach, bez tworzenia fałszywych potrzeb;
- umiaru i zdrowy rozsądek w korzystaniu ze środków komunikacji (por. KKK kan. 666; CV 86-90; VC 88; C 22).

164- MILCZENIE

Jest to szczególna forma ascezy obecna w tradycji Zgromadzenia (por. Reguły z 1892 r., § 6). Zachowanie ciszy jest konieczne do skupienia, do zaangażowania się w studiowanie, do tworzenia w naszych domach atmosfery Domu Nazareńskiego, do szacunku dla współbraci (por. K 41). W każdym domu formacyjnym w planie dnia muszą być określone chwile ciszy.

IV. FORMACJA ZAKONNA

Cele

165- Zakonnicy w trakcie formacji powinni być

166- coraz bardziej świadomi:

- szczególnego daru konsekracji zakonnej, którego Duch Święty udziela Kościołowi i jednostkom (por. LG 43);

- całkowitym i nieodwracalnym darze, jaki składa się Bogu, idąc za czystym, ubogim i posłusznym Panem Jezusem (por. PC 1) i naśladując św. Józefa, który żył w zażyłej relacji ze Słowem Bożym (por. L 37);
- obowiązku dawania świadectwa wdzięczności Bogu, radosnym życiem i hojności jako „Oblat”.

Treść

167- Życie konsekrowane wymaga, aby profes realizował autentyczną praktykę Ślubów w codziennym życiu.

167- CZYSTOŚĆ

Całkowita ofiara Bogu, wymagana przez ślub, składa się z:

- pogłębienie wartości wyrażonych przez przykazania, ślub i cnotę czystości konsekrowanej;
- delikatność sumienia, bez fałszywych skrupułów;
- wizja wiary, która zacieśnia przyjaźń z Chrystusem;
- dojrzałość człowieka i w relacji z innymi;
- radosną, wielkoduszną i wierną służbę Bogu i braciom, bez szukania zapłaty (por. K 20).

Środki nadprzyrodzone wspierając czystość, dlatego też winny być zawsze na pierwszym miejscu i być praktykowane przez Oblatów św. Józefa. Są to:

- modlitwa,
- Sakrament Eucharystii i Pokuty,
- kierownictwo duchowe,
- nabożeństwo do Niepokalanej Dziewicy i św. Józefa będzie pierwszą i najważniejszą pomocą w wierności życiu w czystości, głębokim zjednoczeniu z Bogiem (por. K 22).

Naturalnymi środkami, które pomagają praktykować czystość (por. K 22), są:

- pogodna wspólnota, w której panuje duch służby i miłości braterskiej, prawdziwej przyjaźni i radości (por. RG 10);
- równowaga osoby i samokontrola;
- zobowiązanie do unikania niebezpiecznych okazji oraz niepotrzebnych i nieodpowiednich wizyt u rodzin; jak również przyjaźnie, które zagrażają miłości preferencyjnej należnej Bogu i miłości braterskiej należnej wszystkim członkom wspólnoty;
- prawidłowego i umiarkowanego korzystania ze środków społecznego przekazu;
- dbałość o zdrowie fizyczne i psychiczne, poprzez uregulowany tryb życia, odpowiednią higienę i dogodny czas wolny na zajęcia rekreacyjno-sportowe (które angażują, ale nie osłabiają);
- szacunek w rozmowach i delikatność języka.

168- UBÓSTWO

Autentyczne ubóstwo to:

- ufność w Opatrzność Ojca, „jak św. Józef, który był świętym Opatrzności, i św. Józef Marelllo, nasz Założyciel” (K 30);
- ewangeliczny wybór naśladowania biednego Jezusa;
- świadectwo wyższości dóbr duchowych nad dobrami materialnymi (por. K 23);
- wyzwolenie wewnętrzne i zewnętrzne od żądzy dóbr ziemskich;
- zaangażowanie w służbę Jezusowi w ubogich;
- uległość w używaniu rzeczy (por. C 26);
- dzielenie się dobrami materialnymi i duchowymi (por. K 24).

Profesom pomoże się osiągnąć ten ideał, dokładając wszelkich starań, aby się do niego przyzwyczai

:

- zaakceptowa niedostatki i zadowoli się tym, co może im da wspólnota (por. Reguła z 1892 r., § 3);
- prosi o niezbędne pozwolenia i dostarcza rozliczenia o dochodach i wydatkach, zgodnie z Regulaminem Prowincji lub Delegacji (por. RG 15);
- dzieli się owocami swojej pracy, otrzymanymi dobrami i darami;
- unika marnotrawstwa i interesowa się potrzebami domu;
- dba o rzeczy i otoczenie, w tym o własny pokój, w którym przyzwoitość i prostota będą harmonizowa ;
- solidaryzowa się z mniej zamożnymi osobami, prowadząc standard życia, który nie stoi w sprzeczności z ich sytuacją.

169- POSŁUSZEŃSTWO

Posłuszeństwo zobowiązuje zakonnika do podporządkowania się woli Bożej, poprzez w słuchanie się w decyzję Przełożonych i bycia posłusznym Regule.

Posłuszeństwo oblackie jest przejrzyste i hojne:

- w służbie kościelnej;
- podążanie za wolą Papieża i wskazaniami Kościoła, zgodnie z duchem Zgromadzenia (por. K 34-35);
- w poszanowaniu i w trosce o Konstytucje i Regułę;
- w pogodnej relacji z przełożonymi, w jasnym rozeznaniu w dialogu osobistym i wspólnotowym;
- w szacunku, zaufaniu, odpowiedzialnej zależności;
- w przyjmowaniu w duchu wiary decyzji przełożonych, nawet jeśli są one sprzeczne z własnym sposobem widzenia.

Idąc za wskazaniem Ewangelii (por. Mt 18,15-18), upomnienie braterskie należy uważa za obowiązek przełożonego i współbraci między sobą.

170- ŻYCIE WSPÓLNOTOWE

Życie wspólnotowe ma swoją siłę jedności:

- w tym samym ideale poświęcenia się Panu;
- w duchu rodzinnym, który dla nas, oblatów, panował w Rodzinie z Nazaretu, na który składa się braterska komunika, wzajemna miłość i szacunek, solidarność i współodpowiedzialność w poszukiwaniu i realizacji planów Bożych.

Wspólnota zakonna, „rodzina zjednoczona w imię Pana” (PC 15, C 38), jest określana jako wspólnota wiary, nadziei i miłości, służąca wielbieniu Boga i służbie braciom; i obejmuje:

- akceptacja dyscypliny, ciszy, harmonogramu i programów;

- poszanowanie zasad grzeczności jako pomoc w stopniowym dojrzewaniu osobowości i wzroście współżycia religijnego;
- dyspozycyjność do służby i pracy fizycznej;
- otwartość na braterskie pojednanie.

Alumni i bracia biorą na siebie odpowiedzialność za prowadzenie życia wspólnego. We wspólnotach, które składają się ze współbraci z różnych środowisk, należy cenić różnice kulturowe i wielki braterski szacunek dla wszystkich.

Profes dba o ducha komunii z własną Prowincją/Delegacją, interesując się pracą współbraci i tworząc z nimi chwile spotkania i komunii.

Wspólnota profesów w formacji powinna mieć

okresowe spotkania ze swoim przełożonym, które odpowiadają radom wspólnotowym (por. K 195).

Zdolność do życia wspólnotowego jest jednym z kluczowych kryteriów definitywnego włączenia w życie zakonne.

W związku z tym należy pomóc młodym profesom przezwyciężyć

wszelkie wewnętrzne i zewnętrzne postawy: indywidualizmu, zamknięcia, dominacji nad innymi, destrukcyjnej krytyki, permanentnego konfliktu, przesadnego szacunku dla siebie i swojej pracy...

171- WAKACJE

Okresy wakacyjne (spędzane z rodziną i te zorganizowane w domu formacyjnym) należy uważać

za *czas formacyjny*, w celu:

- pogłębiania niektórych aspektów formacji;
- prowadzenie szerszej działalności wspólnotowej (kulturalną, rekreacyjną, a w szczególności apostołską);
- umożliwiania zdrowego i wychowawczego kontaktu ze środowiskiem zewnętrznym (rodzinnym, parafialnym, społecznym).

Wakacje można podzielić

zdaniami przełożonych na *trzy uzupełniające się momenty*:

- trzytygodniowe wakacje z rodziną lub przynajmniej w jednym z naszych bardziej odpowiednich domów;
- okres rekolekcji duszpasterskich (por. KPK kan. 258), z preferencją dla powołaniowych;
- okres skupienia i pracy w samym domu formacyjnym, aby zintegrować niektóre aspekty formacji kulturowej i religijnej, uporządkować pomieszczenia, uczestniczyć w rekolekcjach i przygotować się do profesji zakonnej i nowego roku szkolnego.

-

v. FORMACJA JÓZEFICKO-MARELLIAŃSKA

172- W okresie formacji dokonuje się przeglądu i pogłębienia celów i treści naszego charyzmatu określonych w programie Nowicjatu.

173- FORMACJA JÓZEFICKA

Okres formacji jest czasem sprzyjającym pogłębionemu studium postaci św. Józefa, która kształtuje młodych profesów:

- do nabożeństwa do Niego (por. Reguły z 1892 r., § 1);
- do naśladowania Jego cnót (por. K 80);

- do szerzenia jego kultu (por. K 4).

Profesi będą stopniowo podejmowali formy szerzenia kultu św. Józefa, korzystając z katechezy, przygotowania do jego świąt, spotkań młodzieży, rekolekcji powołaniowych... także wykorzystując współczesne środki komunikacji (por. RG 40).

Niech również oni poczują się żywą częścią *Ruchu Józefickiego* (por. K 82), współpracując i uczestnicząc w jego działaniach: w przygotowaniu nabożeństw, drukowaniu i rozpowszechnianiu itp.

W każdej wspólnocie formacyjnej powinien istnieć dział dokumentacji, służący profesom i Kościołowi lokalnemu.

Studia teologiczne muszą dostarczać

biblijnego, dogmatycznego i historycznego wsparcia pobożności św. Józefa i charyzmatowi Instytutu, jak wskazuje Założyciel: „*szługa Bogu na wzór św. Józefa*” (List 236).

W szczególności należy pogłębić

następujące tematy biblijne, teologiczne i kościelne:

- św. Józef sługa zbawienia: tajemnice ukrytego życia Jezusa
- Św. Józef i teologia "dwóch Trójc"
- Święty Józef w życiu Chrystusa i Kościoła
- Św. Józefa Opiekuna Odkupiciela
- św. Józef mistrz życia wewnętrznego

174- FORMACJA MARELLIAŃSKA

Młodym profesom należy pomagać

zawsze poznawać

i konfrontować

Założyciela, zwłaszcza w okresie jego życia seminaryjnego (1862-68). Właśnie wtedy dokonuje się w nim prawdziwe nawrócenie, przechodzące przez kolejne fazy: od obojętności religijnej do zwrócenia się ku Bogu, a więc do ascetycznego doskonalenia poprzez nieustanne panowanie nad sobą, aż do chwili, gdy będzie chciał „*dostosować się we wszystkim do zamysłów Opatrzności*”. (L29).

Przesłankami, które skłoniły młodego Marellę, zafascynowanego Chrystusem, do wykorzystania jego bogatych naturalnych darów, były: miłość do rodziny, uprzejmość i życzliwość, zaangażowanie w naukę, poczucie „przyjaźni”. Doprowadziły go do zaangażowania się na każdy sposób, także wspólnotowo, w apostołstwo katolickie i w Kościół, aby stać

się „*prawdziwym pasterzem dusz*”.

Oblaci w formacji będą wychowywani w duchu służby kościelnej na wzór św. Marellę, «*ojca ubogich*», promotora powołań i założyciela zgromadzenia zakonnego w służbie Kościołowi.

Ponadto profesy w trakcie formacji powinni zwrócić

uwagę na Marellę i na znaki czasu, aby zaktualizować

swoje przygotowanie duszpasterskie, dostosowując je, z poszanowaniem charyzmatu Zgromadzenia, do potrzeb społeczeństwa, w którym są powołani pracować

W latach formacji należy pogłębić

tematy, które rzucają więcej światła na życie i duchowość Założyciela:

- intymne zjednoczenie i zażyłość z Ojcem przez Syna Jezusa w Duchu Świętym;
- upodobnienie do Chrystusa;
- asceza i zaangażowanie w wyrzeczenia i ofiary;
- służba Kościołowi w apostołstwie: proboszcz, kaznodzieja, spowiednik i kierownik duchowy;
- kult Najświętszej Maryi Panny na tle najbardziej aktualnych dokumentów Kościoła;
- kult św. Józefa;

- charakterystyczne cnoty Marelllo;
- jego wychowanie (humanistyczne, ascetyczno-duchowe,...);
- pedagog i założyciel Marelllo;
- Oblaci św. Józefa według Założyciela;
- i inne interesujące tematy związane z osobą Marelllo.

Aby poszerzy
i pogłębi

wiedzę o Marelllo i jego duchu, potrzeba zapoznania się z jego Pismami, już opublikowanymi w Studiach Marelliańskich, z pomocami przetłumaczonymi na własny język, z relacjami i opracowaniami z Kursów Duchowości itp.

Dlatego też biblioteka każdego domu formacyjnego powinna być zaopatrzona w te pomoce.

Znajomość historii Zgromadzenia pozwala zweryfikować, poprzez charakterystyczne postaci i ważne wydarzenia naszej rodziny, w jaki sposób charyzmat oblaci przybierał swoje historyczne wyrazy.

Profesów zachęca się do przygotowywania prac magisterskich, studiów i badań nad Założycielem, charyzmatem i historią Zgromadzenia.

W kalendarzu domów formacyjnych należy zwrócić szczególną uwagę na rocznice i wprowadzić

je do kalendarza domowego (miesiące i dni Marelllo, kursy i sympozja...), które należy poświęcić

studiowaniu i badaniu św. Józefa, Założyciela i Zgromadzenia.

Jak dzieci, które są oddane swemu Ojcu Założycielowi, każdy czuje się zobowiązany do tego, aby był znany św. Marelllo.

Ze studiów i badań nad duchowością Założyciela i nad charyzmatem Instytutu musi w sposób naturalny wywodzić

się józeficko-marelliański styl życia na poziomie osobistym i wspólnotowym.

VI. FORMACJA DUSZPASTERSKA

Cele

175- Formacja duszpasterska musi umożliwić

176- odczuwanie tej samej pasji, wielkoduszności i miłości dla wszystkich, które były uczuciami samego Jezusa i które można streścić

177- w miłości pasterskiej (por. RFIS 119). W szczególności chodzi o osiągnięcie następujących celów.

- Wychowanie młodych zakonników w sensie apostolskim, którego korzenie sięgają chrztu i powołania zakonnego, a którego celem jest coraz większe upodabnianie się do Chrystusa (por. VC 60).

- pielęgnowaniu w zakonniku charakteru specyficznie duszpasterskiego, który pomaga mu nabywać wewnętrzną wolność przeżywania apostolatu jako służby, zdolnej do dostrzegania działania Boga w sercach i życiu ludzi (por. RFIS 119).

- Kształceniu religijnych ekspertów w sztuce duszpasterskiego rozeznania, tj. zdolnych do głębokiego wsłuchiwania się w rzeczywiste sytuacje i właściwego osądu w wyborach i decyzjach (por. RFIS 120).

- Kształtowaniu w zakonnikach tych samych „postaw Chrystusa Dobrego Pasterza” (por. PDV 57).

- Uwzględniając cechy osobiste profesów i kierunek każdego z nich w życiu zakonnym, winien uczynić go zdolnym do zorganizowania akcji duszpasterskiej i przygotować go do nabywania łatwości komunikowania się z młodzieżą i dorosłymi (por. OT 19).

Środki

178- Formacja ta zakłada, że:

- profes uczy się wszystkiego, co dotyczy świętej posługi i innych form posługi kościelnej;
- zna
- działalność apostolską Zgromadzenia;
- ma świadomość lokalnej rzeczywistości, w której wciela się Ewangelia;
- jest świadomy konieczności dawania świadectwa o swoim życiu konsekrowanym, które karmi się modlitwą i pokutą (por. KPK kan. 673);
- pod kierunkiem formatora nawiązuje kontakt z ruchami powołaniowymi i misyjnymi, z grupami młodzieżowymi, charytatywnymi i pomocy społecznej, z grupami liturgicznymi i ministrantami;
- jest stopniowo wprowadzany do bezpośredniej katechezy i apostołatu młodzieży (por. K 71.74.90).

Konieczne jest skoordynowanie działalności apostolskiej ze studiami, aby wszystko harmonizowało w kontekście życia wspólnego i z poszanowaniem potrzeb osobistych i wspólnotowych.

W czasie profesji czasowych profesów powinni mieć

możliwość kontaktu z grupami kościelnymi, rodzinami i poszczególnymi osobami, aby rozwijać

swoją formację ludzką i apostolską. Wychowawcy powinni naśladować profesów i unikać

ekscesów, które mogłyby zakłócić formację.

Zakonnik przygotowujący się do apostołatu powinien być

stopniowo włączany w działalność właściwą Zgromadzeniu, z programem dostosowanym do różnych kierunków studiów, pod nadzorem Prefekta i odpowiednio kierowanym.

Okresowo Prefekt weryfikuje podjęte działania (por. TO 21).

Formacja młodych zakonników do apostołatu musi uwzględniać

aspekt wspólnotowy samego apostołstwa (por. K 61). Wymaga to wspólnotowego zaprogramowania planu duszpasterskiego i związanych z nim działań.

Należy położyć

nacisk na studium katechezy i duszpasterstwa młodzieżowego, pogłębiając dokumenty kościelne na ten temat (adhortacja apostolska *Christus vivit*), a w szczególności pisma duszpasterskie Założyciela i dokumenty Zgromadzenia dotyczące duszpasterstwa młodzieżowego, wychowawczego i parafialnego (Listy Pastorskie 4 i 6, *Krok po kroku, Dom-szkola w Nazarecie, Dyrektorium duszpasterstwa parafialnego*).

Praktyka

179- W celu dojrzewiania powołania, aby uwypuklić

180- osobiste zdolności, a także ze względu na szczególne potrzeby Zgromadzenia, każda prowincja i delegacja powinny zaplanować

181- staż (trwający przynajmniej rok), który pomoże zweryfikować zaangażowanie profesów do życia w Instytucie. (por. RFIS 74; por. K 109).

Podczas tego stażu można zaoferować

następujące zajęcia:

- pomoc i nauczanie w domach formacyjnych i kolegiach;
- animacja liturgiczna i katechetyczna;

- apostołstwo młodzieżowe w parafiach, szkołach, ośrodkach młodzieżowych itp.
  - doświadczenie misyjne zarówno w Prowincji/Delegacji jak i w misjach Zgromadzenia.
- Konieczne jest, aby te doświadczenia odbywały się w środowiskach i okresach, które dają profesorom możliwość:
- uczęszczania na zajęcia czysto józefickie;
  - by
  - włączonym do społeczności edukacyjnych;
  - posiadanie przewodnika, którego zadaniem jest również ocena pracy i przeprowadzanie niezbędnych kontroli.

VII. FORMACJA INTELEKTUALNA

Cele

- 182- Wszelka formacja, także intelektualna, musi by
- 183- ukierunkowana na spotkanie z Chrystusem, które należy odkry
- 184- w Kościele, w Piśmie Świętym, w duchu liturgicznym i w działalności apostołskiej (por. RG 49).

Formacja intelektualna ma na celu w szczególności umożliwienie alumnom zdobycia szerokiego i solidnego wykształcenia w zakresie nauk świętych, wraz z ogólną kulturą, proporcjonalną do potrzeb czasu i miejsca, tak aby nabyli postawy i umiejętności niezbędne do kapłańskiej posługi (por. OT 4; K 106).

Integralny plan studium

- 185- Programy studiów przyjęte w różnych uniwersytetach teologicznych, do których uczęszczają nasi studenci, muszą by
- 186- zintegrowane z naszym własnym planem studiów, uwzględniającym charyzmat i tradycje Instytutu

Siedziba studium

- 187- Prowincje i delegacje, które ze względu na liczbę wychowanków oraz dostępność personelu i środków mogą organizowa
- 188- własne szkoły filozoficzne i teologiczne. Ze względów praktycznych mogą również zdecydowa
- 189- o wysłaniu swoich alumnów do innej Prowincji, kierując się zasadą wzajemnej pomocniczości i w porozumieniu z zainteresowanymi przełożonymi. Jeśli chodzi o posyłanie uczniów do zewnętrznych szkół filozoficznych i teologicznych, przełożeni powinni wybiera
- 190- spośród zatwierdzonych przez władzę kościelną, których program i nauczanie są zgodne z Magisterium

Curriculum studium filozoficzno-teologicznych

- 191- Curriculum filozoficzno-teologicznych może się odbywa
- 192- , zgodnie z planem formacyjnym każdej Prowincji i Delegacji, kolejno lub łącznie. Należy jednak unika

193- łatwego przelączenia się z jednego cyklu do drugiego. Program nauczania obejmuje co najmniej 6 lat, z czego 4 lata teologii (por. KPK kan. 250).

a) *STUDIA UZUPEŁNIAJĄCE I PROPEDEUTYCZNE*

W każdej prowincji i delegacji należy określić sposób uzupełnienia braków w przedmiotach niezbędnych kandydatom do kapłaństwa. Integrację tę można umieścić przed lub w trakcie kursu filozofii.

b) *KURS FILOZOFICZNY*

Studenci są wprowadzani w wiedzę o człowieku, świecie i Bogu, studiując systematyczną filozofię, „wiecznie aktualne dziedzictwo”, która daje odpowiedzi na dzisiejsze problemy, nie odcinając się od kultury każdego narodu i która sprawia, że są zdolni do podjęcia studiów teologicznych (por. KPK kan. 251). Dyscypliny filozoficzne mają być zharmonizowane z naukami o wychowaniu i ze wzrostem wiary. Student uczy się krytycznego podejścia do różnych systemów filozoficznych. Wspierani przez poważną formację duchową, która nie pozwala, aby racjonalistyczne światopoglądy przysłoniły wizję wiary w interpretacji wszystkiego, co odnosi się do Boga, człowieka i wszechświata.

c) *KURS TEOLOGICZNY*

Formacja teologiczna „powinna prowadzić kandydata do kapłaństwa do posiadania pełnej i jednolitej wizji prawd objawionych przez Boga w Jezusie Chrystusie oraz doświadczenia wiary Kościoła: stąd dwojaka potrzeba poznania «wszystkich» prawd chrześcijańskich, bez dokonywania arbitralnych wyborów i poznawa je organicznie” (PDV 54).

Zgodnie z wytycznymi Magisterium alumnom należy pomagać w stopniowym poznawaniu tajemnicy Chrystusa (por. ST 14), w pielęgnowaniu własnego życia duchowego, w dochodzeniu do naukowego zrozumienia wiary i w umiejętności głoszenia i odpowiednio go broni

(por. KPK kan. 252; PDV 51).

Teologia św. Józefa powinna być

włączona do planu studiów teologicznych; studiowanie i praktykowanie apostołatu młodzieżowego i katechezy powinno być

kontynuowane i doskonalone jako dziedziny priorytetowe i szczególne „powołanie” każdego oblata (por. K 4.69.71).

Środki społecznego przekazu

194- Wprowadzenie do dyskretnego i programowego korzystania ze *środków społecznego przekazu* jest przydatne dla studentów w dyscyplinie osobistej i formacji duszpasterskiej, zwłaszcza w dziedzinie katechezy (por. KPK kan. 779).

Nauka języka

- 195- *Staranne studiowanie języków*, zgodnie z wymaganiami kan. 249 KPK, jest niezwykle przydatny. Szczególną uwagę należy poświęcić
- 196- studiowaniu języka łacińskiego, języka włoskiego jako środka jedności w Zgromadzeniu oraz innych języków w takiej mierze, w jakiej są one niezbędne do formacji i apostołstwa,

Praktyka liturgiczna i śpiewu

- 197- Studenci powinni otrzymać
- 198- odpowiednie przygotowanie w praktyce liturgicznej i muzycznej, zwłaszcza w śpiewie sakralnym, zgodnie z najlepszymi tradycjami Instytutu (por. RG 22).

Praktyczne aspekty

- 199- Podsumowując, oto lista niektórych uwag, które należy zachować
- 200- w dziedzinie formacji intelektualnej.
- W każdej prowincji i delegacji kilku współbraci powinno zacząć specjalizować się w dyscyplinach filozoficznych i teologicznych, a także w tych, które dotyczą życia zakonnego, duchowości i specyficznego apostołatu Instytutu, w celu przygotowania ekspertów, którzy będą towarzyszyć
  - w przyszłość, naszą formację ustawiczną i w miarę możliwości nauczać oblatów w ośrodkach uczęszczanych przez naszych wychowanków.
  - Zadaniem wyższych przełożonych jest inicjowanie zdobywania kwalifikacji akademickich (por. K 116). Kwalifikacje te mają odpowiadać
  - potrzebom projektów apostołskich i formacyjnych Instytutu (por. DFIR 65).
  - W badaniach filozoficzno-teologicznych za pewny punkt odniesienia należy uznać św. Tomasza z Akwinu (por. KPK kan. 252 § 3).
  - Ze względu na formację duszpasterską i potrzebę inkulturacji podstawowe studia filozoficzne i teologiczne odbywają się zazwyczaj we własnej Prowincji lub Delegacji, z wyjątkiem tego, co może być
  - ustanowione w Uchwałach Kapituły o Międzynarodowym Studentacie.
  - Proces formacji filozoficzno-teologicznej nie powinien być
  - jedynym, choć
  - ważnym kryterium określania czasu trwania formacji integralnej kandydata (por. RFIS 118).
  - Szczególną uwagę przywiązuje się do BIBLIOTEKI / ELEKTRONIKI, niezastąpionego narzędzia do nauki, badań i dogłębnych analiz. Jest uaktualniany we wszystkich sektorach i ma odpowiedzialnego współbrata.

VIII. PRZYGOTOWANIE BEZPROŚREDNIE DO ŚLUBÓW WIECZYSTYCH

- 201- Ostateczne i nieodwracalne poświęcenie się Bogu, które profes składa w profesji wieczystej, powinno być
- 202- dokonane z pełnym sumieniem i dojrzewające w atmosferze modlitwy, refleksji i studium.

Wymagane jest zatem *intensywniejsze przygotowanie* (por. K 110):

- przez co najmniej jeden miesiąc,
- pod kierunkiem ojca duchownego,
- w odpowiednim otoczeniu,
- ze zdefiniowanym programem.

203- Program powinien obejmować

204- pogłębione studium teologii życia zakonnego i Konstytucji, Ćwiczenia duchowne i dłuższe okresy modlitwy, miejsce na pracę fizyczną, aby kandydat mógł sprostać

205- wymaganiom wspólnotowego życia zakonnego i charyzmatu Instytutu.

Podział tematów w przewidzianym czasie mógłby wyglądać następująco:

- 1 tydzień. Śluby zakonne – droga do wolności.
- 2 tydzień. Braterskie życie. Piękno życia razem.
- 3 tydzień. Życie duchowe (Kartuzi).
- 4 tydzień. Apostolstwo (Apostołowie):
- *Rekolekcje*.

188- Źródłami, którymi należy się kierować

w tym czasie przygotowania, dotyczą dokumentów Kościoła i Zgromadzenia, pism Założyciela, tekstów duchowości. W szczególności:

- *Vita consecrata, adhortacja apostolska Jana Pawła II, 1996*
- *Życie braterskie we wspólnocie, CIVCSVA, 1994.*
- *Konstytucje i Regulamin Generalny OSJ, 2019*
- *Listy św. Józefa Marelllo, 2010*
- *Nauki św. Józefa Marelllo, 2017*
- *Droga doskonałości, P. Angelo Rainero, 1941*
- *Krok po kroku* (dokument duszpasterstwa młodzieży), 2005
- *Dom-Szkoła w Nazarecie* (dokument duszpasterski wychowawczy), 2017
- *Karta Komunii* (świeccy józefici marelliańscy), 2020
- *Pasterze owczarni Bożej z charyzmatem dyspozycyjności* (dyrektura duszpasterska parafii), 2022.

206- To przygotowanie może być

207- przeprowadzone w Prowincji/Delegacji lub na poziomie między prowincjalnym; jednak pożądana jest również możliwość jednolitego doświadczenia we Włoszech, z kandydatami o różnym pochodzeniu, w celu lepszego poznania miejsc, w których mieszkał Założyciel i gdzie narodziło się Zgromadzenie.

IX. BEZPOŚREDNIE PRZYGOTOWANIE DO ŚWIĘCEŃ KAPŁAŃSKICH

190- Celem studiów teologicznych jest także przygotowanie „pasterza celebransa”.

Wymaga to przede wszystkim, aby kandydaci do święceń kapłańskich mieli coraz większą świadomość znaczenia posługi i święceń oraz mocną wolę pełnienia ich w Kościele.

- 191- Podczas studiów teologicznych należy udziela
- 192- posług lektora i akolity w najbardziej odpowiednim czasie, z zachowaniem co najmniej rocznej przerwy między obiema posługami, zgodnie z zaleceniami Konferencji Episkopatów.
- 193- Należy zwrócić
- 194- szczególną uwagę na
- 195- wiczenia w najbardziej wspólnotowych obrzędach liturgicznych.
- 196- Święcenia diakańskie mają miejsce dopiero po ukończeniu piątego roku programu studiów filozoficzno-teologicznych (por. KPK kan. 1032 § 1) i poprzedzone są przynajmniej 5-dniowymi rekolekcjami w miejscu i w sposób określony przez wyższego przełożonego (por. KPK kan. 1039).
- 197- Po ukończeniu programu studiów i odbyciu odpowiednich praktyk duszpasterskich, diakon może być
- 198- dopuszczony do święceń kapłańskich (por. KPK kan. 1032 § 2), zawsze poprzedzającymi rekolekcjami, jak przy diakonacie (por. KPK kan. 1032 § 2)

x. WSKAZÓWKI FORMACYJNE DLA BRACI

Cele

- 195- Zgromadzenie, jak zaplanował to św. Marek, musi wyraża
- 196- się poprzez braci i kapłanów. *„Zobowiązują się zabiega*
- 197- *o własne uświęcenie i sprawowanie apostołstwa, żyjąc we wspólnym życiu braterskim, z zachowaniem niniejszych Konstytucji i dając świadectwo wierności Kościołowi”* (K 2).

Niech bracia przeżywają ze świadomością wzniosłą wielkość powołania zakonnego jako łaski i misji:

- stawania się coraz bardziej świadomymi cennych zadań, jakie wykonują w Rodzinie św. Józefa;
- pielęgnowania życia wspólnotowego współkapłanów, czerpiąc z nich z kolei bodziec do zaangażowania apostołskiego;
- dawania świadectwa braterskiej jedności i intensywnego życia modlitewnego, pokornej i wielkodusznej służby, prawdziwego apostołatu

Praktyczne aspekty

- 198- Trochę uwagi z pewnością pozwoli doceni
- 199- i otoczy się opieką powołanie braci.
  - Bracia zakonnicy, zgodnie z wymogami Konstytucji (K 107), powinni przedłużyć swoją formację ludzką, duchową, zakonną, intelektualną, zawodową i apostołską przynajmniej przez trzy lata w odpowiednim środowisku.
  - Dlatego powinni być włączeni do wspólnoty, która jest wrażliwa na potrzeby formacyjne i która oferuje możliwości pracy i działalności apostołskiej, zgodnie z uzdolnieniami każdego brata.
  - Rektor jest przede wszystkim odpowiedzialny za formację braci obecnych w swojej wspólnotie. W razie potrzeby powinien mu pomagać

współbrat, który ponosi szczególną odpowiedzialność za formowanie i organizowanie działalności braci.

- Powinno się doceniać pracę wykonaną przez braci, jakakolwiek by ona nie była, pamiętając o nauczaniu Świętego Założyciela: „*Pokorny opiekun Jezusa jest wyższy w niebie niż wielki Apostoł*” (L 282).

Środki

200- Oto lista niektórych przydatnych środków formacji ciągłej:

- znajomość historii Zgromadzenia ze szczególnym uwzględnieniem obecności braci;
- kursy formacji teologicznej i nauk religijnych (katechetyka, duchowość, przygotowanie pedagogiczne...);
- kursy przygotowawcze techniczno-zawodowe w zakresie administracji, opieki społecznej, pielęgniarstwa...;
- kurs wprowadzający do posług właściwych dla ich stanu i na linii ministerialnej właściwej dla Zgromadzenia;
- wprowadzenie do bezpośredniego apostołatu w katechezie, w nauczaniu, w kontakcie z grupami powołaniowymi, misyjnymi, młodzieżowymi, liturgicznymi, ministrantami, pomocą chorym i starszym...;
- przydzielanie urzędów i obowiązków: opieka i wystrój Kościoła i ołtarza; pomoc w administracji, w prowadzeniu szkół, oratoriów, ośrodków sportowych oraz w załatwianiu praktyk parafialnych; prace ręczne i różne usługi dla użyteczności domu...

XI. MIĘDZYNARODOWY STUDENTAT

198- Z Regulaminu Studentatu (art. 1):

"Międzynarodowy Studentat Oblatów św. Józefa w Rzymie jest centrum formacyjnym który:

- a) Przyjmuje profesów czasowych (braci i kandydatów do kapłaństwa);
- b) Zabezpiecza nasze Zgromadzenie w sensie jednolitej formacji i pomaga w zrozumieniu sensu do przynależności kościelnej;
  - c) oferuje możliwość fundamentalnych studiów teologicznych (i filozoficznych) dla tych Prowincji i Delegacji, które z różnych powodów się na to zdecydują lub dla których Przełożony Generalny uzna to za stosowne;
  - d) sprawia, że wśród młodych alumnów dojrzewa "duch misyjny".

ROZDZIAŁ III

FORMACJA STAŁA

- I. DEFINICJA
- II. MOTYWACJA
- III. WYMIARY:
  - a) LUDZKI
  - b) DUCHOWY
  - c) INTELEKTUALNY I KULTURALNY
  - d) PASTORALNY
  - e) KONSEKRACJI
  - f) WSPÓLNOTOWY
  - g) JÓZEFICKI
  - h) MARELLIAŃSKI
- IV. PODMIOT
- V. STRUKTURY

I. DEFINICJA

199- Formacja stała [FS] jest procesem dynamicznym, żywotnym i jednolitym, który zobowiązuje nas do postawy ciągłego nawracania i wierności darowi Bożemu, charyzmatowi Zgromadzenia, służbie Kościołów

200- Jest procesem:

- DYNAMICZNYM, ponieważ pomaga Oblatowi wzrastaniu;
- ŻYWOTNYM, ponieważ angażuje całą egzystencję zakonnika;
- JEDNOCZĄCYM, ponieważ angażuje wszystkie elementy jednostki, wspólnoty, Zgromadzenia, Kościoła.

II. MOTYWACJE

201- Z NATURY TEOLOGICZNEJ

FS jest motywowana przez:

- a) wezwanie Boga, które trwa w czasie i wymaga odpowiedzi poprzez nawrócenie i wierności każdego dnia (por. EE 44b; DFIR 67; RG 83);
- b) konsekrację zakonną, która wraz z profesją wieczystą przekształca się w ostateczne i trwałe zobowiązanie (por. DFIR 67);

- c) z doskonałej miłości, która musi zawsze towarzyszy
- d) wykonywaniu różnych rodzajów apostołstwa (por. PDV 23);
- e) przez wierną i bezwarunkową odpowiedź na nauczanie Kościoła, które wzywa zakonników do nieustannej drogi doskonalenia i odnowy.

202- Z NATURY ZGROMADZENIA

FS jest motywowana przez:

- a) przykład św. Józefa, który jest wzorem wierności w służbie Jezusowi (por. L 83. 236);
- b) wierność charyzmatowi józeficko-marelikańskiemu, który wymaga od nas otwartości, gotowości na znaki czasu, na wszystko, co „Opatrzność wskazuje z dnia na dzień” (L 237.243; K 4.60.65.77);
- c) od posługi duszpasterskiej, ze szczególnym uwzględnieniem szerzenia kultu św. Józefa (por. K 80) oraz apostołatu młodzieży, który wymaga ciągłego przygotowania i ciągłego aktualizowania (por. K 63);
- d) przez wierność i miłość do Kościoła, która przynagla nas do naśladowania go w duszpasterskiej trosce o nowe potrzeby świata;
- e) niezbędną harmonię we wspólnocie i w pracy duszpasterskiej, w duchu wciąż odnawianej współpracy rodzinnej i braterskiej.

203- Z NATURY LUDZKIEJ

FS jest motywowana przez:

- a) naturę osoby i jej dojrzewania, które wymagają zaangażowania na rzecz wzrastania przez całe życie (por. K 115);
- b) konieczność bycia na bieżąco z wydarzeniami i nowymi realiami osobistymi, społecznymi i kościelnymi w ciągłej ewolucji i szybkich przemianach (por. MR 19; C 115);
- c) konieczne zwrócenie uwagi na problemy związane z inkulturacją (por. AG 18b; MR 17);
- d) duchem poświęcenia, którego słuszną motywacją znajduje się również w prawdzie starożytnej maksymy: „*non progress, regredi est*”;
- e) z potrzeby stawienia czoła i przezwyciężenia w pewnych momentach typowych sytuacji (pierwsze zlecenie, praca po pierwszych dziesięciu latach apostołatu, zmiany wspólnotowe, przyjmowanie nowych zadań, choroby, ewentualne napięcia, niepowodzenia, monotonia i rutyna, formy przedwczesnego starzenia się...), które wymagają wielkiej siły ducha i zdolności przystosowania się (por. RG 86);
- f) konieczność bycia zawsze profesjonalnie przygotowanym;
- g) zwracanie uwagi na możliwe sytuacje dewiacyjne i patologiczne w społeczności (alkoholizm, lęki, wady dziedziczne), które wymagają chęci i zaangażowania we wzajemną pomoc.

III. PRZESTRZENIE

204- I Różne aspekty i wymiary FS są ze sobą ściśle powiązane. Uzupełniając się nawzajem, wszystkie one przyczyniają się do wewnętrznej jedności osoby.

a) ASPEKT LUDZKI

205- Pamiętając o tym, że „zarówno św. Józef, jak i św. Józef Marelllo byli ludźmi najwyższej godności ludzkiej” (RG 30), każdy oblat powinien czu

206- się odpowiedzialny za kontynuację swojej formacji ludzkiej, przyjmując postawy i cechy, które czynią go coraz bardziej odpowiednim do życia konsekrowanego i apostołskiego, stosownie do nowych i różnych sytuacji, w których stopniowo się znajduje.

207- CELE

- Osiągnąć równowagę i wewnętrzną jedność poprzez poznanie, akceptację, oddanie w każdym okresie i stanie życia. Nauczy
- się wyraża
- tę wewnętrzną jedność z odpowiednią postawą zewnętrzną, pogodną i optymistyczną, naśladowując Założyciela.
- Wychowanie do słuchania, do dialogu, do braterskiego dzielenia się.
- Przygotowanie się do podjęcia obowiązków w obliczu nowych lub trudnych sytuacji (przeniesienia, zmiana urzędu, nowe zadania, problemy społeczne).
- Tworzenia warunków do życia w autentycznej komunii braterskiej.
- Doprowadzenie do dojrzałości motywacje, również po ludzku, tożsamości i przynależności i „z wolnego wyboru” do Kościoła i Zgromadzenia, wraz z wynikającymi z nich postawami i znakami, także zewnętrznymi.
- Postępowa
- w dojrzewaniu emocjonalnym, które sprawia, że wzrasta dar z siebie, relacja pogodnej przyjaźni, głębokiego braterstwa i szacunku dla ostatecznych wyborów.

208- ŚRODKI

- rewizja życia osobistego i wspólnotowego dokonany w atmosferze szczerości, zaufania, upomnienia braterskiego i miłosierdzia (por. GR 18).
- kierownictwo duchowe rozumiane jako porównywanie i weryfikacja (por. GR 23.76).
- stała samokontrola w celu poprawy charakteru i zachowania zewnętrznego poprzez akty pokuty i umartwienia oraz styl życia zgodny z konsekracją (por. RG 46).
- poszanowanie harmonogramu promowania życia wspólnotowego i braterskiego (por. K43)
- celebrowanie uroczystych chwil (imieniny, urodziny...).
- uczestnictwo w określonych kursach, dynamikach grupowych lub dowolnych terapiach środowiskowych dla lepszego i głębszego poznania siebie oraz dla ciągłego kształtowania własnej osobowości.
- pogodny i zrównoważony kontakt z ludźmi wszelkiego pokroju, w normalnym sprawowaniu apostołatu i innych obowiązków.
- odpowiedzialna formacja w roztroprnym i pełnym szacunku kodeksie postępowania wobec nieletnich i dorosłych bezbronnych, zgodnie z Regulaminem zatwierdzonym przez Zgromadzenie.

b) ASPEKTY DUCHOWE

209- Wymiar duchowy jest fundamentalny: wspiera i nadaje autentyczność innym. Dlatego musi by

210- karmiony wzrastającym życiem wewnętrznym, zgodnym z apostołami, do którego wykonywania jest się powołanym. Jest objawieniem Boga, który wzywa w Chrystusie (por. K 1) i odpowiedzią człowieka, który pod natchnieniem Ducha idzie ku Bogu i pozwala się odkupi

211- (por. K 5).

212- CELE

- Wzrastanie w świadomości, że nasze życie duchowe opiera się na fakcie poświęcenia się Bogu i bycia szafarzami zbawienia.
- utrzymywanie i pielęgnowanie jedności z Bogiem poprzez praktykowanie Jego obecności (por. L 26) i upodabnianie się do Jezusa Chrystusa (por. Ga 2,19).
- kształtowanie człowieka dojrzałego na wzór Chrystusa (por. Ef 4,13) i życia według Ducha (por. Rz 8).
- życia jak uczniowie Chrystusa, naśladując św. Józefa (por. L 37.109).
- życie duchowością Założyciela.
- Praktykowanie cnót teologicznych.

213- ŚRODKI

- Posługa kapłańska sprawowana w jedności z kapłaństwem Chrystusa i w całkowitym oddaniu się braciom (por. K 13).
- życie osobiste, wspólnotowe i apostołskie skupione wokół wartości duchowych (por. K 38).
- słowo Boże i sakramenty, zwłaszcza Eucharystia, jako uprzywilejowany środek życia duchowego (por. K48-50).
- Liturgia Godzin, studiowanie i czytanie połączone z postugą, aby dać innym bogactwo tych chwil (por. K 51-52; RG 22).
- Medytacja i modlitwa osobista, z odpowiednim czasem i otoczeniem (K 48, 52).
- Sprawowanie Sakramentu Pokuty i kierownictwo duchowe (por. K 54; RG 23).
- Miesięczny dzień skupienia i coroczne rekolekcje (por. K52), jako moment poważnej rewizji życia i silnego ożywienia duchowego.
- Udział w mocnych doświadczeniach modlitwy i życia duchowego.
- Dbając o nasze nabożeństwa: Najświętszego Serca Jezusowego, Najświętszej Maryi Panny, św. Józefa, św. Józefa Marella (por. K 56; RG 3).
- Różne formy ascezy i umartwienia (por. RG 24).

c) ASPEKTY INTELEKTUALNE I KULTURALNE

211- Wciągnięci w stale ewoluujący świat, oblaci muszą być

212- gotowi do stawienia czoła wyzwaniom współczesnej kultury, z całą różnorodną dynamiką, jaką ona pociąga, poprzez postawę otwartości i aktualizacji, a także solidne zakotwiczenie w tych elementach, które opierają się chwilowej modzie.

213- CELE

- Uczestnictwo w misterium Jezusa, Proroka i Mistrza.

- Zaktualizowanie czytania Słowa Bożego, wg potrzeb naszych czasów.
- Znajomość i przekazywanie Magisterium Kościoła.
- Uwagę na kulturę współczesnego świata.

214- ŚRODKI

- Osobiste studiowanie Słowa Bożego i dokumentów Kościoła.
- Przygotowanie biblioteki wspólnotowej, która zachęca do osobistego i wspólnotowego studiowania i czytania, ze szczególnym uwzględnieniem książek i czasopism, które zachęcają do aktualizacji.
- Spotkania wspólnoty lub wg sektorów dotyczących bieżących spraw i tematów.
- Zaplanowanie i Uczestnictwo w kursach duchowości, nauki i kursów uzupełniających.
- Nauka języków nowożytnych.
- Pogłębienie nauk humanistycznych, społecznych i filozoficznych.
- Doksztalcanie się w określonej dziedzinie własnej działalności apostołskiej (wychowanie, rodzina itp.) lub służby dla Zgromadzenia (np. formacja, administracja, ekonomia itp.).

d) ASPEKTY DUSZPASTERSKIE

214- *«Apostolstwo wszystkich zakonników polega przede wszystkim na świadectwie ich życia konsekrowanego, które winni karmi*

215- *modlitwą i pokutą» (kan. 673); jest także powołaniem do misji budowania mistycznego Ciała Chrystusa Jest zatem rzeczą istotną, aby w pracy duszpasterskiej umie*

216- *przyjąć i zharmonizować*

217- *różnorodność darów udzielanych współbraciom oraz różnorodność możliwych metod i adresatów działania. Pracuje się dla jednej sprawy. Prawdziwy apostołat tworzy jedność...» (K 61).*

218- CELE

- Podtrzymywanie żywego ducha apostołskiego zgodnie z własnym charyzmatem (por. K 4).
- Życie we właściwej relacji między życiem zakonnym a formami zrzeszeń świeckich (stowarzyszenia, ruchy, grupy...), w komunii kościelnej i bez pomieszania tożsamości i ról (por. DFIR 93).
- Uznanie i nadanie priorytetu duszpasterstwu młodzieży jako charakterystycznej cechy naszego charyzmatu (por. K 4.69).
- Trosce o duszpasterstwo powołań (por. K 90; RG 52-56).
- Pracowanie razem, bez indywidualizmu, pomimo różnorodności kultur, wieku i doświadczeń (por. K 61).
- Zapewnienie komunii i ciągłości dzieł (por. K 61; RG 32).
- Pracowanie w duchu współpracy w służbie Kościoła lokalnego (por. MR 18; K 73).
- Uzyskanie przygotowania i specjalizację we właściwych dziedzinach apostołatu.

219- ŚRODKI

- Specjalistyczne kursy katechezy, duszpasterstwa młodzieżowego, poszczególnych technik apostołskich.
- Kursy uzupełniające i przekwalifikowujące.
- Programowanie, realizacja i okresowa wspólnotowa weryfikacja własnej pracy duszpasterskiej.
- Dzielenie się doświadczeniami.
- Włączenie w całościowe duszpasterstwo Kościoła lokalnego.
- Wybór organicznych i metodycznych lektur tekstów i pomocy duszpasterskich.
- Znajomość i studiowanie ostatnich dokumentów duszpasterskich Magisterium (*Evangelii gaudium, Amoris laetitia, Christus vivit* itp.).
- Znajomość i studiowanie najnowszych dokumentów duszpasterskich Zgromadzenia (Krok po kroku, Szkoła domowa Nazaretu, Karta Komunii, Dyrektorium Duszpasterskie Parafii, itp.).
- Studia specjalistyczne z dziedzin duszpasterskich właściwych dla Zgromadzenia (liturgia, homiletyka, śpiew sakralny, katecheza, młodzież, rodzina, teologia józeficka itp.).

220- ASPEKTY KONSEKRACJI

FS musi towarzyszy

i wspiera

wierność każdego oblata w życiu według rad ewangelicznych, aby dąży

do uświęcenia, w wykonywaniu apostołstwa i we wspólnym życiu braterskim (por. K 2).

Praktykowanie rad ewangelicznych *“dobrze prowadzona sprzyja dojrzewaniu osoby, duchowej wolności, oczyszczeniu serca, gorliwości miłosierdzia i pomaga zakonnikom współpracować*

przy budowie ziemskiego miasta» (DFIR 12).

221- CELE

- Przyswoi
- wszystkie treści wyuczone w formacji początkowej, dla wzrostu konsekracji, utrwalonej przez profesję wieczystą.
- Wytrwanie w drodze do doskonałości, która pozostaje podstawowym obowiązkiem każdego zakonnika (por. K 115).
- Wzrastanie w wierności obowiązkowi służby, do których jesteśmy zobowiązani na mocy konsekracji i naszego charyzmatu.

Czystość

222- CELE

- Ży
- poświęceniem się Bogu niepodzielnym sercem, dając świadectwo preferencyjnej miłości do Pana, który daje radość z daru z siebie (por. K 16).
- Zintensyfikowanie życia wspólnotowego przeżywane w pogodnej miłości braterskiej (por. K 19).
- Wzrastanie w całkowitym i bezinteresownym darze z siebie Bogu dla Kościoła (por. K 20).

223- ŚRODKI

- Modlitwa i stała zażyłość z Chrystusem (por. K 21).
- Życie zdyscyplinowane, ukierunkowane na umartwienie i przeżywane poważnie (por. K 22).
- Zainteresowania i działalność odpowiadając a życiu zakonnemu i apostołskiemu (por. GR 10).
- Inicjatywy na poziomie wspólnotowym: porównanie i wzbogacenie Słowem Bożym, rekolekcje, przegląd życia osobistego i wspólnotowego w celu:
  - o ożywiania motywacji do czystości i zweryfikowania
  - o ich wierność;
  - o zadawania sobie pytania dotyczące odpowiednich przekonań i postaw, zgodnie z nauczaniem Kościoła;
  - o przyjęcia postawy odpowiedzialności wobec wspólnoty zakonnej i kościelnej.
- Wybór na poziomie osobistym i wspólnotowym dotyczący umiarkowanego korzystania ze środków komunikacji, wykorzystania czasu wolnego, okresu urlopu (por. K 43).
- Wspólne chwile wypoczynku i braterstwa (por. K 43).

Ubóstwo

224- CELE

- uzyskanie coraz głębszego ducha oderwania od dóbr ziemskich (por. K 23).
- Korzystanie z dóbr z umiarem, odpowiadając na rzeczywiste potrzeby osobiste i wspólnotowe, aby wzrasta
- w przymierzu miłości z Bogiem, dając świadectwo braciom (por. K 24, 25).
- Dzielenie rzeczywistego standardu życia ubogich oraz pielęgnowanie uwagi i wrażliwości na rzeczywistą sytuację społeczną własnego kraju (por. RG 11).

-

225- ŚRODKI

- Danie pierwszeństwa w dzieleniu się z osobami znajdującymi się w najtrudniejszej sytuacji i w sytuacjach największej potrzeby (por. RG 37).
- Dokładny i punktualny miesięczny rozliczenie wszystkich dochodów i wydatków osobistych lub domowych (por. RG 15).
- Stosowanie się do wskazań dotyczących zezwoleń wyrażonych i domniemanych. W związku z tym właściwe będzie, aby każda prowincja i delegacja ustaliły kwotę, powyżej której domniemane zezwolenie nie jest wystarczające.
- Przejrzysta administracja w stosunku do swojego urzędu (por. RG 133.140).
- Dzielenie się ze wspólnotą dochodami z pracy lub emerytury (por. RG 12).
- Zezwolenia na korzystanie z majątku (por. RG 12).
- Rada wspólnoty (por. K 195; RG 133):
  - w celu uzyskania niezbędnych informacji i weryfikacji dotyczących ubóstwa;
  - programowanie wspólnotowe w zakresie wydatków, wykorzystania środków, urlopów, czasu wolnego... (por. K 43).
- Wystrój, porządek i czystość domu zakonnego dla godnego przyjęcia i dla dobrego utrzymania domu (por. Reguły z 1892 r., § 3).
- Kursy z zakresu administracji i ekonomii w celu prawidłowego i jednolitego zarządzania ekonomią.

Posłuszeństwo

226- CELE

- Z odpowiedzialnością i dyspozycyjnością pełni
- wolę Bożą wyrażoną przez przełożonych i Reguły (por. K 36).
- Umiejętność przeżywania wymiaru wspólnotowego i apostołskiego jako ofiarowania własnej woli w duchu służby (por. K 32).

227- ŚRODKI

- Modlitwa i Słowo Boże dla wzmocnienia motywacji wiary (por. L 26).
- Dialog, poprzez który wśród współbraci i przełożonych poszukiwana jest wola Boża dla dobra wspólnego (por. RG 16,128).
- Coraz większa świadomość przynależności do rodziny józefickiej, dzięki:
  - o informacji mających na celu zaangażowanie współbraci;
  - o aktywne zainteresowanie życiem, planowaniem, inicjatywami całego Zgromadzenia.
- Bezwarunkowy szacunek i wierność osobie Ojca Świętego oraz posłuszeństwo wskazaniom Magisterium (por. K 34).
- Komunia i uczestnictwo w życiu Kościoła lokalnego (por. MR 35) oraz relacje współpracy i zależności od biskupów na obszarach specyficznie duszpasterskich (por. K 35; RG 27).
- W ciągu roku Konstytucji i Regulaminów Generalnego (por. RG 146) oraz Regulaminów Prowincji/Delegacji

e) **ASPEKTY WSPÓLNOTOWE**

225- Oblat bardzo troszczy się o pielęgnowanie życia wspólnotowego i uznając godność i umiejętności każdego, stara się budować

226- dobro Domu, w którym żyje, i Zgromadzenia, do którego należy (por. K 39, 40).

227- CELE

- Realizowanie ideału „rodziny zjednoczonej w imię Pana” (PC 15), na wzór Świętej Rodziny z Nazaretu (por. K 9,38).
- Głębszej afektywnej i skutecznej przynależności do duchowości, działalności, historii i tradycji Zgromadzenia.
- Wzrastanie w komunii, przezwyciężając wszelki indywidualizm (K 39; RG 18).

228- ŚRODKI

- Zorganizowane i nieprzypadkowe życie wspólnotowe.
- Okresy rewizji życia wspólnotowego.
- Organizacja pracy zgodna z życiem wspólnotowym.
- Wychowanie do szacunku dla współbraci, z którymi żyjemy i tych, którzy nas poprzedzili w pracy, którą wykonujemy (por. K 76; RG 32).
- Różnicowanie wspólnotowe (planowanie i wdrażanie).
- Zobowiązanie do tworzenia wspólnot z co najmniej trzema współbraćmi (por. K 188).

- Specjalne kursy do zajmowania stanowisk, ze szczególnym uwzględnieniem teologii życia zakonnego.
- Świadectwo wspólnych intencji, unikając wszystkiego, co mogłoby wywołać
- cho
- by wrazenie niezgody między nami (por. K 61; RG 32).
- Odczuwanie i zachowanie pełnego szacunku dla współbraci w podeszłym wieku lub chorych (por. K 46-47; RG 19-20).
- Dzielenie się chwilami braterstwa i wypoczynku we wspólnocie.

f) ASPEKTY JÓZEFICKIE

- 228- Oblaci św. Józefa, wierni charyzmatowi Założyciela, są wezwani do odtwarzania w swoim życiu tajemnicy Chrystusa, tak jak przeżywał ją św. Józef: naśladowując „ten wielki wzór życia ubogiego i ukrytego” i nieustannie czerpiąc od Niego natchnienie, będą mieli okazję stać się prawdziwymi uczniami Jezusa Chrystusa (por. K 3).

230- CELE

- Zwiększanie i pogłębianie biblijnej, teologicznej, duchowej wiedzy o św. Józefie, aby odpowiednio rozpowszechnić
- jego kult, pobożność, naśladowanie (por. L 239; C 80; RG 40).
- Pogłębianie „specyfiki” postaci i obecność i św. Józefa w tajemnicy Chrystusa i Kościoła oraz to, co stanowi duszę charyzmatu Oblatów św. Józefa (por. K 3), a mianowicie:
  - o szczególną misję św. Józefa, opiekuna i wychowawcy Jezusa w Jego człowieczeństwie (por. L 37);
  - o zawierzenie się Bożej Opatrzności (por. L 237.187);
  - o wierność woli Ojca (INS 62).

231- ŚRODKI

- Lektura, krytyczne i wytrwałe studiowanie dzieł propagujących wiedzę o św. Józefie.
- Udział w okrągłych stołach, sympozjach, konferencjach poświęconych teologii św. Józefa.
- Udział w Kursie Duchowości Józeficko-Marelińskiej organizowanym przez Zgromadzenie.
- Programowanie, świętowanie dni, tygodni i miesięcy o charakterze józefickim.
- Obchody świąt lub wspomnień św. Józefa, ze szczególnym uwzględnieniem naszego kalendarza józefickiego.
- Rozpowszechnianie i promowanie wiedzy, kultu i nabożeństw do św. Józefa.
- Tłumaczenia prac, pomocy w różnych językach.
- Formacja zespołu współbraci (lub miejsca docelowego co najmniej jednego), który w każdej Prowincji/Delegacji poświęci się głównie studiowaniu i pogłębianiu duchowości józeficko-marelińskiej, mając nadzieję na owocną wymianę między Prowincjami/Delegacjami.

g) ASEPKT MARELLIAŃSKI

- 231- «Oblaci jako pierwszy wzór duchowości józefickiej mają Założyciela św. Józefa Marella i angażują się w rozpowszechnianie jego życia” (K 81).

232- CELE

- Pogłębienie wiedzy o naszym życiu jako oblaci duchowością Marella w jej różnych cechach: Założyciela, Pasterza, Kierownika Duchowego, Wychowawcy, Nauczyciela, czciciela nabożeństw do Maryi i Józefa.
- Przystawianie i życie duchowością Założyciela.
- Rozpowszechnianie postaci Marella, aby wzbogaci
- lud Boży dziedzictwem, które nam pozostawił.
- Poznanie i pogłębienie początków historii Zgromadzenia i jego późniejszy rozwój.

233- ŚRODKI

- Czytanie i rozważanie pism Założyciela, prywatnie lub wspólnotowo, planując to poprzez odpowiedni czas i sposób.
- Spotkania, rekolekcje, dni skupienia o tematyce mareliańskiej.
- Udział w Kursie Duchowości Józeficko-Mareliańskiej organizowanym przez Zgromadzenie.
- Poświęć jeden dzień w tygodniu na nabożeństwo do Założyciela.
- Rozpowszechnianie pomocy, materiałów audiowizualnych, druków, obrazów przydatnych do poznania, głoszenia kazań, pogłębianie kultu.
- Uczulenie na józeficko-mareliańskie dni i tygodnie.
- Konkursy Marella szerzące wiedzę i miłość do Założyciela wśród współbraci i świeckich w naszych dzieł.
- Wykorzystanie mediów społecznościowych do rozpowszechniania nauk i pism Założyciela.

IV. PODMIOTY FORMACJI STAŁEJ

PRYMAT DZIAŁANIA BOŻEGO

234- Należy uzna

235- , że głównym sprawcą FS jest Trójca Święta, dla której istnieje *obraz Ojca*, który wypełnia się „zarówno przez obecność Chrystusa w Jego słowie, w sakramentach, jak i w braciach wspólnoty i dzięki wielopostaciowemu działaniu Ducha Świętego” (RFIS 125). Jednak ten prymat Bożego działania wymaga również wysłuchania i współpracy wszystkich innych podmiotów zaangażowanych w proces formacyjny, każdy zgodnie z własnym zakresem i kompetencjami.

POJEDYŃCZY ZAKONNIK

236- FS dotyczy przede wszystkim życia osobistego, zakonnego i apostołskiego każdego zakonnika oblata; i zawsze musi mu towarzyszyć

237- , w każdym okresie i stanie życia, w każdej dziedzinie pracy i odpowiedzialności. (por. PDV 76).

PRZEŁOŻENI

238- «Postulsi woli Bożej... kierujcie swoimi poddanymi jak dzie

239- *mi Bożymi i wzbudzając ich dobrowolne posłuszeństwo z szacunkiem dla osoby ludzkiej, chętnie ich wysłuchujcie, a także sprzyjajcie ich harmonijnej współpracy dla dobra instytutu i Kościoła*" (KPK kan. 618). Przełożeni powinni z troską pracować

240- nad budowaniem wspólnot braterskich, opartych na słowie Bożym i świętej liturgii. Niech będą przykładem w kultywowaniu cnót i przestrzeganiu praw i tradycji swojego instytutu, dbając także o zdrowie fizyczne i duchowe każdego współbrata (por. KPK kan. 619).

WSPÓLNOTA

241- Wspólnota jest także przedstawicielem FS i musi starać

242- się coraz lepiej wyrażać

243- swoją tożsamość religijną i apostołską w okolicznościach, w których jest świadkiem i pracuje (por. K 115). Jest to uprzywilejowane miejsce dla FS, ponieważ każdy zakonnik potrzebuje doświadczenia braterstwa, aby przeżywać

244- swoją konsekrację, swoje powołanie i swoją misję.

PROWINCJA/DELEGACJA I ZGROMADZENIE

245- FS „*sprzyjają różnym inicjatywom zarówno na poziomie generalnym, jak i na poziomie prowincji lub delegacji*” (RG 84). Inicjatywy te są koordynowane przez współbraci odpowiedzialnych na poziomie prowincji/delegacji lub zgromadzenia, wspieranych przez współpracę Komisji lub Ekipy, których zadaniem jest organizowanie mocnych momentów komunii, dyskusji i aktualizacji wśród współbraci.

Na szczególną uwagę zasługuje Międzynarodowe Centrum Józeficko Marelliańskie i jego propozycje kursów duchowości i doświadczenia Kartuzi i Apostołów, które są intensywnymi momentami poświęconymi FS współbraciom, przydatne do przekwalifikowania własnej tożsamości zakonnej Józeficko-Marelliańskiej do przezwyciężenia wszelkich trudnych chwil (por. RG 85-86).

Równie ważny jest *Międzynarodowy Studentat Rzymu*, otwarty dla profesów wieczystych (kapłanów lub braci), którzy w porozumieniu z przełożonymi pragną poświęcić

czas na studia specjalistyczne lub aktualizację, w ramach projektu rozwoju ludzkiego, duchowego, intelektualnego i duszpasterskiego (por. RG 87).

KOŚCIÓŁ DIECEZJALNY

239- Nawet na poziomie Kościoła lokalnego mogą istnieć

możliwości organizowania FS przez biskupów i struktury diecezjalne, zwłaszcza w propozycjach rekolekcji dla duchowieństwa, spotkań organizowanych przez wikariat dla życia konsekrowanego, kursów uzupełniających w pracy duszpasterskiej.

V. ETAPY FORMACJI STAŁEJ

PRZEJŚCIE OD FORMACJI POCZĄTKOWEJ DO PIERWSZEJ PRACY DUSZPASTERSKIEJ

240- W momencie przejścia od formacji początkowej do ostatecznych zobowiązań zwykle następuje:

- nawiązywanie nowych relacji ze współbraćmi i innymi osobami;
- spotkanie z pierwszymi bezpośrednimi obowiązkami;
- inny sposób życia i pracy, wynikający z tych nowości.

Wymaga to odpowiedniego przygotowania, aby ułatwić wejście w nową rzeczywistość i stopniowego towarzyszenia na poziomie Wspólnoty i Prowincji/Delegacji.

241-Dlatego należy pamiętać o następujących sugestiach:

- Włączenie nowych kapłanów i braci po ślubach wieczystych odbywa się w ramach uformowanej wspólnoty (por. K 188) i jest powierzone kierownictwu oblata, który pełni funkcję wychowawcy.
- Organizowane są cykliczne spotkania w celu wymiany doświadczeń i refleksji nad własną pracą, z przewodnikiem wybranym przez Prowincjała/Delegata, z odpowiednimi kontrolami, szczególnie w odniesieniu do: życia duchowego, życia wspólnego, apostołatu.
- Przynajmniej raz w roku, przez pierwsze 5 lat od święceń (lub od profesji wieczystej dla braci), powinno być organizowane kilkudniowe spotkanie, w miarę możliwości prowadzone w środowisku wspólnotowym i w sposób rezydencjonalny, na którym uwiecznione zostaną chwile cenne na: odpoczynek, modlitwę, refleksję, braterskiej wymianie myśli i doświadczeń. W ten sposób oblatowi łatwiej będzie od samego początku zapewnić ewangelicznie wyważone podejście do własnego życia zakonnego i zaangażowania apostołskiego (por. PDV 76).

CZAS PIERSZYCH 10 LAT

242-W następnym okresie może występować

przesadna aktywność i pewien tryb życia w wykonywaniu pracy (por. PDV 77; DFIR 70). W tej sytuacji Oblat może odczuwać

pewne zmęczenie wewnętrzne, spowodowane niepowodzeniami i rozczarowaniami. Odpowiedzią na tę sytuację jest poszukiwanie stałych i nowych motywacji oraz odzyskanie życia duchowego

243-W miarę możliwości należy ułatwić

okres aktualizacji i odnowy (sześć miesięcy lub więcej), zgodnie z programem ustalonym przez prowincjała/delegata, który obejmuje nie tylko studium, ale także duchową odnowę i pogłębienie naszego charyzmatu i naszego życia; ze szczególnymi działaniami służebnymi w Zgromadzeniu (tłumaczenia, kwerendy archiwalne, studia nad Założycielem i św. Józefem...).

Ceni się również doświadczenie, już wyrobione takie jak, Kurs Kartuzi i Apostołowie, które jest okresowo organizowane we Włoszech przez Międzynarodowe Centrum Józeficko Marelliańskie.

CZAS WIEKU DOJRZAŁEGO

244-Wiek ten ze swej natury reprezentuje okres największych osiągnięć duchowych i apostołskich.

Dlatego trzeba ją przeżywać

, przywiązując szczególną wagę do życia wewnętrznego, duszy każdego apostołatu.

245-W tym samym czasie może dochodzić na następujących sytuacjach:

- indywidualizm (w pomysłach, decyzjach, pracy, relacji);
- przywiązanie (do osób, dóbr, urzędów, miejsc, przyzwyczajzeń);
- brak zaufania do siebie i innych za sprawą nieporozumień, niepowodzeń, oschłości.

246-Stąd konieczne jest:

- Odnaleźć na nowo sens własnego życia w świetle wartości ewangelicznych (służba, misja) i religijnych (komunia, uczestnictwo, braterstwo).
- Zachowanie żywej wiary jako gotowość do wewnętrznego i zewnętrznego nieprzywiązania i posłuszeństwa, nawet jeśli okaże się to uciążliwe.
- Poszukiwanie przyczyn nieufności, aby na nowo odkryć
- spokój i wewnętrzną równowagę.
- Znalezienie odwagi, by się otworzyć
- i pozwolić
- sobie pomóc.
- Intensywnie przeżywać
- ducha rodzinnego, udzielając i otrzymując odpowiednie wsparcie od współbraci i wspólnoty.

247-Szczególnie pożyteczne w tym celu są zebrania wspólnot ustanowione przez Konstytucje i Regulamin Generalny.

Równie pożyteczne jest uczestnictwo w kursach uzupełniających i ćwiczeniach duchowych.

248-Przeżywając dojrzałość życia w pełnej wierze, łatwiej będzie przyjść przygotowanym na starość i stawiać czoła niedogodnościom, a w końcu chorobie.

STAROŚĆ I CHOROBA

249-Okres jest naznaczony następującymi etapami:

- pełnego poddania się woli Bożej;
- akceptacji nowej roli w swojej wspólnotie, w szczególności jako:
  - ! świadectwo zjednoczenia z Bogiem w modlitwie i uczestnictwa w męce Chrystusa, w cierpieniu (por. Kol 1,24);
  - ! posłudze duszpasterskiej (w formach właściwych bratu i kapłanowi), o ile siły na to pozwalają;
  - ! przekazywanie charyzmatu i tradycji poprzez przykład i inne formy życia.

250-Ze swojej strony wspólnoty, w których żyją współbracia w podeszłym wieku lub chorzy, powinny umieć cenić

ich obecność, przykład, świadectwo i posługę (nawet w ograniczonym zakresie), tak aby nieuniknione trudności tej fazy ich życia mniej uciążliwe dla nich były.